Un cavaler desăvârșit

LORETTA CHASE

LORETTA CHASE
UN CAVALER DESĂVÂRŞIT
Seria Duci periculoşi

A Duke in Shining Armor **by Loretta Chase**

Prolog

Londra
Dis-de-dimineaţă, 11 iunie 1833

Ducele de Ashmont nu era un duce prea bun, ci mai degrabă unul groaznic. Prin urmare, nimeni nu era surprins să-l vadă beat ca un împărat – adică de zece ori mai beat decât un lord –, împleticindu-se pe scările clubului Crockford, la braţul unuia din cei mai buni doi prieteni ai săi.

Era vorba despre Hugh Philemon Ancaster, al şaptelea duce de Ripley. În timp ce Ashmont avea părul deschis la culoare, ochi albaştri şi arăta angelic, Ripley era întunecat. Spre deosebire de Ashmont, nu părea să fie creat din vise şi frivolitate, iar femeile nu îi urmăreau mişcările cu expresiile fascinate pe care le acordau Excelenţei Sale cu chip angelic.

La un moment dat, cineva zisese că faţa lui Ripley semăna cu cea a unui lup care fusese implicat în prea multe lupte.

Ba, mai mult, deşi titlul lui îl situa cu un pas sau doi mai sus decât Ashmont, Ripley era beat ca un lord. Încă putea să facă diferenţa dintre sus şi jos. Prin urmare, când Excelenţa Sa Ashmont îşi arătă intenţia de a să se împletici în jos, către palatul St. James, Ripley îl târî după el.

— Pe aici, îi zise el. Hackney, stai drept!

— Aşa e, admise Ashmont. Nu pot să ratez nunta. Nu pe asta. Eu sunt implicat. Eu şi Olympia. Trebuie să fiu acolo. Am promis.

— O să fii, îi spuse Ripley, în timp ce îşi trecea prietenul strada.

Nunta fusese o veste nouă, iar alegerea soţiei fusese un şoc: Lady

Olympia Hightower, dintre toate femeile posibile. Era ultima femeie de pe pământ care crezuse c-avea să se

mărite cu Ashmont – sau cu oricine altcineva.

Nu că Ripley ar fi cunoscut-o prea bine. Sau câtuşi de puţin. Făcuseră cunoştinţă în urmă cu câţiva ani. Aceea fusese perioada când persoanele respectabile încă îi prezentau pe Ripley şi pe cei doi prieteni ai lor fetelor inocente. Însă acelea nu erau genul de fete pe care trioul ducal le voia. Fecioarele bine-crescute erau pentru căsătorie, iar căsătoria era undeva în viitorul depărtat.

Se pare însă că viitorul venise cât Ripley nu fusese atent.

Mai întâi, ducele de Blackwood, celălalt din cei doi prieteni ai lui, se căsătorise cu sora lui Ripley, în urmă cu mai bine de un an, cu câteva zile înainte ca Ripley să plece pe continent. Acum, Ashmont făcea acest pas. Ripley aflase veştile bune în ziua anterioară, la numai câteva ore după ce se întorsese în Londra.

Ba nu, se întorsese în Londra cu o zi înainte, pentru că astăzi era deja ieri. Se dusese la Crockford pentru că voise o masă decentă, iar acest restaurant oferea mâncarea cea mai bună după preparatele lui Chardot, bucătarul lui Ripley, care răcise în timpul trecerii canalului.

Chardot mergea peste tot cu el, pentru că era plătit foarte bine s-o facă, iar lui Ripley îi plăcea să ducă un trai confortabil. Deoarece în timpul copilăriei fusese obligat, fără niciun motiv întemeiat, să trăiască asemenea unui cerşetor, acum trăia ca un rege.

Ripley avea dezbateri cu el însuşi dacă ar fi fost mai bine să rămână în străinătate, când patru bărbaţi apărură de pe o alee îngustă şi unul se izbi de Ashmont, cu destulă forţă cât să-l smulgă din susţinerea uşoară a lui Ripley şi să îl împingă pe veranda unui magazin.

Ashmont îşi reveni, cu o energie surprinzătoare.

— Ce prost neîndemânatic eşti! Trebuie să mă căsătoresc, nesimţitule!

Tot atunci îşi îndreptă pumnul spre faţa individului.

Unul dintre prietenii bărbatului încercă să intervină. Ripley oftă şi îl apucă de guler. Bărbatul îl atacă, obligându-l pe Ripley să îl lovească în stomac.

Ce s-a întâmplat după era fix ce se întâmpla de obicei când Ashmont ieşea în oraş: limbaj indecent şi bătăi, bărbaţi care ieşeau din cluburi, pariuri şi o femeie sau două care ţipau.

După care se termină. Duşmanii lor stăteau întinşi pe jos. Ripley nu aşteptă să îi numere sau să-i identifice. Îl luă pe Ashmont de lângă balustrada de care se sprijinise şi îl duse într-un colţ. Făcu un semn, şi primul birjar se îndreptă spre el. Îl împinse pe Ashmont în birja veche şi îi spuse birjarului să meargă la reşedinţa Ashmont.

Acolo, servitorii îl aşteptau pe Ashmont, aşa cum erau deja obişnuiţi. Îl urcară pe scări, până în dormitor, îl dezbrăcară şi îl spălară.

Ştiau deja de mult timp cum să se ocupe de micile slăbiciuni ale stăpânului lor.

După ce îl văzu pe Excelenţa Sa în pat, Ripley plecă.

Avea nevoie de o baie, de un somn şi alte haine.

Trebuia să meargă la o nuntă peste câteva ore.

Capitolul 1

Reşedinţa Newland, Kensington
Dimineaţa târziu, 11 iunie 1833

Dacă mireasa ar fi fost beată, ceea ce nu era cazul, ar fi fost din cauza sărbătoririi.

În foarte puţin timp, Lady Olympia Hightower urma să îndeplinească visurile familiei ei şi, mai presus de orice, visurile ei.

Urma să devină ducesa de Ashmont.

Mai avea un pic şi împlinea douăzeci şi şase de ani şi ar fi trebuit să mulţumească stelei ei norocoase pentru că reuşise să câştige inima... admiraţia... ceva... unuia dintre cei mai notorii trei destrăbălaţi ai Angliei – un trio de duci cunoscuţi ca ne-Excelenţele lor.

Se uită cu ochii mijiţi prin ochelari.

În spatele lentilelor cu rame aurii, ochii gri-albaştri-verzui, care nu păreau să se hotărască la o culoare, se concentrară pe măreţia care era ea.

Nişte bucle elaborate de un şaten obişnuit îi încadrau faţa în formă de inimă. Un aranjament complex de împletituri, cu o dantelă cu flori portocalii, îi încununa capul. Un văl gălbui de dantelă îi cădea pe umerii goi, peste mânecile acoperite cu dantelă şi dincolo de mijloc.

Se privi.

Patru noduri se îndreptau spre talie, iar sub ele se umflau fuste din mătase brocart.

O risipă de bani, care ar fi fost o investiţie mai bună dac-ar fi fost cheltuită pe educaţia de la Eton a lui Clarence, sau pe funcţia de cornet a lui Andrew, sau pe ceva pentru unul dintre băieţi. În afară de moştenitorul lui, Stephen, Lord Ludford, contele de Gonerby avea cinci fii de care să aibă grijă, lucru la care nu se gândea. Spre deosebire de fiica lui, el nu avea o gândire practică.

De aici se trăgea şi necazul ei, care nu era, de fapt, un necaz – cel puţin, aşa spunea lumea. Nu era nimic neplăcut la statutul de ducesă.

Oricum, caracterul practic nu avea nimic de-a face cu această extravaganţă nupţială. Banii trebuiau aruncaţi pe Olympia, pe o singură rochie, deoarece, potrivit mătuşii Lavinia, erau o investiţie în viitor.

O viitoare ducesă nu putea purta ceva vechi la nuntă. Vestimentaţia de mireasă trebuia să fie scumpă şi la modă, dar nu înzorzonată, deoarece o viitoare ducesă trebuia să arate la modă într-un mod scump, dar nu înzorzonat.

Ce se întâmpla *după* nuntă era cu totul altceva. O ducesă putea să toarne pe ea conţinutul cutiilor ei de bijuterii, şi tot n-ar fi fost prea îmbrăcată.

Cu câteva modificări, un aranjament diferit pe cap şi mai multe diamante sau perle – sau ambele –, Olympia putea purta rochia la următoarea recepţie, când mama ei sau poate mătuşa Lavinia, marchiza de Newland, aveau să i-o prezinte reginei pe noua ducesă de Ashmont.

Asta nu era însă singurul lucru care avea să se

întâmple după nuntă.

Mai era noaptea nunţii, care, potrivit mamei, nu avea să fie neplăcută, deşi nu fusese prea generoasă cu detaliile. Însă, după noaptea nunţii, venea mariajul – ani şi ani de mariaj. Cu Ashmont.

Mireasa săltă cana cu ceai cu brandy adus de Lady Newland ca să îi liniştească emoţiile dinaintea nunţii. Cana era goală.

— Să nu cumva să te gândeşti să fugi, spusese mătuşa ei când îi aduse ceaiul.

Sigur nu. Era prea târziu pentru asta, chiar dacă Olympia fusese genul de fată care dădea înapoi sau fugea, mai ales de o şansă unică. Avea şase fraţi. Faptul că era al doilea cel mai mare copil nu conta deloc pentru băieţi. Ori dominai, ori erai dominat.

Unii spuneau că era destul de dominatoare pentru o fată, însă asta nu avea să conteze odată ce devenea ducesă.

Se aplecă şi luă sticla de brandy pe care o furase de la Stephen. O deschise, o ridică la gură şi luă o înghiţitură mică. Se opri din nou, o puse pe masă şi îşi spuse că făcea ce trebuia.

Care era alternativa? Să îl umilească pe mire, care nu făcuse nimic, cel puţin nu Olympiei, ca să merite asta? Să îşi facă de ruşine familia? Să se confrunte cu distrugerea socială definitivă? Totul pentru ce? Din cauza senzaţiei de greaţă din stomac – care, cu siguranţă, era dată doar de emoţiile dinaintea nunţii.

„Numai o nebună s-ar feri să devină soţia unuia dintre cei mai chipeşi, bogaţi şi puternici bărbaţi din regat”, îşi spuse. De fapt, Ashmont ar putea fi chiar puternic dacă s-ar sinchisi, dar el…

Îşi pierdu şirul gândurilor când cineva bătu la uşă.

— Te rog, spuse ea. Mă rugam.

Insistase să fie lăsată singură. Avea nevoie să se reculeagă şi să se pregătească pentru această mare schimbare din viaţa ei, le spusese mamei şi mătuşii ei. Acestea se uitaseră una la cealaltă şi apoi plecaseră. La

scurt timp după aceea, mătuşa Lavinia se întorsese cu ceaiul.

— Zece minute, draga mea, se auzi vocea mamei ei de pe coridor.

Doar zece minute mai erau?

Olympia luă încă o gură din sticlă.

Avea aproape douăzeci şi şase de ani, îşi reaminti. Niciodată nu avea să mai primească o asemenea ofertă. Era un miracol că o primise. Şi ştiuse prea bine în ce se băga atunci când acceptase.

E adevărat, Lucius Wilmot Beckingham, al şaselea duce de Ashmont, era oarecum un nemernic şi atât de imatur încât îl făcea pe Clarence, în vârstă de nouă ani, să arate ca regele Solomon. Şi, da, era de la sine înţeles că Excelenţa Sa nu avea să fie fidel.

Însă Ashmont era chipeş şi putea fermeca orice fată pe care punea ochii. Cu siguranţă, se hotărâse să o farmece. Părea să o placă. Şi nu era ca şi cum o aşteptau mari surprize. Caracterul lui era bine cunoscut celor care citeau articolele de bârfă ale ziarelor la modă.

Ce era important era că el o ceruse, iar ea era disperată.

— O ducesă, îşi spuse ea. Practic, poţi să schimbi lumea. E cât de aproape poate să fie o femeie de a fi bărbat – asta dacă nu devine regină. Şi nu o simplă consoartă, ci o regină în toată regula. Chiar şi atunci… Dar nu contează. Nu o să ţi se întâmple ţie, fata mea.

Undeva în capul Olympiei sau poate în inima sau stomacul ei, o voce meschină, exact ca a verişoarei ei Edwina, spuse:

— Nu o să ai parte niciodată de dragostea vieţii tale. Niciun prinţ fermecător pe cal alb nu o să vină după tine. Niciun lord pasional. Sau vreun slujbaş.

Sufocă vocea, aşa cum îşi dorise de multe ori să o sufoce pe verişoara Edwina.

Olympia cea care avusese fantezii cu prinţi şi gentlemeni plini de pasiune fusese o creatură naivă, cu mintea plină de fantezii romantice, hrănite de romane,

când luase parte la primul ei sezon din Londra.

Timp de şapte ani, fusese votată „Cea mai plictisitoare fată a sezonului”. În şapte ani, nu primise nici măcar o ofertă. Adică, nu primise nicio oferă pe care o tânără cu capul pe umeri, oricât de disperată, să o accepte sau, aşa cum se întâmplase în cazul unui peţitor mai vârstnic, să i se permită să o accepte.

Aşa că, atunci când Ashmont a cerut-o, ce putea să spună?

Putea să refuze şi să înfrunte un viitor de fată bătrână dependentă de fraţii ei, care abia se puteau susţine şi puteau avea grijă de familiile lor. Sau putea accepta şi rezolva, astfel, mai multe probleme deodată. Era chiar atât de simplu. Nu avea rost să complice lucrurile.

Luă încă o gură de brandy. Şi încă una.

La uşă, se auziră bătăi mai puternice şi mai nerăbdătoare.

— E lucrul corect pe care să-l fac şi o să-l fac, şopti către reflexia ei. Pentru că cineva trebuie s-o facă.

Luă încă o gură.

*

— De ce naibii întârzie? întrebă Ashmont.

Invitaţii şopteau. Fiecare sunet din afara camerei atrăgea privirea către uşa pe care urma să intre mireasa.

Însă nicio mireasă nu-şi făcu apariţia. Probabil, trecuse o jumătate de oră peste ora stabilită.

Ripley o întrebă pe mama miresei dacă Lady Olympia era bolnavă. Lady Gonerby păruse şocată şi doar clătină din cap. Sora ei, Lady Wayland, oferi o explicaţie:

— E ceva ce are de-a face cu rochia, spuse Ripley. Mătuşa s-a dus sus, împreună cu o menajeră şi o cutie de cusut.

— Cutie de cusut?

— Ceva s-a desfăcut, mă ocup de asta.

— Şi de ce mi-ar păsa de asta? întrebă Ashmont. Oricum o s-o desfac mai târziu.

— Ştii cum sunt femeile, spuse Ripley.

— Nu e tipic Olympiei să îşi facă griji pentru lucruri mărunte.

— O rochie de mireasă nu e o nimica toată, comentă Ripley. Ar trebui să ştiu asta. A surorii mele a costat mai mult decât iapa pe care am avut-o la Pershore.

Sora lui nu era acolo. Potrivit lui Blackwood, Alice se dusese la Camberley, una dintre proprietăţile lui Ripley, ca să aibă grijă de mătuşa lor preferată.

— E plictisitor, spuse Ashmont. Urăsc ritualurile astea afurisite.

Lord Gonerby ieşi din salon. Se întoarse peste o clipă şi spuse bucuros:

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Ceva legat de un tiv problematic, ceva de genul ăsta. Am trimis după şampanie. Nu are rost să vi se facă sete în timp ce se coase.

Peste o clipă, majordomul intră cu câţiva servitori, toţi cu tăvi cu pahare în mână.

Ripley bău şi el, însă nu foarte mult. Parţial pentru că nu îşi revenise încă după activităţile din noaptea trecută. Probabil îmbătrânea, pentru că i-ar fi prins bine încă o oră sau mai multe de somn, după jocurile de noroc şi consumul de alcool, urmate de bătaia pe stradă, urmată de efortul prea familiar de a-l duce pe Ashmont acasă, în pat.

Un alt motiv pentru care se abţinuse era sarcina pe care o acceptase.

— Unul din voi trebuie să se asigure că ajung acolo la timp cu inelul, spuse el. Şi actul de licenţă şi alte asemenea lucruri. Toată lumea crede că o să dau greş. Nu o s-o fac.

— Am trecut deja printr-o nuntă, spuse Blackwood. A mea. De data asta însă, mi-ar plăcea doar să mă uit, fără să am vreo responsabilitate.

După ce îi dăduse sarcina lui Ripley, Blackwood zâmbise şi le făcuse semn să plece, sugerându-le să meargă acasă şi să se culce.

Blackwood nu spusese dacă ştia mai multe despre dorinţa urgentă a lui Ashley de a fi încătuşat. Nu că ar fi avut timp să spună prea multe. Noaptea trecută, Ashmont

vorbise întruna, iar povestea lui îi indusese lui Ripley o stare proastă.

În primul rând, Ashmont îşi obţinuse logodnica pe drept, cucerind-o şi cerând-o în căsătorie. Cu alte cuvinte, mireasa nu era însărcinată. În al doilea rând, ceea ce era la fel de incredibil, Ashmont convinsese o fată atrăgătoare, bună de măritiş şi cu capul pe umeri, să îi accepte propunerea. Ripley ar fi pariat o sumă mare că în toată Anglia nu exista o fată bine-crescută destul de disperată încât să îl accepte pe Ashmont sau a cărei familie să îi dea voie să facă asta, în caz că înfăţişarea şi farmecul lui ar fi dat-o gata.

Aşa cum se lăudase în scrisorile lui ocazionale, gazdele de la Almack's îi interziseseră accesul la adunările lor, regele îi spusese Excelenţei Sale că nu era bine-venit la întrunirile regale şi majoritatea gazdelor din Londra îl scoseseră de pe listele cu invitaţi. Pentru un duce chipeş şi solvabil, era nevoie de ceva efort ca să atragă acest gen de realizări.

Cu toate astea, drumul lui Ashmont şi al lui Lady Olympia se intersectaseră aproape de hotelul Clarendon, în urmă cu câteva săptămâni. Câinele nedresat al cuiva, care nu îl plăcuse pe Excelenţa Sa, încercase să îl muşte de gheată. În timp ce se chinuia să scape de câine, Ashmont se împiedicase şi aproape căzuse pe stradă, în faţa unei birje care mergea cu viteză.

— Dar a apărut mânerul unei umbrele, îi spusese el lui Ripley. M-a apucat de braţ şi m-a tras înapoi. Într-o clipă, eram din nou pe trotuar şi încercam să-mi recapăt echilibrul, dar câinele continua să latre. Iar ea a spus „Şşşt” sau ceva de genul ăsta şi a lovit umbrela de trotuar, cu un zgomot ascuţit. Câinele a tăcut imediat şi a plecat. Ashmont râse când îşi aminti. După, a spus „Te simţi bine, duce?” Iar menajera ei bombănea ceva, mai mult ca sigur încercând s-o îndepărteze de mine. Credeam că sunt bine, dar Olympia m-a privit şi mi-a spus că gheata mea nu arăta bine deloc. M-am uitat în jos. Avea dreptate. Mi-a spus că nu puteam merge prin Londra aşa, cine ştie ce îmi putea

intra în gheată, După care mi-a zis, dintr-odată: „Trăsura mea o să ajungă aici imediat. O să te ducem acasă”. Asta a şi făcut, deşi servitoarei ei nu i-a plăcut deloc. Nici birjarului sau servitorului, dar nu aveau ce face. Lady Olympia Hightower. Îţi vine să crezi? Mie nu. De câte ori am tot văzut-o la evenimente?

„De nenumărate ori”, gândise Ripley. O fată înăltuţă, cu ochelari, însă care nu arăta rău. Avea o siluetă plăcută. Ba nu, chiar *foarte* plăcută. Dar era o domniţă bine-crescută, dintr-o familie foarte bună şi renumită pentru faptul că îi plăceau cărţile. Ar fi putut la fel de bine să aibă o pancartă cu otravă, un craniu şi oase.

— A fost de treabă, spuse Ashmont, dar nu într-un mod plângăcios, ca o fată, ci într-un fel realist şi calm, ca un amic. Trebuie să recunosc că am fost impresionat de ea. Nu a contat că, atunci când i-am zis unchiului Fred de ea, mi-a zis că nu o meritam şi că era prea bună pentru mine. „Asta ea trebuie să decidă, nu?” i-am zis eu. Apoi, am început s-o curtez. Am avut ceva de muncă. Dar, într-un final, a acceptat, nu? Lord Fred a fost uimit când i-am zis asta. Chiar m-a bătut pe umăr şi mi-a spus: „Deci ai fost capabil, până la urmă”.

Ashmont fusese încântat să audă o laudă de la unchiului său manipulator. Însă, din perspectiva lui Ripley, Lord Frederick Beckingham văzuse o oportunitate şi profitase de ea. Faptul că îi spusese lui Ashmont că nu putea avea ceva era un mod sigur de a-l face să facă fix aia.

Nu că ar fi contat, atâta timp cât Ashmont era încântat de situaţie şi fata ştia în ce se băga. Nu avea cum să nu ştie dacă era atât de inteligentă pe cât se credea.

Problema era că nunta nu părea să decurgă atât de lin pe cât ar fi trebuit. Ashmont se plictisise să aştepte, iar un Ashmont plictisit era o fiinţă periculoasă.

Ripley se uită la cumnatul lui. Blackwood, întunecat ca Ripley, dar mai subţire şi mult mai chipeş, ridică întrebător dintr-o sprânceană. Ripley ridică din umeri.

Blackwood îşi făcu drum către ei.

— Nu înţeleg de ce e toată agitaţia asta pentru un tiv, spuse Ashmont. E în partea de jos, nu?

— Dacă se împiedică şi cade…

— O s-o prind eu, spuse Ashmont.

Ripley îl privi pe Blackwood. Amândoi se uitară la Ashmont. Acesta părea sigur pe sine.

Dacă mireasa nu apărea în curând, unul din două lucruri urmau să se întâmple: în cel mai bun caz, mirele avea să fie copleşit de stupoare şi avea să cadă din picioare. În cel mai rău caz, va începe o bătaie cu cineva.

— Gata cu asta, spuse Ashmont. Mă duc s-o aduc.

Se îndreptă spre uşă şi se împiedică. Blackwood îl prinse de umăr.

— Bună idee, zise el. Nu are rost să stăm pe aici.

Îl privi pe Ripley. Acesta îl apucă pe Ashmont pe partea cealaltă şi, împreună, îşi ghidară prietenul în afara salonului. Cum invitaţii se înghesuiau la tăvile de şampanie, în afara salonului întâlniră numai servitori.

— Unde? spuse Blackwood.

— Jos, zise Ripley.

— Nu jos, spuse Ashmont. E acolo, sus.

Arătă cu degetul.

— E ghinion să vezi mireasa înainte de nuntă, spuse Ripley.

— Mă aşteptam s-o văd la nuntă, comentă Ashmont.

Îl ajutară să urce scările şi apoi să şi coboare, ceea ce nu fu deloc uşor.

— Pe aici, spuse Ripley.

Deşi mai fusese la reşedinţa Newland, asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Nu ştia prea bine cum era împărţită casa. Într-o casă veche ca asta, se aştepta se la o sufragerie şi, cel mai probabil, o bibliotecă. Nu că tipul camerei ar fi contat.

Trebuiau să-l ducă pe Ashmont departe de băutură şi de orice persoană cu care s-ar fi hotărât să se ia la bătaie – adică, majoritatea oamenilor.

El şi Blackwood îşi ghidară prietenul către uşa aflată la o distanţă sigură de scările principale. Ripley deschise

uşa. Primul lucru pe care îl văzu era alb, o întindere de alb, ca şi cum un nor alunecase în ceea ce credea că era biblioteca. Însă norii nu purtau papuci albi din mătase şi ciorapi şi nu stăteau pe scările bibliotecii.

— Ups, spuse Blackwood.

— La naiba, Olympia, zise Ashmont. Ce naiba faci?

Încercă să se îndepărteze de prietenii lui.

— Scoate-l de aici, spuse Ripley.

— Ba nu, nu, zise Ashmont. Trebuie să vorbesc cu ea. Nu pot să stric asta.

Având în vedere starea lui actuală, exact asta ar face. Ripley îi aruncă o privire întrebătoare lui Blackwood.

— Ghinion, îi spuse Blackwood lui Ashmont. Aduce ghinion să vezi mireasa înainte de nuntă.

În timp ce îl împingea pe Ashmont, care protesta, înapoi pe coridor, îi spuse lui Ripley:

— Pe tine te-a pus responsabil de detaliile nunţii. Fă ceva.

— Inelul, zise Ripley. Licenţa. Vălul şi altele asemenea, dar nu şi mireasa.

— Fă ceva, insistă Blackwood.

*

Ripley deschise uşa din nou.

Nu mai era nimeni pe scările din bibliotecă. Un zgomot îi atrase privirea către ferestre, unde văzu o furtună de alb. Logodnica lui Ashmont se chinuia cu încuietoarea uşii.

Ripley traversă camera din câţiva paşi.

— Ce ciudat! Nu ar trebui să fii la nuntă? întrebă el.

— Da, ştiu, zise ea. Poate o ajuţi pe viitoarea mireasă. Încuietoarea s-a înţepenit.

Bărbatul simţi miros de brandy amestecat cu parfumul floral.

Deşi creierul lui nu era în cea mai bună formă, putea rezuma situaţia destul de uşor: mireasa beată aflată la fereastră, cu scopul de a fugi.

Exista o problemă.

— De ce? întrebă el.

— De unde să ştiu eu de ce e blocată? Ţi se pare că arăt ca un instalator? Sau cum îi zice, geamgiu? Om al ferestrei.

— Având în vedere că nu sunt om al ferestrei, e posibil să nu fiu calificat să te ajut cu asta.

— Treci peste asta, spuse ea. Sunt o domniţă la ananghie, şi tu…

Se întoarse şi îl privi. Se uită la nodul de la eşarfă, care se afla cam la nivelul ochilor ei. Apoi, privirea i se duse în sus. În spatele ochelarilor, ochii ei gri erau roşii. Plânsese.

Ashmont sigur spusese sau făcuse ceva ca s-o supere. Nimic nou. Gura lui acţiona cu mult înaintea creierului. Nu că vreunul dintre ei ar fi fost înzestrat când venea vorba despre tact.

— La naiba! Te-ai întors, spuse ea.

— Ai observat.

Se simţi ciudat de satisfăcut. Însă şampania avea efectul ăsta, chiar şi în doze mici.

— Ai peste un metru optzeci, spuse ea, lăsându-şi capul pe spate. Stai chiar în faţa mea. Sunt mioapă, nu oarbă. Chiar şi fără ochelari, nu aş putea să nu te recunosc, nici măcar dacă ai fi mai departe. Ceea ce aş prefera. Îi făcu semn cu mâna să plece. Du-te! Vreau doar să iau o gură de aer. În grădinile Kensington.

— În rochia de mireasă, spuse el.

— Nu pot s-o dau jos şi s-o pun la loc ca şi cum ar fi o pelerină. Vorbea cu o răbdare extremă, afişată, de obicei, în cazul copiilor care înţeleg mai greu. E complicat.

— Plouă, zise el cu la fel de multă răbdare.

Se uită pe fereastră. Picăturile de ploaie formau râuri mici pe geam.

Îl alungă.

— Nu contează – dacă o să te plângi de fiecare lucru, cât de mic.

Ea se întoarse către încuietoare şi începu din nou să

tragă de ea.

De data asta, încuietoarea cedă. Ea deschise geamul.

— Adio, zise.

Şi ieşi, într-o furtună de satin şi dantelă.

Ripley dezbătu pentru o clipă ce să facă. Ea voia să plece, iar el nu considera că se cuvenea să ţină femeile împotriva voinţei lor.

Putea să se întoarcă şi să-i spună lui Ashmont că mireasa lui fugea.

Putea să se întoarcă şi să-i spună unuia dintre bărbaţii din familia ei.

Ea nu era problema lui Ripley, ci a lui Ashmont.

Era adevărat, Ashmont îl pusese pe Ripley responsabil de nuntă. E adevărat, Ashmont păruse neobişnuit de preocupat ca totul să meargă bine. Şi, e adevărat, Ripley promisese să aibă grijă de lucruri: să ţină inelul, să se asigure că Ashmont făcea ce trebuia.

Recuperarea miresei nu făcea parte din înţelegere.

Nu ar fi trebuit să fie recuperată.

Doar pentru că era beată şi plânsese…

— La naiba, zise el.

Se sui pe fereastră.

*

Ripley văzu norul de satin alb şi dantelă cu o clipă înainte să dispară într-o zonă cu tufe şi copaci.

Grăbi pasul, uitându-se la ferestrele casei în acelaşi timp. Niciun semn că cineva s-ar fi uitat. Oamenii veniţi pentru nuntă se strânseseră pe partea cealaltă a casei. Cu atât mai bine. Dacă o prindea repede, puteau rezolva problema şi nimeni nu ar fi ştiut ce se întâmplase.

Se uită în jur şi nu văzu nici urmă de grădinari. Servitorii de afară probabil stăteau cu colegii lor sau se fereau de ploaie.

Ripley simţea ploaia, dar numai ca fundal. Se concentră pe mireasă, care se mişca repede, având în vedere kilometrii de satin şi mătase, mânecile umflate şi

restul.

Nu ţipă, pentru că ea nu fugea încă, cel puţin nu direct, şi nu-şi dori s-o sperie alergând sau s-o împingă să facă ceva şi mai ridicol, deşi în momentul de faţă nu ştia ce ar fi putut fi acel ceva.

Mireasa nu era îmbrăcată pentru evenimente atletice, nu că femeile ar fi fost vreodată costumate aşa, iar locul era ca un traseu cu obstacole. Grădinile casei Newland erau pline cu plante adulte. Unii copaci îşi împletiseră ramurile deasupra reginei Anne. Aflată pe pământ alunecos, purtând acea ţinută şi fiind uşor beată, mireasa risca să rămână prinsă în tufişuri sau să se împiedice de fuste ori chiar de propriile picioare.

El înainta repede şi sigur. Era destul de aproape cât să vadă cum picioarele alunecau de sub ea şi braţele se roteau în aer în timp ce încerca să se echilibreze. Ajunse o clipă prea târziu ca s-o poată prinde înainte ca ea să piardă bătălia şi să cadă.

O prinse de sub braţ şi o ridică.

Ea se întoarse în toate părţile. Prin acele mii de straturi ale rochiei, el simţi cum fundul ei îi atinge vintrea, lucru care îl distrase preţ de o clipă.

Doar era bărbat.

„Ce fund excepţional”, fu primul lui gând. „Nu contează”, îşi spuse el. „Fă-ţi treaba şi du-o înapoi”.

— Te rog să mă scuzi, spuse el. Am făcut o greşeală? Ai fi preferat să te las în noroi?

— Îmi strici mânecile!

Ploaia îi cădea pe cap.

Pălăria lui era în casă. Se simţea gol fără ea. Mai gol decât dacă ar fi fost, de fapt, gol.

Se simţea şi ud.

Îi dădu drumul.

— Deja ai stricat rochia, spuse el. Ai pete de noroi şi dungi de iarbă în spate. Arată ca şi cum ai fi avut o tăvăleală în tufe. Asta cu siguranţă o să trezească interesul tuturor. Cu siguranţă, o să-l incite pe Ashmont. Şi, cum sunt singurul bărbat din apropierea ta, eu sunt cel care va fi tras

la răspundere. Apoi, o să-i oblojesc rănile. Din nou.

— Loveşte-l în faţă, spuse ea. El o să riposteze. Apoi, nu o să te mai poată trage la răspundere, deoarece nu va mai fi partea rănită.

Voalul lung i se lipea, ud, de cap şi de umeri. Buclele ei din părţi se desfăceau. Muşchii feţei îi zvâcneau, şi bărbatul avea impresia că mireasa era pe punctul de a izbucni în plâns, însă ea îşi încordă maxilarul şi îşi ridică faţa.

— Poţi să pleci acum, spuse ea. Sunt bine. Vreau doar un moment să… mă rog… cu această… ocazie solemnă care o să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna – şi în mai bine. Aşa că… *au revoir.*

Ripley se uită spre casă.

Ce făcuse Ashmont? Cât de rău sau de prost era? Era mai bine să o lase să plece oriunde voia ea?

Nu, asta nu făcea parte din înţelegere. Nu era treaba lui Ripley să gândească. Treaba lui era să se asigure că nunta prietenului său decurgea fără probleme. Asta însemna să recupereze mireasa.

Ripley se întoarse spre ea, la timp cât s-o vadă fugind pe o alee, printre tufe groase de flori. Într-o clipă, acestea o ascunseră, cu excepţia unui punct alb, pe ici, pe colo.

Tânăra aşteptase până când el se întorsese cu spatele şi atunci o zbughise.

Gândise practic.

În acelaşi timp, nu putea să fie lăsată să facă asta. Dacă nu îl voia pe Ashmont, trebuia să îl confrunte.

Asta după ce se trezeau amândoi.

Ripley se duse după ea.

*

Deşi oaspeţii se adunaseră în apropierea şampaniei, în partea de vest a casei, fratele cel mare al miresei, Lord Ludford, îşi căuta sora.

Casa Newland fusese construită în partea de început a secolului al XVII-lea şi extinsă şi renovată de atunci.

Clădirea, care se întindea pe o bucată mare a proprietăţii, era un loc haotic. Familiile erau apropiate, stăpânele casei fiind surori. Numeroşii copii se plimbau de la una la alta. Toată lumea se simţea ca acasă. Cum Ashmont era nerăbdător să se căsătorească şi casa Gonerby era în mijlocul renovărilor, surorile fuseseră de acord ca nunta să fie ţinută aici.

Ludford bănuia că acestea se temeau că, dacă Ashmont aştepta prea mult, avea să se răzgândească. Ludford ar fi preferat asta. Considera că Ashmont nu era demn de Olympia. Dacă tânăra ar fi fugit, Ludford nu ar fi învinovăţit-o. Însă îşi făcea griji. Fetele respectabile ca Olympia nu se puteau descurca singure, deoarece li se puteau întâmpla lucruri groaznice.

Spera, în schimb, că tânăra se ascundea în casă.

Olympia, care uneori stătea săptămâni acolo cu verişoarele ei, avea mai multe locuri în care se retrăgea ca să studieze morminte antice sau ca să memoreze cataloage. Presupusese că asta făcuse ea şi azi, deşi habar n-avea de ce.

La fel ca tatăl lui, Ludford nu gândea complicat. Când observase că sticla lui dispăruse, fraţii lui mai tineri fuseseră primii suspecţi.

O zguduire zdravănă era deseori în măsură să smulgă o confesiune. Însă, de data asta, aceştia păreau cu adevărat şocaţi. Micul

Clarence păruse să ştie sau să suspecteze ceva, însă nu avea de gând să spună ce anume şi era la fel de încăpăţânat ca Olympia.

Ludford îl căuta pe Clarence acum, în camera lui, în care fusese trimis după ce nişte jocuri duseseră la pahare de şampanie sparte. Andrew, complicele lui, fusese separat de el, în camera de studiu.

Ludford deschise uşa de la camera copiilor.

— Tu ştii ceva, răsfăţatule, şi ai face bine să spui ce sau o să…

Se opri, deoarece Clarence se întoarse de la fereastra pe care se uita, şi faţa lui era de un roşu aprins.

Şi, da, ar fi trebuit să fie speriat când Ludford dădea buzna aşa. Tocmai asta era şi ideea. Însă Clarence se îndepărtă de fereastră ca şi cum aceasta ar fi luat foc şi ţipă:

— Nu, nu ştiu! Nu, nu ştiu! Şi nu poţi să mă obligi!

Ludford fugi la fereastră la timp cât să vadă o parte din ţinuta albă în tufişuri şi pe ducele de Ripley mişcându-se spre ea. Nu fugea, dar nici nu mergea în ritmul său lent.

Ludford ieşi în grabă din cameră.

*

Într-o noapte luminată de lună, lui Ripley i-ar fi plăcut să alerge după o văduvă fericită pe aleile încurcate ale grădinii, tufişurile înalte făcând urmărirea şi mai solicitantă.

Însă asta nu era o noapte cu lună, şi Lady Olympia Hightower nu era o văduvă fericită.

Albul înainta cu o viteză surprinzătoare.

Când intră pe un alt drum, petele albe dispărură cu totul. Apoi, se auzi un zgomot uşor. Continuă să meargă, şi încâlceala de tufişuri duse către un luminiş care ducea către o poartă de fier.

O poartă pe care ea încerca disperată să o deschisă.

Câţiva paşi mari îl aduseră lângă ea.

Olympia făcu o pauză şi îl privi peste umăr.

— Ah, tu, spuse ea, în timp ce respira greoi. Afurisita de uşă e închisă.

— Bineînţeles că e închisă, spuse el. Doar nu se poate ca oamenii de rând să se plimbe prin grădină şi să culeagă florile.

— La naiba cu florile! Cum poate o persoană să iasă de aici?

— Poate nu iese? sugeră el.

Tânăra clătină din cap.

— Trebuie să găsim altă cale de ieşire.

— Noi? întrebă el. Nu. Eu şi cu tine nu suntem noi.

Ea se încordă, şi ochii i se măriră. Şi el auzise acelaşi lucru.

Voci, care veneau din aceeaşi direcţie din care venise el.

— Nu mai contează, spuse ea. E prea târziu. Trebuie să mă ajuţi să sar zidul.

— Nu, zise el. Nu pot să fac asta.

Ba da, poţi, spuse ea. Eşti aici. Ce altceva ai de făcut? Fă-te util o dată în viaţa ta şi ajută-mă să sar peste zid. Acum, ar fi momentul potrivit. Acum!

Coafura ei începuse să se strice şi şuviţe de păr şaten îi erau lipite de faţă. Chestia de pe cap era acum într-o parte, şi frunze şi flori erau prinse în decolteul ei. Voalul i se rotise în jurul gâtului. O pată de noroi îi decora vârful nasului.

— Peste zid, spuse el, încercând să tragă de timp.

— Da, da. Nu pot să mă caţăr în rochia asta şi cu siguranţă nu cu pantofii ăştia. Grăbeşte-te! Nu îi auzi?

Ripley încerca să pună la cale o tactică de întârziere, însă creierul nu îl ajuta. Apoi, auzi plânsete, care îi amintiră de câini de vânătoare şi mulţimi furioase. În acel moment, ceva din mintea lui se schimbă.

Încă din perioada Eton, Ripley şi cei doi complici ai lui evitaseră autoritatea, împreună cu fermieri nervoşi, preoţi, negustori şi, în general, toate speciile de oameni respectabili, ca să nu mai pomenim despre proxeneţi, hoţi, escroci şi alte persoane nu atât de respectabile.

— Grăbeşte-te! spuse ea.

El îşi împreună mâinile şi se aplecă. Olympia îşi puse un picior murdar de noroi pe mâna lui şi o mână pe zid pentru echilibru şi îşi luă avânt. Apoi, cu o uşurinţă care l-ar fi surprins dacă ar fi fost capabil de asta, Olympia se urcă pe umerii lui şi se căţără pe zid.

Cel puţin, asta presupunea Ripley că făcea ea.

Priveliştea pe care o avu, una de calitate, deşi scurtă, fu un picior cu ciorap şi jartieră. Apoi, satinul alb, jupa şi parfumul unei femei îl copleşiră. Abia reuşi să se adune ca să o apuce de glezne şi s-o stabilizeze.

— Mai sus, spuse ea. E tot prea sus pentru mine ca să ajung. Mai sus, mai sus, grăbeşte-te!

Vocile se apropiau.

Ripley o prinse de picioare şi o împinse în sus, peste capul lui. Simţi cum greutatea ei îl părăsi când tânăra se prinse de zid. Văzu partea din spate a picioarelor ei când aceasta se căţără pe coama zidului. O clipă mai târziu, ea dispăru.

Vocile erau foarte aproape acum.

Ripley nu se oprise să gândească şi nu avea de gând s-o facă acum. Când Olympia dispăru peste zid, se prinse de iederă şi se căţără pe zid.

Se uită în dreapta, apoi în stânga.

Norul de satin alb şi dantelă se mişca rapid pe Horton Street.

El fugi după ea.

Capitolul 2

Ripley o prinse din urmă pe mireasă pe Kensington High Street. Tânăra încetinise, dar nu se oprise.

— Birja, spuse ea, arătând spre birja din faţă. Ai bani?

— Mai întâi, mi-ai cerut ajutorul să te trec peste zid, spuse el. Acum, vrei bani.

— Şi totuşi, eşti aici. Din nou. Iar.

— Da, pentru că…

— Am. Nevoie. De bani. Pentru. Birjă, spuse ea, evidenţiind fiecare silabă.

Olympia făcu semn către vehicule şi strigă:

— Aici!

Birjarul primei birje din rând o privi cu interes, dar nu făcu niciun semn că s-ar mişca.

De ce ar fi făcut-o? Olympia arăta ca şi cum ar fi evadat de la spitalul de nebuni.

Nu că Ripley nu ar fi părut puţin excentric, fără pălărie, mănuşi şi baston.

Era însă duce, şi unul dintre cei mai notorii şi uşor de recunoscut nobili ai Angliei.

Şi, aşa cum spusese şi ea, era acolo. Ashmont ar fi

trebuit să fie acolo, dar nu era, şi cineva trebuia să aibă grijă de ea. Nu puteai lăsa o tânără bine-crescută să se descurce singură – cu atât mai puţin o tânără care aparţinea unuia din prietenii lui stupizi care nu puteau să o păstreze.

Era în regulă să fii sălbatic şi necugetat şi să nu dai doi bani pe înalta societate. Însă, când un bărbat cerea în căsătorie o fată, nu trebuia să-i dea motive să nu apară la nuntă.

Asta era deja neglijenţă. Însă Ashmont era un răsfăţat – asta era, de fapt, problema. Niciodată nu trebuise să-şi dea silinţa cu femeile.

Ripley îşi puse o mână pe umărul ei.

— Hai să ne oprim şi să ne gândim.

— Mă gândesc, spuse ea. Ce gândesc e: „Unde e afurisita de birjă? De ce nu vine?”

— Hai să ne gândim la cum arăţi, spuse el. Rochie de mireasă. Voal, tot tacâmul. Laşi o impresie stranie, nu crezi?

— Nu-mi pasă, spuse ea.

— Îmi dau seama de asta, replică el. Dar hai să încercăm să părem calmi şi cu capul pe umeri.

— Sunt cu capul pe umeri. Olympia îşi încordă mâinile. Sunt perfect calmă.

— Bine. Foarte bine. Hai s-o luăm uşor. Unde sugerezi să mergem?

Ea făcu un gest cu mâna.

— Departe.

— Departe, repetă el.

Ea încuviinţă, şi mormanul de păr, dantelă şi ce mai era acolo, se mută şi mai mult într-o parte a capului.

— Foarte bine, spuse el. E un început.

Ripley va trebui să gândească pentru amândoi – o perspectivă care îl descuraja. Nu-i plăcea să gândească nici măcar pentru el.

Făcu un semn cu mâna.

Prima birjă se îndreptă spre ei, în timp ce ei mai aveau puţin şi ţopăiau de nerăbdare.

Când vehiculul se opri lângă ei, Ripley deschise uşa.

În timp ce ea sui scările, se chinui să-şi menţină echilibrul şi începu să se încline spre spate.

El o împinse uşor în faţă, şi ea se rostogoli pe podeaua birjei. Ripley o urmări cum se saltă, cu fundul înainte, pentru o clipă fascinantă, şi cum cade pe scaun. Îşi aranjă fusta, îşi îndreptă ochelarii şi îl privi.

Dintr-un motiv anume, starea lui se îmbunătăţi.

— Unde mergeţi, nobile? întrebă birjarul.

— Excelenţă, îl corectă ea. Nu vezi dincolo de aroganţa de lord? Nu e evident că e duce?

Starea lui Ripley se îmbunătăţi.

Dacă birjarul o auzise, nu dădu niciun semn.

— Către Battersea Bridge, spuse Ripley şi se sui în trăsură.

Podul se afla spre sud. Asta avea să-i dea timp să decidă ce să facă.

Dar nu era îndeajuns de departe cât să-l împiedice s-o întoarcă într-o perioadă rezonabilă de timp, dacă se hotăra să facă asta.

Avantajul era că Battersea Bridge nu era primul loc unde prietenii lui aveau să se gândească să-i caute.

— Sau ai avut în minte un anumit „departe”? întrebă el.

— Nu vorbi, spuse ea. Mă gândesc.

Birja porni.

— Ciudat, comentă Ripley. Din câte am văzut, chiar dacă nu am vorbit mai deloc, tu şi gânditul nu prea aveţi lucruri în comun. Ba chiar păreţi în război.

Ea clătină din cap şi ridică un deget la el, aşa cum fac oamenii beţi de peste tot.

— Asta nu o să mă oprească din vorbit, spuse el. Dacă trebuie să gândeşti, poate ar trebui să te gândeşti la o explicaţie.

— Pentru ce?

El arătă spre ţinuta ei de mireasă şi spre interiorul murdar al birjei.

— La asta. Fuga. Pentru că încă sunt puţin confuz şi

nu sunt sigur că asta e cea mai bună idee. Încă mă întreb dacă să îi spun birjarului să ne ducă înapoi.

— Nu, zise ea.

— Dar poţi înţelege cât de tentantă este ideea, spuse el.

— Nu, zise ea.

— Uite care e treaba. Am avut o dimineaţă grea, mărturisi Ripley.

— Tu!

— Da. Nu merge aşa cum plănuisem.

— Te înţeleg perfect.

— Vezi tu, nu mă aşteptam să călătoresc în ritmul unui melc într-o birjă rablagită, către Battersea Bridge, spuse el. Sau către orice alt pod. Sunt destul de sigur că nu trebuia să ajut o mireasă beată care a ales să fugă de la nunta ei în ultima clipă.

— Nu sunt beată, iar tu nu eşti singurul care a avut o dimineaţă dificilă. Dacă nu vrei să mă ajuţi, poţi oricând să opreşti birja şi să cobori.

— Nu pot, spuse el. Fac parte din anturajul special al mirelui. La fel de bine, aş putea fi domnişoara de onoare. Ideea e că el mi-a dat mie sarcina asta, şi poate ar trebui să-şi asume riscul că o să fac o treabă de mântuială. Dar ce ştiu e că nu poţi fi lăsată singură. Dacă ai fi putut, m-aş fi întors şi mi-aş fi luat pălăria. Sau nu. Poate pur şi simplu m-aş fi întors şi te-aş fi lăsat în grija altcuiva. Dar, aşa cum ţi-am explicat, nu am putut face asta, din cauza sarcinii primite.

Nu are rost să aduc inelul, certificatul, banii şi altele asemenea când mireasa a plecat cine ştie unde.

Olympia îşi ridică privirea către el.

— Ai părul ud.

— Totul e ud.

— Da.

— Nu-ţi face griji, nu o să mă topesc.

— Nu e ceva pentru care să-mi fac griji, spuse ea. Ideea este că… Olympia închise ochii pentru o clipă, însă îi fu prea greu să-şi ducă gândul până la capăt, deoarece îi

deschise din nou şi spuse: Când mă laşi la pod…

— Un alt bărbat care aştepta cu nerăbdare o ceremonie liniştită şi şampanie bună şi un mic dejun minunat… Clanul Wayland are un bucătar excelent! spuse el.

Ea îl privi rece.

— Individul ăla care ratează masa pe care o aştepta cu nerăbdare şi care era nedormit ar putea fi tentat să te lase la pod. Mai degrabă, în râu. Dar eu…

— Da, tu eşti domnişoara de onoare.

— Eu foarte rar înec femei, asta urma să spun.

— O să iau o barcă, îl anunţă ea. Spre mătuşa Delia. Până în Twickenham.

El clipi.

— Remarcabil. Ai un plan.

— Da. Nu aveam nevoie decât de stimularea mentală a companiei tale.

— Există vreo şansă să te determin să îmi spui de ce fugi? întrebă el. Ba, şi mai mult, există vreo şansă să te răzgândeşti şi să te întorci? Există vreo şansă să fii rezonabilă?

— Zarurile au fost aruncate, spuse ea ca o sentinţă la moarte. Fii bun şi scoate-mi monstruozitatea asta de pe cap.

Pentru că nu era destul de beat – sau deloc –, pentru că devenise dintr-odată treaz, îi luă ceva să proceseze cererea. Ordinul.

— Părul tău? Nu e ataşat permanent?

— Bucata asta de arhitectură pare să fie ataşată permanent? Alunecă şi îmi trage după ea părul adevărat. E foarte incomodă şi nu mă reprezintă deloc. Nu poţi să faci din rahat bici. Am încercat să le spun asta, dar nimeni nu m-a ascultat.

— Nu poţi să faci ce?

Ea izbucni în lacrimi.

Ah.

*

Unii bărbaţi intrau în panică atunci când vedeau lacrimi, însă Ripley nu se număra printre ei.

Dacă femeia care plângea ar fi fost sora lui, ar fi lăsat-o să plângă pe umărul lui şi să-i murdărească haina şi să-şi lase rujul pe batista lui, după care i-ar fi dat bani şi i-ar fi spus să-şi cumpere ceva.

Dacă ar fi fost amanta lui, i-ar fi promis un colier cu rubine sau diamante, în funcţie de volumul lacrimilor şi de viteza lor.

Însă această femeie care plângea nu era ca sora lui sau ca vreuna dintre amante ori ca mama lui. Aparţinea unei cu totul alte specii. Printre altele, era logodnica lui Ashmont. Ashmont nu mai avusese niciodată aşa ceva. Cum avea de-a face cu o nouă categorie de Situaţie cu o Femeie care Plânge, Ripley avu nevoie de puţin timp pentru a hotărî ce să facă.

Se hotărî la abordarea dură.

— Fruntea sus! Ai avut destul curaj cât să sari zidul. Te porţi de parcă n-ai mai fugit până acum. Nu e un capăt de lume!

— Ba da, e, plânse ea. Am stricat totul. Clarence nu o să meargă niciodată la Eton şi Andrew nu o să obţină funcţia de stegar de cavalerie, iar eu nu o să pot să ajut pe nimeni şi nici măcar nu am biblioteca.

Ripley habar n-avea despre ce vorbea tânăra şi nu avea de gând să se obosească să încerce să înţeleagă. Cât de des avea sens ce spuneau femeile? Care erau şansele ca asta să se întâmple acum?

Îi spuse, pe tonul încurajator cu care vorbeşti cu un jocheu înainte de cursă:

— Zarurile nu au fost aruncate. Poţi să te întorci. Ashmont e atât de beat, încât o să creadă orice îi spunem. Iar mâine nu o să-şi mai amintească mare lucru. O să-i spun că te-ai îmbătat din greşeală.

— Nu sunt b-beată.

— Crede-mă, recunosc starea, spuse el. Eşti mai mult decât ameţită. Nu ai reuşit nici măcar să te sui pe scară.

Uite ce o să-i spunem. Îi spunem că ai băut din greşeală brandy, crezând că e… hmm… Cu ce l-ai putea confunda?

— C-ceai, spuse ea. A fost în ceai prima oară.

— Prima oară, repetă el.

Ea încuviinţă. Îşi scoase dintr-o mânecă o bucată de dantelă, îşi dădu jos ochelarii şi îşi şterse ochii şi nasul cu dantelă. Îşi puse apoi ochelarii la loc.

— Dar apoi am băut din sticla lui Stephen. Strânse apoi presupusa batistă în mână. Am băut noaptea trecută. După ce mi-a spus mama despre noaptea nunţii. Adică, mi-a povestit, mai mult sau mai puţin. Unele părţi nu sunt atât de clare, dar credeam că brandy-ul o să-mi întărească hotărârea. Pentru inevitabil.

— Ar fi trebuit să facă o treabă mai bună şi să-ţi spună ce şi cum. Doar e vorba despre Ashmont, nu despre vreun idiot lipsit de experienţă.

— Da, e un idiot cu experienţă, spuse ea.

— Oricum, nu ai de ce să te temi, spuse el. Oamenii fac asta tot timpul, iar consecinţele sunt rareori fatale.

— Consecinţele sunt copii, spuse ea. Ar fi trebuit să investighez problema personal, în loc să mă bazez pe mama. Nu sunt sigură că înţelege conexiunea. Între actul conjugal şi copii. I-a avut în exces, în locul ei, m-aş fi oprit după trei. Sau după trei băieţi. E un număr sigur, nu crezi?

El nu credea că era o idee bună ca mintea lui să se concentreze pe actul conjugal. Trecuse neobişnuit de mult timp de când fusese cu o femeie, şi, în prezent, nu avea ce face în privinţa asta. Însă mintea lui, care era prea uşor influenţată de creierul mic de sub talie, era prea nerăbdător să îşi imagineze cum să repare eroarea pe termen scurt.

Se forţă să se concentreze asupra a ceea ce spunea ea. Din fericire, Olympia schimbase subiectul.

— Nu-mi pot imagina de ce m-a cerut în căsătorie, spuse ea. Nu cred că era disperat. Ai fi surprins câte fete trec peste slăbiciunile unui bărbat când acesta e duce. Sau poate nu ai fi.

Poate existau o mulţime de astfel de fete, însă nu erau genul care să fie o ducesă potrivită pentru Ashmont. În

ciuda tuturor slăbiciunilor, acesta avea mândria lui, ba chiar mai multă decât ar fi fost bună pentru el. Chiar şi dacă ar fi fost beat, nu s-ar fi căsătorit cu o fată care nu era atrăgătoare, bine-crescută şi cu capul pe umeri. Nu ar fi ales o fată toantă, plictisitoare sau rea de gură. Mai pe scurt, voia perfecţiune. Era irelevant dacă o şi merita.

— Mi-am spus să nu caut defecte, spuse ea.

— Te place. Nu e de ajuns?

Ea clătină din cap.

— Nu are sens ce spui.

Probabil chiar nu vedea la apropiere. Dacă nu ar fi purtat eticheta „OTRAVĂ”, Ripley s-ar fi dat la ea.

— Ba are sens. Dacă ai fi fost bărbat, ai fi înţeles.

— Şi după, am mers la bibliotecă azi ca să aprofundez situaţia…

— Ai aşteptat până în ziua nunţii, spuse el. Nu doar ziua, ci momentul în care trebuia să spui „da”.

Aşteptase până în momentul în care se îmbătase, o stare cu care, în mod evident, nu era obişnuită.

— Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar n-am reuşit, spuse ea. Ai încercat vreodată să nu te gândeşti la ceva?

— Rareori trebuie să încerc.

— Pur şi simplu, dispare?

— Da.

— E bine să fii duce, spuse ea.

— Da, zise el.

Din experienţa lui şi a prietenilor lui, era mult, mult mai bine decât să fii fiul unui duce. Nu era sigur că taţii lor fuseseră cei mai groaznici trei taţi din aristocraţia britanică, dar cu siguranţă erau în cursă.

— Eu nu pot să fac asta, spuse ea. E ca şi cum aş încerca să opresc un ţânţar care îmi zboară prin cap. Iar lucrurile care nu par să aibă sens sunt cei mai încăpăţânaţi ţânţari. Dar tot ce am putut găsi a fost o carte despre agricultura animală, şi atunci am pus lucrurile cap la rap. Oricine l-a convins să se însoare cu mâne probabil i-a spus: „Uite-o pe fata lui Gonerby. Nu poţi cere o parteneră mai

bună pentru reproducere. Şanse excelente pentru un moştenitor şi câţiva alţii în plus, în eventualitatea unei catastrofe”.

— La cum îl ştiu pe Ashmont, mi se pare puţin probabilă această teorie.

Reproducerea ar fi implicată, în mod natural, deoarece asta rezultă de obicei din sex, cu excepţia momentelor în care o persoană era extrem de precaută.

— Crezi că a gândit totul mult mai mult decât a făcut-o. Din câte am înţeles, i-ai atras atenţia purtându-te frumos cu el într-o zi.

— Frumos! Doar nu puteam să-l las să dea birja peste el!

— Ai gândit repede, şi asta a arătat o anumită adaptabilitate.

— Am şase fraţi. Mereu cad sau se împiedică ori fac ei ceva. Am reacţionat instinctiv.

— Lui i s-a părut un gest frumos, mai ales că l-ai luat acasă. În timpul călătoriei, se pare că s-a uitat bine la tine şi i-ai căzut cu tronc. Cum eşti o fată de viţă nobilă, căsătoria e necesară.

Iar această fată de viţă nobilă promitea să îi ofere lui Ashmont o viaţă mai palpitantă decât s-ar fi aşteptat.

Ea clătină din cap.

— Ştiu că a fost ceva mai mult. Nu sunt genul de femeie după care bărbaţii să-şi piardă capul.

Mai mult ca sigur era ceva mai mult. Ashmont ar fi uitat probabil de incident dacă nu ar fi fost metodele subtile ale unchiului Fred. Însă Ripley nu avea de gând să-i spună asta. Putea să-i ofere sugestii despre cum să se poartă cu Ashmont, dar nu. Era o fată inteligentă. Avea să se prindă repede.

— Ai fi surprinsă, spuse Ripley.

— Sunt genul de fată cu care bărbaţii se căsătoresc din motive practice. Ca să mă ocup de o casă problematică. Ca să preiau controlul. Să fac moştenitori şi alţi câţiva copii în plus.

— Ashmont nu gândeşte aşa.

Tânăra se uita pe fereastră.

— Dar ş… ştii… Lacrimile începură să îi curgă. Am trecut prin catastrofe, pentru că ar fi trebuit să fim nouă, şi asta a avut un anumit impact asupra mamei şi tatălui meu. Am avut îndoielile mele în legătură cu cât m-ar putea alina Ashmont dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Şi ştiam ce i-ar fi spus alţi oameni lui Ashmont. Ar fi zis: „Nu există nicio îndoială că nimeni nu a atins-o vreodată”.

Şi mai multe plânsete.

Ripley îşi atinse genunchiul cu degetul arătător.

Plânsul continuă.

Nu se simţea confortabil.

— Cred că am atins stadiul de mahmureală, spuse el.

— Da, presupun că tu poţi şti asta. Îşi şterse faţa cu bucata de dantelă. Nu că mi-ar păsa cum îi spui. Nu mă aşteptam la compasiune sau înţelegere.

— Fac ce pot, dar creierul meu… ştii tu.

— Da, ştiu, spuse ea. E mai mult sau mai puţin ca al lui, deşi mai puţin ar fi aproape imposibil de imaginat. Oricum, credeam că sunt gata să fac sacrificiul, deşi ştiu că majoritatea oamenilor ar spune că e scandalos să spun că e un sacrificiu să devin ducesă.

— Eu aş fi unul dintre acei oameni, comentă el.

— Nu-mi pasă ce spui, zise ea.

— Sunt devastat.

— Nici măcar nu ştiu de ce încerc să explic. Sunt sigură că a spus lot ce ar fi trebuit să spună, şi poate fi alarmant de convingător; şi – un avut motivele mele pentru care am acceptat. Credeam că sunt pregătită. Însă căsătoria e o Mare Necunoscută. Crezi că ştii omul, mai ales pe cineva ca el, despre care s-a tot vorbit în oraş. Dar cum e posibil acest lucru? Ştiu ce o să spui.

— Mă îndoiesc.

Ripley avea în continuare doar o vagă idee despre ce vorbea ea.

— O să spui că ar fi trebuit să-l întreb de ce m-a ales. Şi nu zice că m-a plăcut, pentru că nimeni niciodată nu a făcut asta.

Ripley era convins că mulţi bărbaţi o plăcuseră. Ce nu înţelegea însă era de ce nimeni nu o făcuse încă a lui. Nu toţi bărbaţii erau ca ne-Excelenţele Lor. Mulţi chiar voiau să se căsătorească şi petreceau mult timp şi făceau eforturi ca să găsească fata potrivită care să îi accepte.

Îşi scoase batista şi i-o dădu.

— Ei bine, nu e ca restul bărbaţilor, spuse el.

Privi pe geamul birjei. Încă ploua.

„Emoţii de mireasă”, îşi spuse. Doar despre asta era vorba.

Se uită la rochia ei murdară de noroi şi la pantofii pătaţi. Calculă distanţa pe râu până la Twickenham şi cât ar dura să ajungă acolo, având în vedere dificultăţile care era sigur că aveau să apară.

Luând totul în calcul, planul ei putea fi pus în practică. Putea să o ducă în siguranţă la mătuşa ei în câteva ore, înainte de căderea nopţii. Reputaţia ei ar supravieţui. De fapt, faptul că fugise de Ashmont probabil ar fi întărit-o. La fel şi fuga lui Ashmont după ea, lucru care probabil avea să se întâmple. Fiind o persoană posesivă şi încăpăţânată, ar fi făcut orice ca să o aibă înapoi. Iar societatea ar fi încântată să vadă cum o lady îl îmblânzeşte. Cu siguranţă, ar fi pe placul lui Lord Frederick.

Obişnuit cu femei cu reputaţie îndoielnică topite după el, Ashmont stricase ce ar fi trebuit să fie cea mai simplă treabă. Niciodată nu trebuise să facă vreun efort, spre deosebire de Ripley şi Blackwood. E adevărat că niciunul din ei nu prea avea de-a face cu femei respectabile, care reprezentau o provocare mai mare. Cu atât mai bine. Era momentul ca o femeie să-l facă să-şi dea silinţa.

Era clar că tânăra îl făcuse să depună efort pentru a o cuceri. Şi pentru nuntă. Şi l-ar face să se implice şi în căsătorie.

În ceea ce privea recuperarea soţiei sale, Excelenţa Sa va avea nevoie de nişte sfaturi pe ici, pe colo, dar nu ar trebui să fie dificil.

Lady Olympia nu părea să se opună cu totul căsătoriei cu el. Dacă nu ar fi fost brandy-ul, probabil ar fi dus

ceremonia până la capăt, însă băutura îi afecta pe unii oameni în aşa fel, încât problemele mici căpătau proporţii. Iar soluţiile simple păreau geniale.

Dintre toţi bărbaţii, Ashmont ştia cum se putea ajunge aici.

Ce distractiv ar fi să îl vadă încercând să îi facă faţă soţiei lui!

— Bănuiesc că mătuşa ta e o femeie respectabilă, spuse Ripley. Nici excentrică sau excesiv de stilată, nu? Nu dă foc pernelor în momente ciudate? Nu are relaţii cu servitorii? Olympia se şterse la ochi şi la nas.

— Este oarecum stilată – cel puţin, asta spun mătuşa Lavinia şi mama. E destul de respectabilă cât să o găzduiască pe regină din când în când.

— Atunci, de ce n-a participat mătuşa ta la nuntă?

— A suferit o indispoziţie care a împiedicat-o să facă acea călătorie. Asta mi-a scris. Nu cred că a vrut să vină. Casa Wayland i se pare excesiv de gălăgioasă, cu toţi copiii care vin şi pleacă. Aceeaşi părere o are şi despre casa Gonerby, care e şi mai haotică în prezent, din cauza renovărilor.

— Dar o să fie acasă când ajungem acolo.

Tânăra încuviinţă, şi bentiţa îi aluneca şi mai mult. Olympia scânci.

— Doar nu te aştepţi să răspund la întrebări în timp ce părul îmi este smuls din rădăcini. Poate doar dacă aplici metodele Inchiziţiei. Dacă nu mă ajuţi să-mi dau jos chestia asta de pe cap chiar acum, nu îmi asum răspunderea pentru consecinţe.

— Asta se vrea a fi o ameninţare? Pentru că arăţi atât de mult ca opusul unei ameninţări, că e posibil să mor de râs.

Ea îşi puse ochelarii la loc şi îi aruncă o privire fermă – cel puţin, cât de fermă îi permitea starea ei actuală.

— Lasă, dacă e prea complicat pentru tine, o s-o fac singură. Dar dacă diverse lucruri zboară şi te lovesc în faţă, tu o să fii singurul vinovat.

— Asta te-a împiedicat până acum să o faci singură?

Riscul ca coafura ta să explodeze?

— Nu am oglindă. Nu îmi văd vârful capului său, dacă e să fiu sinceră, nicio parte din cap. Dar nu contează. Nu vreau să te deranjez.

Îşi ridică mâinile şi începu să-şi bage degetele prin coroniţa de pe cap. Asta declanşă mai multe mişcări de rotaţie, care creară mişcări provocatoare în zonele de deasupra decolteului şi de sub el. Acestea îl duseră pe Ripley cu gândul la mişcările dansatoarelor egiptene pe care le văzuse cândva într-un teatru. Într-un final, tânăra reuşi să-şi scoată doar o agrafă, care îi alunecă printre degete. Olympia mormăi ceva.

O agrafă pierdută nu era o mare tragedie, mătuşa ei avea probabil sute de agrafe.

Însă rotirile şi imaginile fetelor dansatoare îi reamintiră lui Ripley de felul în care tânăra se zvârcolise când o ridicase din noroi. Mai exact, îi reamintiră organelor lui reproducătoare – şi încă foarte clar având în vedere circumstanţele şi cât timp trecuse de când…

Bun. Avea să se ocupe mai târziu de problema abstinenţei sale din ultimele luni. Ba chiar în noaptea asta, după ce rezolva problema cu mireasa.

Ripley avea să o lase în siguranţă, la mătuşa ei. După câteva aluzii, Ashmont sigur avea să se ducă după ea.

Totul avea să fie o glumă foarte bună, genul de lucru pe care Ashmont avea să-l aprecieze după ce se calma. Până la urmă, şi el făcuse o mulţime de glume.

— M-am hotărât să te ajut, spuse Ripley. Vreau să mă culc, şi nu pot face asta în timp ce te tot foieşti şi înjuri.

— Nu…

— Să ştii că înţeleg franceza. Până la un punct. Toate cuvintele urâte se află cu mult înainte de punctul acela.

*

Din cauza ploii şi a deceniilor întregi de murdărie acumulată pe geamuri, birja era la fel de luminată ca un mormânt. Chiar şi aşa, Olympia îl putea vedea bine pe

ducele de Ripley. Nici nu putea să-l rateze, având în vedere că ocupa cea mai mare parte a trăsurii.

Era mai conştientă decât ar fi vrut de picioarele lui lungi întinse foarte aproape de ea.

Îşi coborî mâinile de la coroniţă şi îl privi. Deşi faţa lui era umbrită, putea distinge nasul lung şi imperial şi unghiurile tăioase ale obrajilor şi maxilarului. Ştia că avea ochii verzi.

Atâta lucru reţinuse din primul ei sezon, când li se făcuse cunoştinţă, şi ea se simţise foarte incomod. Parţial pentru că el era copleşitor. Ştia că nu era mai mare decât Ashmont. Toate ne-Excelenţele Lor erau bărbaţi înalţi, atletici, care nu aveau un comportament potrivit. Însă privirea lui Ripley era cea care o făcuse să se simtă ca şi cum nu ar fi fost îmbrăcată. El era cel al cărui zâmbet lacom o lăsase fără cuvinte.

Însă atunci era naivă şi nesigură pe ea.

Atunci, cei trei duci erau consideraţi sălbatici, dar eligibili. Se ţineau însă departe de căsătorie. Rareori erau văzuţi în apropierea tinerelor frumoase şi mult mai populare.

Acesta era motivul pentru care, atunci când Olympia îl văzuse de-a lungul anilor, o făcuse de la distanţă. Dintr-un colţ al unei săli aglomerate de bal. Călărind sau conducând prin Hyde Park. La un eveniment public. În ultimul an, nu îl văzuse deloc, pentru că fusese în străinătate.

Din câte vedea, nu părea să se fi schimbat. Încă avea privirea somnoroasă care o făcea să simtă furnicături pe interior. Nu ar fi trebuit s-o facă, din moment ce nu exprima nimic. Oamenii credeau că ochii erau oglinda sufletului, însă, în cazul lui, obloanele erau trase. Probabil aşa era cel mai bine.

Nu că ar fi putut să-i descifreze starea, chiar dacă i-ar fi oferit ferestrele către sufletul lui. În prezent, nu se putea baza pe creierul ei. Când încercă să gândească, gândurile îi evadară undeva departe.

În plus, coroana îi provoca prea multă durere ca să mai gândească.

„Să iau lucrurile pe rând”, îşi spuse ea. Când aveau să ajungă la Battersea Bridge, avea să facă faţă următorului lucru, oricare ar fi acesta. Acum însă, nu conta decât să plece.

— Du-te pe marginea banchetei şi sprijină-te de mine, îi spuse Ripley.

Între vibraţiile birjei şi efectele băuturii, nu ştia dacă avea să-şi poată păstra echilibrul, însă nu avea de gând să recunoască asta. La cum era situaţia, era sigură că el ar râde de ea. Dar, pe de altă parte, nici el nu era renumit pentru seriozitate. Ba, mai mult, Olympia nu era chiar prezentabilă în acel moment.

Cel mai important însă era că trebuia să scape de monstruozitatea de pe cap. Se simţea de parcă ar fi purtat un turn cu ceas.

Se duse pe marginea banchetei şi se sprijini de el.

Apoi, aproape că sări de pe banchetă, deoarece degetele lui lungi i se înfipseră în păr şi îi atinseră scalpul. Volanele de la încheieturi o gâdilau pe faţă. Detectă mirosul de pânză udă şi altceva, parfum sau săpun de ras – ceva excesiv de masculin.

În acea clipă, îşi aminti, odată cu senzaţiile avute atunci, de mâinile lui când o ridicaseră din noroi… mărimea mâinilor sale şi felul în care se simţea strânsoarea lui… mărimea lui… şi spatele ei, apăsat de un piept tare ca o piatră. O piatră caldă. Apoi, acele mâini cu degete lungi, împreunate ca să poată păşi pe ele… apoi înfăşurate în jurul gleznelor ei.

Fraţii ei o ajutaseră să sară peste ziduri şi garduri, dar el nu era fratele ei. Era bărbatul care se uita la o femeie şi o făcea să simtă de parcă uitase să se îmbrace. Nu era deloc ca un frate, iar explicaţia incoerentă a mamei despre ce se întâmplă în noaptea nunţii nu fusese în măsură să o liniştească.

Olympia se înfioră.

Dar nu, nu avea să îşi dea voie să se gândească la ce ar fi putut vedea ducele de Ripley cât stătuse ea pe umerii lui. O lua ameţeala doar când se gândea că s-ar putea

gândi la aşa ceva. Devenea şi mai ameţită şi nu se simţea comod.

— Nu te mai tot mişca.

— Nu făceam asta, spuse ea.

— Nu stai locului. Trebuie să pipăi pentru că nu e destulă lumină să văd bine. Nu pot să fac asta dacă te tot mişti.

— Nu am ce face dacă trăsura se tot mişcă, spuse ea. Şi stau foarte incomod.

Asta era puţin spus. Simţea înţepături peste tot. Şi îi era cald. Şi era confuză.

— Mă mişc cât de repede pot, dar menajera ta sau coafeza a pus agrafe în cele mai dificile locuri. Chestia asta e lipită?

— Nu, sunt doar o mie de agrafe şi nişte pomadă.

— Întinde mâna ca să-ţi dau agrafele, spuse el. Nu e cazul să salvăm resturi de flori, nu? În clipa de faţă, mi-ai amintit de Ofelia – rând a căzut în apă.

— Vălul a prins totul, spuse ea. Apoi, îşi dădu seama de ce spusese el. Ştii de *Hamlet?*

— Îmi plac piesele lui Shakespeare. Multă violenţă şi glume obscene.

Nicio surpriză aici.

Olympia îşi întinse mâna. Degetele lui le atinseră pe ale ei când îi puse câteva agrafe în palmă, iar atingerea trecătoare o înfioră. Îşi dori să-şi fi pus mănuşile înainte să fi plecat. Problema era că cineva ar fi aşteptat-o în cameră când ar fi făcut asta: mama, mătuşa Lavinia. Olympia ar fi fost captivă şi nu ar mai fi putut da înapoi atunci.

Aşa îi trebuia. Nu ar fi trebuit să aştepte până în ultima clipă ca să fugă. Nu ar fi trebuit să fugă. Ce era în neregulă cu ea?

Privi petalele roz şi roşii care cădeau. Bucăţi de frunze verzi le urmau.

Ce făcuse?

Nu mai conta, nu mai conta. Câte un lucru pe rând.

*

Nu avusese dreptate în privinţa numărului de agrafe.

Ripley spuse că fuseseră cel puţin zece mii. Însă, odată ce învăţase mişcarea, reuşise să le scoată mai uşor. Din părul ei des şi strălucitor se simţea miros de lavandă, cu o notă de rozmarin. Era un parfum şocant de cast. Ripley era obişnuit cu parfumurile bogate cu care îşi infuzau pomezile actriţele, curtezanele şi doamnele atrăgătoare.

Îşi dădu seama că îşi apropia capul de ea şi se retrase.

Chiar şi când era făcut eficient, procesul era unul de durată. Nu numai din cauza scoaterii agrafelor, ci şi pentru că trebuia desfăcut aranjamentul cu flori portocalii şi dantelă fără să îi deranjeze complet părul.

Era destul de rău pentru o femeie să fugă în rochia de mireasă, îmbrăcată în orice rochie, dacă avea părul lăsat pe umeri, era considerată prostituată sau nebună.

O lady nu îşi lăsa părul liber decât când se pregătea să se bage în pat.

Părul lăsat liber însemna femeie dezmăţată.

Cu alte cuvinte, o astfel de femeie ar fi fost accesibilă pentru anumite activităţi.

Nu pentru el, bineînţeles, doar era afurisita de domnişoară de onoare.

Nu putea să o lase să meargă nicăieri fără el.

Nu că asta era ceva rău. Tânăra era distractivă, iar el aştepta cu nerăbdare să o ajute să îl înnebunească pe Ashmont şi mai mult.

Însă Ripley îşi dorea să fi avut pălăria cu el.

Până şi cei mai nevoiaşi bărbaţi reuşeau să aibă ceva pe cap. Era o minune că tocmai el, ducele de Ripley, care considera regulile societăţii o glumă, îşi făcea griji pentru că ieşise în public fără pălărie.

Era mai bine să nu se gândească la capul lui descoperit. Îi era folositor şi să nu se concentreze pe parfumul care venea dinspre capul ei şi pe felul în care declanşa imagini cu lenevit într-o grădină luminată de soare din Toscana.

Nu era nicio vilă toscană prin apropiere. Nici contese puse pe şotii.

Numai viitoarea soţie a lui Ashmont.

Iar aici nu erau în Toscana sau în ceva asemănător.

Erau în Londra, unde ploua, ca de obicei, în timp ce Excelenţa Sa Ripley făcea pe menajera într-o birja murdară care se îndrepta spre Battersea Bridge.

Cu siguranţă, era o experienţă nouă.

Reuşise să-i desprindă aranjamentul de pe cap fără prea multe ţipete – ale ei sau ale lui. Dar se părea că unele împletituri erau ale ei, şi buclele din părţi se lăsaseră. Pe scurt, totul părea să cadă. Luă repede nişte agrafe din palma ei întinsă şi prinse câteva şuviţe. Nu foarte elegant, dar măcar stăteau sus.

În cele din urmă, lăsă coroana şi voalul ataşat în poala ei şi se rezemă. Ea privi aranjamentul cu dantelă şi flori portocalii.

— Este dantelă scumpă, spuse ea. Mai mult ca sigur valorează destul la un amanet. Destul cât să îl plătesc pe luntraş.

— Nu îţi duc voalul la amanet, spuse el.

— Ţi-am cerut eu să o faci? Sunt perfect capabilă…

— Ieri, poate erai capabilă de multe lucruri, spuse el. Dar acum nu e ieri. Acum e azi. Eşti ameţită. Porţi o rochie de mireasă. Dacă faci un pas fără mine, o să fii atacată. Orice ţi se întâmplă o să fie vina mea, şi nu există destule cuvinte pe care să le pun alături de plictisit ca să îţi spun cât de plictisit sunt de dueluri.

Ea deschise gura. Ca să îl certe, mai mult ca sigur. După care o închise şi îşi îndreptă privirea în jos, spre aranjamentul scos din părul ei.

Avea îndoieli? Putea să lucreze cu asta, deşi…

— Ai destui bani pentru luntraş? întrebă ea. După ce îl plăteşti pe birjar? Da, sigur, că eşti duce, dar, din experienţa mea, domnii nu poartă mulţi bani la ei.

El o privi, se uită la noroiul de pe nas şi la petele de pe ochelari lăsate de lacrimi sau de ploaie şi la modul ciudat în care îi aranjase părul.

Niciodată după copilăria lui nefericită nu îl întrebase vreo femeie dacă avea destui bani. Pentru orice.

Era chiar emoţionant.

Dar nu era treaba lui să fie emoţionat. Treaba lui era să rezolve problemele, ca să iasă cum trebuia.

Destul de simplu.

Să o ducă la mătuşa ei, să îl facă pe Ashmont să plece după ea şi să îi facă pe toţi să creadă că era una dintre glumele tipice ne-Excelenţelor Lor.

— Se întâmplă să am destui bani pentru servitori şi alte asemenea lucruri, spuse el. Ashmont era prea încântat că se căsătorea ca să se gândească la treburi lumeşti.

— Încântat, repetă ea. Aşa zici? Eu aş spune că era foarte beat când aţi intrat toţi trei peste mine.

— Râde ciob de oală spartă.

Birja ajunse la un obstacol, aşa cum se întâmplase de nenumărate ori pe parcursul călătoriei interminabile. Ripley se uită pe geam. Din cauza zgârieturilor şi a mizeriei, afară ar fi putut fi orice. Împinse geamul în jos. Ploaia devenise burniţă.

Birjarul strigă:

— Battersea Bridge, Excelenţă.

— Încă putem să ne întoarcem, spuse Ripley.

— Nu, zise ea.

Capitolul 3

Vocile pe care le auziseră Lady Olympia şi ducele de Ripley în grădină erau ale fraţilor ei, cei mai tineri dintre ei împotrivindu-se celui mai mare. Conspiraţia se desfăşură astfel:

Când Lord Ludford plecă din camera copiilor, Clarence ţipă:

— Drew, repede, opreşte-l!

Andrew ieşi din camera de studiu şi se îndreptă repede spre scări, iar Clarence era în urma lui.

— Dă-i drumul, ţipă Clarence. Las-o în pace,

nemernicule!

Era nedrept pentru Ludford. Nu numai că nu era mai nemernic decât majoritatea fraţilor mari, dar, de nenumărate ori, îşi asumase vina şi chiar suportase pedepsele pentru năzbâtiile fraţilor săi mai tineri.

Când Ludford să întoarse să îl privească pe Clarence, Andrew profită de moment ca să o ia pe scări înaintea lor. Fugi, trecu printr-un pasaj şi printr-o uşă, apoi mai coborî nişte scări din casa veche. Ludford îl urmări – sau cel puţin încercă s-o facă.

Clarence, care alergă după Ludford pe scara principală, reuşi să i-o ia înainte la primul etaj, după care se îndreptă spre pasajul servitorilor. Ludford văzu invitaţi în apropierea unei uşi şi, cum nu dori să atragă atenţia asupra sa, alese calea discreţiei şi îşi urmă fratele mai tânăr.

Trecură de câţiva servitori pe drumul spre parter, însă nimeni nu era şocat. Servitorii erau obişnuiţi cu copii plini de energie.

Când Ludford ajunse în grădină, Andrew era cu mult înainte, iar Clarence nu departe în urma lui.

— Ai grijă, Olympia! Câinii sunt după tine!

Clarence continuă şi el să ţipe, ca şi cum nişte duşmani feroce îi vânau sora şi nu era vorba chiar despre fratele ei mai mare, care nu voia decât să afle ce se întâmplase. Problema lui Ludford era că sora lui le citise prea multe cărţi de aventuri romantice celor mici. Acum, Io citeau singuri şi creau poveşti complexe, care implicau intrigi şi întâlniri cu moartea ale cavalerilor galanţi, ale vikingilor, ale piraţilor, ale tâlharilor şi tot aşa.

Lui Ludford îi luă ceva timp ca să-şi dea seama că fraţii lui îl plimbaseră în cerc. Nu mai fusese de mult timp în grădina casei Newland.

Când ajunse la poarta din spate a grădinii, îi găsi pe cei doi fraţi mici ţinându-se de fierul porţii şi privind în stradă.

Ludford se uită şi el.

Nu îi văzu nici pe sora lui, nici pe Ripley.

După ce le adresă câteva înjurături fraţilor săi, lordul

Ludford se căţără pe zid şi o luă la fugă pe Horton Street, fără să-i pese de cât de afectat avea să fie costumul lui de nuntă.

*

— Nu vasul cu aburi, spuse Ripley. În momentul de faţă, pasagerii sunt prea preocupaţi să se împingă, să înjure şi să încerce să se urce ca să le mai pese de altcineva. Însă, odată ce se vor calma, vor căuta distracţie, şi noi o să fim asta – tu în rolul principal.

O luă de mână pe Lady Olympia şi o trase către vâslaşii strânşi lângă scările podului.

Hainele lui erau decorate cu picături de ploaie şi pete de noroi. Pantofii, care nu erau făcuţi ca să fie purtaţi mult pe afară, erau şi ei murdari. Şi totuşi, nu era un simplu bărbat, ci duce. Ce credeau alţii nu însemna… Nu îi plăcea însă să fie fără pălărie.

Ea nu era nici bărbat şi nici duce.

Pe lângă rochia de mireasă udă de la ploaie, murdară de noroi şi cu pete de iarbă, pantofii plini de nămol şi voalul murdar care îi atârna pe braţ, nu avea nimic pe cap. În ciuda pomezii, părul ei umed se ondula într-un mod sălbatic.

Şi mai erau şi ochelarii ei, care arătau atât de serios în tot aranjamentul de mireasă.

— Da, bineînţeles, spuse ea. Îşi aranjă ochelarii, deşi, din câte vedea el, erau perfect drepţi. Aşa o să îi distrăm numai pe bărbaţii care dau la vâsle. Le putem spune că eram în drum spre nuntă când am fost atacaţi de tâlhari.

— Nu le spunem nimic, zise el. E treaba lor să ne ducă unde vrem să mergem şi a noastră să plătim cursa.

Se uită la bărcile de la mal şi se opri la una cu patru vâslaşi. Bărbaţii improvizaseră o boltă care să îi ferească de ploaie. O conduse spre ei.

— Dar dacă suntem urmăriţi? întrebă ea. Dacă le intrăm în graţii vâslaşilor, sunt şanse mai mari să nu ne trădeze.

— Am descoperit că banii vorbesc mai tare decât cuvintele, spuse el.

Trădarea nu îl îngrijora. Jumătate dintre oameni îl recunoşteau, iar lumea nu avea cum să n-o observe pe ea. Lumea avea să vorbească. Dar, atâta timp cât ea ajungea în siguranţă la Twickenham înainte de căderea nopţii, Ripley putea face faţă situaţiei.

Nu, nu era cea mai simplă farsă pe care o făcuse vreodată. Prea multe elemente erau dincolo de controlul lui, Ashmont fiind problema principală. Din câte ştia, era posibil ca acesta să se îmbete şi mai tare sau deja ajunsese în stadiul în care zăcea inconştient. Asta creştea şansele ca familia ei să fie pe urmele lor – o variantă mai puţin amuzantă.

Lui Ripley nu îi plăcea să asculte multe acuzaţii şi cereri de explicaţii. Niciodată nu văzuse niciun motiv să se explice în faţa cuiva – nici măcar a lui.

Ajunseră la barca aleasă de el. Datorită banilor şi abordării ducale care nu lăsa loc de întrebări sau de ezitare, rezolvă problema în scurt timp.

Apoi, trebui să o urce în barcă.

Asta nu ar fi trebuit să fie dificil. Bărcile aveau o proră lungă şi îngustă, care le permitea pasagerilor să se suie la bord fără să se ude.

Ripley alesese un vas mai mare, menit pentru mai mult de doi pasageri, şi vâslaşii care păreau să fie cei mai puternici şi mai de încredere.

Ea se uită la barcă şi întrebă:

— Asta e?

— Vasul lui Lord Mayor era ocupat, spuse el. Din câte ştiu, iahtul meu este la Worthing. Asta e barca.

Cei doi vâslaşi îi priviră cu interes. Asta era o mărturie pentru suma pe care Ripley o plătise pentru viteză şi tăcere. Vâslaşii de pe Tamisa nu erau renumiţi pentru sfiala lor.

— Pare foarte joasă în apă, spuse ea.

— Aşa sunt făcute, pentru stabilitate şi... nu contează. Pot să-ţi explic mai târziu ştiinţa din spatele construirii

bărcilor. Urci, da? Şi încearcă să nu cazi peste bord înainte să ajungi la locul tău. Dacă o faci, sunt slabe şanse să te îneci, pentru că apa nu e destul de adâncă. Dar cineva va trebui să te pescuiască, şi am îndoieli că mă pot uda şi mai tare – nu-mi place să mă avânt în noroiul ăla.

Evident că ar fi făcut-o. Nu i-ar fi lăsat pe niciunul din cei doi indivizi să pună mâinile pe ea.

— Sunt ameţită, spuse ea.

— Te gândeşti să te întorci şi să te întinzi?

— Nu.

— Eşti sigură?

Dacă nu ar fi fost sigură, ar fi dus-o înapoi. Ar fi spus că era doar una dintre glumele faimoase ale ne-Excelenţelor Lor, şi cu asta, basta. Nu, nu ar fi nici pe de parte la fel de amuzant ca dacă l-ar pune pe Ashmont să meargă după ea la Twickenham. Chiar şi aşa, nici măcar Ripley nu ar fi lăsat-o inconştientă doar pentru o farsă mai elaborată.

— În clipa asta, ar fi stupid, spuse ea.

— Înţeleg. Iar faptul că tu eşti aici, acum, în loc să fii la un mic dejun de nuntă… Asta nu ţi se pare a fi o imprudenţă?

Ea îl privi.

— Crezi? Şi nu ţi se pare nimic în neregulă că eşti aici cu mine?

— Totul e în ordine.

— Serios?

— Nu mi-ai spus tu că eşti o domniţă la ananghie? Eu sunt cavalerul tău în armură strălucitoare.

Ea îl privi mirată.

— Asta ar fi o schimbare, zise el.

— Nu i-aş spune o schimbare, comentă ea. În cazul tău, i-aş spune… Ridică din sprâncene, şi o strălucire de amuzament îi lumină ochii. O apocalipsă.

— Vrei să urci în barcă sau e cazul să fac ce ar face un individ mai puţin bine-crescut şi să te arunc de pe pod?

Ea privi podul de lemn, care rezistase, în ciuda legilor fizicii, şaizeci de ani. Fusese construit într-un unghi ciudat

faţă de curenţii râului şi avea optsprezece stâlpi apropiaţi. Vasele intrau în el tot timpul. Aşa cum observase lumea, Battersea Bridge fusese construit pentru confortul celor care mergeau pe pod şi disconfortul celor care treceau pe sub el.

Singurul pod de pe Tamisa care putea concura la nivel de ciudăţenie şi stupiditate era cel de la Putney.

— Sau putem să aşteptăm aici, zice Ripley. Dacă aşteptăm destul de mult, e posibil ca Ashmont să vină şi să te salveze de mine.

Se uită în spate la mulţimea care aştepta vasul cu aburi. Niciun semn că ar fi fost cineva pe urma lor, dar timpul trecea. Cât călătoriseră cu birja? Pe cal sau în propria trăsură, Ashmont ar veni mai repede, dacă (a) era conştient, (b) putea pune indiciile cap la cap şi (c) ajungea la concluzia evidentă.

Cu alte cuvinte, era puţin probabil.

Când Ripley se concentră din nou pe mireasă, îşi dădu seama că aceasta îl studia. Ochii ei deveniseră albaştri.

— Nu, spuse ea. Zarurile au fost aruncate. Soarta mi-e pecetluită. Nu mă căsătoresc azi, şi cu asta, basta.

Foarte bine. Nu mai era cale de întoarcere. Bun. Varianta asta promitea să fie mai interesantă.

— Mă ajuţi să mă sui în barcă? spuse ea. Sau îţi doreai să mă vezi cum cad?

— Ar fi mai distractiv să te văd cum cazi, dar am face bine să nu le lăsăm impresia greşită vâslaşilor.

— Nu-mi imaginez la ce te referi, spuse ea. Mai degrabă, ar fi bine să nu încerc să-mi imaginez. Nu pot să gândesc prea din greu pentru că e… prea greu. Asta e o ghicitoare?

— Nu-ţi imagina. Nu gândi. Doar…

— Explică multe despre comportamentul anumitor domni al căror nume nu-l voi spune. Efectele băuturilor alcoolice…

— Urcă în barcă, spuse el.

O apucă de cot şi o ghidă spre proră. Asta fu partea uşoară, după care urmară nişte împiedicări şi mai multe

bombăneli în franceză, o bucată mare de voal din dantelă care zbura în vânt şi fuste care se încâlceau printre picioarele ducelui, plus câteva coliziuni între mireasă şi cavalerul de onoare. În aceste câteva minute, Ripley încercă din greu să nu cadă din barcă din cauza râsetelor sau, şi mai rău, să nu facă ceva deloc demn unei domnişoare de onoare, pentru că, până la urmă, nu era numai un bărbat, ci un bărbat care nu avea obiceiul să se controleze.

În cele din urmă, o aşeză pe locul de sub adăpostul urât.

Pânza fusese probabil folosită la prins peşte – cel puţin, aşa mirosea. Fustele ei se umflară lângă el, şi o rafală de vânt ridică voalul şi îi gâdilă lui faţa. Ripley îl dădu la o parte în aceeaşi clipă în care şi ea îl l rase, iar degetele lor se atinseră.

Ea se întoarse ca să privească apa.

Gândurile lui se opriră la momentele în care ea îi tot cădea în braţe în timp ce se suia în barcă. Şi la mirosul părului ei.

Asta da, risipă de gânduri.

Cum termina cu toată treaba asta, avea să găsească o văduvă sau o curtezană care să îl vindece.

Îşi concentră mintea la pălării.

Îşi dorea să o fi avut pe a lui, şi se întrebă de unde ar fi putut obţine ceva cât de cât potrivit – cât mai repede.

Barca porni la drum, şi toate grijile care îi alergau prin minte fură luate de briza râului.

În acel moment, oarecum spre surprinderea lui, ducele de Ripley se simţi uşurat.

Reşedinţa Wayland

Lord Ludford îl găsi pe ducele de Ashmont în sufragerie, aplecat asupra unui bol mare. Ducele de Blackwood îi turna apă peste cap.

— La naiba, ce rece e, spuse Ashmont.

Blackwood făcu o pauză.

— Nu te opri, zise Ashmont. Trebuie să îmi spăl părul.

— Să nu faci asta de dragul nunţii, comentă Ludford. Se pare că nu o să fie una. Olympia a fugit cu prietenul tău.

Capul blond al lui Ashmont se ridică brusc, stropindu-l cu apă pe Blackwood, care făcu calm un pas în spate în timp ce spuse un blestem nu tocmai calm.

— Ce naibii? spuse Ashmont.

— A fugit, şi Ripley s-a dus cu ea. Au urcat într-o birjă de pe High Street, dar nimeni nu a putut să-mi spună încotro s-au dus.

Birjarii puteau ocoli ca să evite drumurile cu traficul prea mare. Fără să ştie locaţia dată de Ripley birjarului, era imposibil să determine încotro mergeau.

— M-am gândit că poate ai idee unde s-ar duce, zise el. Sau ce ar face.

Ashmont şi Blackwood îl priviră, apoi se uitară unul la celălalt.

În acel moment, un domn înalt, cu părul deschis la culoare şi de vârstă mijlocie, intră în cameră. Trăsăturile lui fine şi chipeşe îl recomandau ca fiind un Beckingham.

— Unchiule Fred, spuse Ashmont. S-a întâmplat ceva ciudat.

Lord Frederick Beckingham ridică dintr-o sprânceană.

— Aşa se pare. Tu ar fi trebuit să fii deja căsătorit.

Ludford povesti ce văzuse de curând. Lord Frederick îşi privi nepotul.

— Ar fi bine ca asta să nu fie una dintre glumele tale.

— Nu e a mea, zise Ashmont, ci a lui Ripley.

— Evident, comentă Blackwood. Asta şi voiam să-i spun lui Ludford: că nu are de ce să-şi facă griji. Nu vor ajunge departe. Vor fi plecaţi doar cât să stârnească discuţii aprinse.

— Serios? întrebă Lord Frederick. Trebuie să recunosc că nu înţeleg de ce Lady Olympia ar fi de acord cu asta.

— Da, de ce ar face-o? întrebă Ludford. Ea crede că voi trei nu valoraţi nimic.

— Trebuie să considere că valorez ceva, spuse

Ashmont. Doar a acceptat, nu?

— Aşa ai zis, spuse Lord Frederick.

— Dar acum a fugit, sublinie Ludford.

— Nu a fugit. Ripley s-a furişat afară cu ea. A convins-o să participe la glumă, insistă Ashmont.

— Credeam că tu erai cel care punea la cale glumele, spuse Ludford.

— Nu mereu, interveni Blackwood. Ripley a pus şi el la cale câteva foarte bune. Întrebarea este însă, aşa cum Ludford a evidenţiat foarte inteligent, unde ar duce-o Ripley. Ar trebui să fie undeva în apropiere. Nu ar crea… complicaţii.

— Dacă distruge reputaţia surorii mele, o să-l omor, spuse Ludford. Asta într-adevăr ar fi o complicaţie.

— Va trebui să stai la rând, după Ashmont, completă Blackwood.

— Chiar aşa, comentă Ashmont. Eu am făcut toată treaba, cu seducţia şi altele, şi eu ar trebui să am parte de mireasă. Ce nemernic! El făcea pe inocentul, şi eu l-am rugat să se ocupe de diverse detalii.

— Nu l-ai rugat, spuse Blackwood, i-ai cerut.

— Tu i-ai cerut, replică Ashmont. I-ai zis… Se încruntă. Am uitat. Dar dacă nu voia s-o facă, ar fi trebuit să-mi spună, în loc să-mi fure mireasa.

— Pot să-mi imaginez o mulţime de lucruri, spuse Lord Frederick. Ripley răpind-o pe Lady Olympia nu e unul din ele.

— Dacă a răpit-o, de ce o urmărea prin grădină? interveni Ludford. Dacă a răpit-o, de ce nu o căra pe umăr sau chestii de genul ăsta?

— Trebuie să recunosc, sunt uimit, spuse Ashmont.

— Şi eu. Decât să-ţi baţi capul cu acest mic puzzle, îţi sugerez să o recuperezi cât de repede posibil, spuse Lord Frederick.

— Între timp, ce o să le spunem invitaţilor? întrebă Ludford. Şi părinţilor mei?

— Le spunem că Lady Olympia e bolnavă. O să vorbesc eu cu părinţii tăi, o să-i asigur că Ashmont are totul

sub control şi o să rezolv totul. Acum, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să vorbesc cu nepotul meu, spuse Lord Frederick.

Ceilalţi plecară. Lord Frederick întrebă cu voce joasă:

— Ce ai făcut?

— Nu am făcut nimic, la naiba. Nu-mi imaginez ce a făcut-o să plece. Asta dacă nu e unul dintre trucurile lui Ripley.

— Ţi-am zis…

— Nu trebuia să-mi zici, unchiule. Am văzut cu ochii mei. Ţi-am zis că ea era femeia potrivită pentru mine.

— Dacă o pierzi pe fata asta, e posibil să nu mai primeşti o altă şansă, zise lordul. Poate nu crezi asta acum, dar, peste câteva săptămâni, luni sau ani, o să regreţi…

— Nu o să regret nimic. O să o iau înapoi şi o să îndrept totul, orice ar fi greşit. Cu cât stau mai mult cu tine, să-mi ţii predică, cu atât se duce mai departe.

— Cu Ripley.

— E în siguranţă cu el, zise Ashmont.

— Sper, pentru binele tău.

— E prietenul meu. E un diavol împieliţat, dar e prietenul meu, şi o să lămurim totul în curând. Pun pariu că o să râdem de ce s-a întâmplat.

*

Când barca plecase din Battersea Bridge, burniţa se transformase în ceaţă. Ţărmul arăta mai plăcut şi unii ar fi spus că era şi mai romantic. Londra părea să se dizolve şi să se reorganizeze, iar clădiri care ar fi trebuit să fie familiare arătau misterioase. Sau poate misterul era că nu se mai vedea murdăria, datorită vălului de ceaţă.

Cu toate astea, Ripley nu avea nicio problemă să distingă băieţii zdrenţuroşi care umblau în căutare de hrană pe ţărmul noroios.

Nu că Londra ar fi fost diferită de alte oraşe mari, în ceea ce privea sărăcia şi mizeria.

Adevărul era că ratase toate astea.

Abia avusese ocazia să se plimbe prin oraş înainte să

plece din nou, cu o barcă.

În prezent, asta nu părea să fie o idee aşa proastă.

În primul rând, ziua nunţii lui Ashmont se dovedise a nu fi atât de plictisitoare pe cât crezuse că urma să fie. În al doilea rând, mireasa era la Ripley, deşi nu îi trecuse prin cap să o fure. Însă acum, că o avea, trăiau o aventură spontană şi erau pe râu, departe de toată lumea.

Nu trebuia decât să o ducă în siguranţă la Twickenham. Pe apă, ar dura două sau trei ore. Călătoria pe pământ era mai scurtă ca distanţă, dar drumurile înfundate puteau încetini drumul.

— Uite biserica Battersea, spuse ea. Totul arată aşa diferit de aici. Nu am mai călătorit pe râu decât cu un vas cu aburi sau cu iahtul. Nu am fost niciodată atât de aproape de apă.

Ca şi cum cuvintele ei ar fi invocat asta, lângă ei apăru un vas cu aburi, care făcu valuri. Când el se întinse ca s-o stabilizeze, barca se zgudui cu putere şi Ripley aproape căzu peste bord. Se îndreptă repede şi o apucă de braţ pe Olympia, care se înfioră la atingerea lui. Dar nu, ăla nu era braţul ei, ci partea interioară şi umflată a mânecii.

Ea nu păru să observe. Se ţinea de marginea bărcii, iar faţa îi era la fel de albă ca rochia de mireasă.

Când vasul se linişti şi porni din nou la drum, Ripley era deja mai calm, deşi inima îi bătea cu putere. Dacă ea ar fi căzut peste bord…

Dar nu se întâmplase asta. Nimeni nu căzuse.

— Cel puţin, nu o să fie o călătorie plictisitoare, spuse el.

— E foarte diferit când eşti atât de aproape de apă, zise ea afectată.

— Nu sta aşa aproape de margine. Şi să nu cumva să ţi se facă rău.

Ea îl privi. Ochii păreau să-şi fi pierdut culoarea şi deveniseră gri, precum ceaţa.

— Cum de nu s-a gândit nimeni la asta? Să îi ordone pur şi simplu cuiva să nu i se facă rău. Sunt convinsă că funcţionează mereu.

Vorbea calm, dar se ţinea strâns de marginea bărcii.

— Am luat o decizie, spuse el. Mă întrebam ce căuta Ashmont, dar acum e clar că a avut norocul să găsească exact ce îi trebuia.

Culoarea reveni în obrajii Olympiei.

— Nu-mi pasă dacă sunt ce îi trebuie. Întrebarea este dacă el e ce îmi trebuie mie.

— E duce. Doar asta îi trebuie unei femei.

Unul câte unul, degetele ei se îndepărtară de marginea bărcii.

— Asta mi-am spus şi eu de cel puţin o sută de ori, zise ea. Cât de ciudat că nu m-a liniştit.

— Păcat că nu ai băut mai mult brandy, spuse el. Poate te-ar fi ajutat. Ai ajuns numai în etapa nechibzuită. Dacă beai încă puţin mai mult, poate ai fi ajuns în etapa maleabilă şi mulţumită. Asta îmi aminteşte: cât priveşte etapa în care ţi se face rău…

— Nu ştiam că există reguli ale beţiei, zise ea.

— Atunci, ascultă vocea experienţei. Dacă ai de gând să ţi se facă rău, în ciuda ordinului meu ferm, fii drăguţă şi varsă peste bord, dar ţine-te bine. Dacă o să cazi, o să te îneci, şi eu o să am de dat o mulţime de explicaţii plictisitoare, în locul planului meu simplu şi viclean de a salva situaţia.

— Ai un plan?

— Am avut mai multe. Unul implica o deviere pe la Portsmouth şi o călătorie pe mare.

— A, trucul cu fuga deşteaptă, spuse ea.

— L-am luat în calcul şi l-am refuzat. Abia m-am întors. Nu am avut timp să-mi revin după atâţia străini.

— Mi-ar plăcea să întâlnesc nişte străini, spuse ea. Mi-ar plăcea să întâlnesc *numai* străini.

— Ai putea să te căsătoreşti cu Ashmont, şi te-ar duce el în străinătate.

Deja şi-o imagina păşind pe treptele grădinilor Boboli din Florenţa şi privind oraşul. Se întrebă ce culoare ar avea ochii ei când ar vedea pentru prima oară canalele Veneţiei. Şi-o imagină într-o gondolă, în intimitatea unei cabine

elegante… Era mai bine să nu-şi imagineze ce fel de lucruri se puteau petrece în acele cabine mici.

— M-am gândit la asta. Am trecut în revistă avantajele. În mod repetat. Biblioteca de la reşedinţa Ashmont a cântărit greu. Şi, în caz că am ratat ceva, mătuşa Lavinia era mai mult decât fericită să completeze spaţiile libere. Îmi spunea că ar trebui să am tot ce-mi doresc, deşi aş spune că asta depinde de ce vrea fiecare. Nu că aş înţelege cum de a reuşit să nu fie copleşit de ipoteci şi datorii. Dar poţi să fii sigur că tata şi unchiul Henry au aprofundat aceste probleme. De fapt, unchiul Henry a făcut-o. Nu cred că tata înţelege cu adevărat numerele, decât dacă iau forma unei curse. Olympia oftă. Ashmont nu şi-a cheltuit moştenirea, ci a mărit-o. Îşi duse mâna la cap. Lumea o să creadă că sunt nebună.

Dacă era să-i ceară părerea lui Ripley, lumea avea să dea vina pe Ashmont. La naiba, chiar şi Ripley dădea vina pe Ashmont. Era un duce bogat şi chipeş. Se născuse cu farmec, în condiţiile în care alţii fuseseră nevoiţi să înveţe cum să fie astfel. Ar fi trebuit să o cucerească. Olympia ar fi trebuit să fie ameţită de bucurie în ziua nunţii, nu să-şi înece problemele în brandy.

Ce idiot!

— Te-ai răzgândit? întrebă el. Putem să ne întoarcem imediat la casa Newland.

— Nu, sunt decisă. În plus, uite ce departe am ajuns. Arătă cu un deget nesigur. Acolo, e podul Putney. L-aş recunoaşte oriunde.

— Da, e un bun… Se opri. Fusese plecat mai bine de un an. Au fost cutremure pe aici în ultimul timp? îi întrebă pe vâslaşi.

— Nu, Excelenţă, spuse unul, în timp ce celălalt îl privea.

— În cazul acesta, pot presupune că White Lion de la Putney încă e acolo?

— E tot acolo, Excelenţă, spuse cel mai vorbăreţ.

— O să ne oprim şi o să mâncăm la White Lion, spuse Ripley.

Asta însemna să intre pe strada principală şi că aveau să facă până acolo mai mult decât până la o tavernă aflată pe malul apei, dar nu duci o lady la o tavernă.

Ambii bărbaţi încuviinţară şi redirecţionară barca.

— Ne oprim? întrebă ea. Nu avem timp să corupi fecioare inocente din han. Credeam că te grăbeşti să scapi de mine.

— Doar nu crezi c-o să călătoresc cu tine tocmai până la Twickenham pe burta goală.

— Pot să te las aici şi să continui singură? vru ea să ştie. Pentru că nu am de gând să corup hangii inocenţi azi, şi vreau să pot face ceva în timp ce tu flirtezi cu servitoarele.

— O să mâncăm ceva. Noi doi. Sau poţi să te uiţi cum mănânc.

— Credeam că te grăbeşti.

— Nu e cina la castelul Windsor. Nu avem nevoie de mai mult timp decât cât le dă birjarul pasagerilor pentru cină. Ai face bine să mănânci. Aşa scade riscul să te ia durerea de cap. Vorbesc din experienţă, îţi aminteşti?

*

Olympia nu-şi amintea când mâncase ultima oară. Nu-şi amintea mai multe lucruri. Multe treburi nu erau la locurile lor în mintea ei, iar lumea sa nu era nici ea acolo unde trebuia.

Ducele nu făcuse o propunere greşită. Dacă trupul nu era hrănit, creierul devenea slab. În plus, credea că era puţin beată, deşi nu ar fi recunoscut asta. Asta era singura explicaţie rezonabilă pentru toată încurcătura din mintea ei.

Olympia avea o minte ordonată, practică. Ba chiar dusă la extrem, potrivit unora. Sau, mă rog, potrivit tuturor.

În prezent însă, era haotică şi deloc practică.

Trebuia să mănânce. Nu avea să dureze mult. Apoi, aveau să pornească din nou la drum, sătui şi odihniţi, urmând să se poată gândi la pasul următor şi dincolo de el.

— Mi-ar plăcea un sandviş, spuse ea. Au sandvişuri?

— Sunt duce, zise el.

— Da, bineînţeles că au sandvişuri, spuse ea.

Dacă nu aveau, urma să facă rost, într-un fel sau altul. Era bine să fii duce, mai ales unul mare şi intimidant.

Nu că ea ar fi fost intimidată. Ripley era una dintre ne-excelenţele lor; prin urmare, un idiot. Dar era un idiot puternic. Şi bărbat. Şi, chiar şi pe o barcă făcută pentru mai mulţi pasageri, părea să ocupe tot spaţiul disponibil.

Stătea cu picioarele întinse, ca şi cum s-ar fi odihnit pe o canapea într-un harem turcesc. Şi-l imagină cu o cămaşă descheiată şi pantaloni largi… Apoi, sări la ce îi spusese mama ei despre noaptea nunţii.

Asta nu fusese o revelaţie şocantă. Olympia se furişase cu câţiva dintre fraţii ei la un moment dat şi privise cum un armăsar încăleca o iapă. Păruse destul de incomod pentru iapă şi multă muncă pentru armăsar, dar pentru oameni era diferit…

…Şi nu voia să se gândească la asemenea lucruri când se afla în apropierea acestui bărbat imens şi nu chiar civilizat… sau deloc, de fapt. Şi chiar îi era foame.

Vâslaşii opriră la mal. Ar fi sărit din barcă chiar atunci, dar Ripley o prinse de cot. Nu tare. Nu strânse. Cu toate astea, o ţinu locului.

Nu ştia sigur cum făcuse asta, dar suspectă că avea de-a face cu statutul lui de duce.

— Stai, zise el. Lasă-i să se dea jos şi să ţină barca.

Aşteptă, extrem de conştientă de mâna mare care o ţinea de braţ, în timp ce vâslaşii nu se grăbiră să se dea jos şi să fixeze barca.

— Bun, spuse Ripley în timp ce îi dădu drumul la cot. Ai grijă.

— Barca e pe pământ, zise ea. Sau, mai degrabă, pe pământ umed.

— Nu toată. Prora…

— Da, da, văd.

Îşi luă repede voalul şi se ridică. Când păşi către partea din faţă a bărcii, aceasta se mişcă.

— Ai grijă, spuse Ripley.

Olympia se întoarse spre el.

— Nu pot să opresc barca să nu se mai mişte. Aşa cum ai spus, o parte din ea e în apă, şi apa, fiind lichid…

— Stai pe mijloc.

— Sunt pe mijloc.

Exasperată, se întoarse şi se îndreptă către partea din faţă a bărcii fix în momentul în care el spuse „Nu”.

Barca se mişcă puternic. Apoi, ea dădu din braţe, ca să se echilibreze, şi Ripley se duse către ea, ţipând. Ea încercă să-l prindă de mână, însă nu reuşi şi căzu.

*

Ripley înjură.

Coborî din barcă şi îi împinse pe vâslaşi, care se îndreptau spre ea. Se vârî în noroiul în care stătea ea, părând foarte surprinsă.

— A trebuit să cazi din barcă, zise el.

— Nu am făcut-o dinadins!

Încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să alunece şi să se afunde şi mai mult.

— Ţi-am spus…

— Nu ar fi trebuit să-mi distragi atenţia!

— Te avertizam.

— E extrem de enervant să îmi vorbeşti ca şi cum nu aş gândi. Nu, nu te sinchisi, Excelenţă, adăugă ea când el îi întinse mâna. Sunt perfect capabilă să ies fără ajutor din treizeci de centimetri de apă.

În jurul lor se strângeau oameni. Încă un minut, şi ar fi venit oameni din tavernele de pe malul apei.

— Ia-mă de mână, spuse el.

— Pot să mă ţin de barcă, zise ea.

Ripley o luă de mână şi începu s-o tragă, însă ea se zbătu să se elibereze, iar bărbatul alunecă şi căzu.

Auzi râsete de pe mal.

O privi.

Încă avea voalul afurisit înfăşurat în jurul unui braţ, iar coafura i se stricase de tot. Se murdărise de noroi pe faţă şi

pe ochelari, care acum erau strâmbi.

Ripley simţi că îl pufnea râsul, dar îşi dădu seama că stătea în apă, la fel ca ea, şi că Olympia risca să facă pneumonie – dacă nu chiar mai rău.

Înjură din nou. O prinse de sub braţe şi o trase în sus. În clipa în care era la verticală, Olympia încercă să-l împingă şi se dezechilibră din nou.

De data asta, Ripley o trase strâns lângă el.

— Încerci să te îneci? Pentru că ar fi fost mai înţelept şi cu siguranţă mai uşor să sari de pe pod, în mijlocul apei, nu la mal.

Ea îl împinse.

— Poţi să te dai din calea mea?

Era udă şi murdară şi mirosea a apă murdară. Ripley era conştient de asta. Era conştient de corpul suplu şi voluptuos care era lipit de al lui. Mintea lui începu să facă ce face de obicei mintea unui bărbat în asemenea cazuri: se lăsă pradă unei puteri mai mari, care se află mai jos în corp.

— Nu, spuse el.

Cu un singur cuvânt, îi reveni abilitatea de supravieţuire, şi mintea lui produse o imagine cu Ashmont care aşteaptă la biserică.

Mireasa lui Ashmont.

El o alesese şi o merita. Era perfectă pentru el.

În timp ce ea continua să îl împingă, Ripley o luă în braţe, o masă udă şi noroioasă de mireasă tremurândă.

Cei prezenţi aplaudară. Era obişnuit cu publicul. Le făcu semn cu capul.

— Eşti ridicol, zise ea.

— Spune fata care a căzut în fund în râu adineauri.

Nu era o silfidă pe care o briză uşoară ar putea-o dărâma. Era o femeie de proporţii potrivite, cu o distribuire excelentă a atributelor feminine. Dar Ripley se ocupase de cai de curse şi îşi cărase prieteni mai mari şi mai grei din taverne, bordeluri, trăsuri, grajduri şi tot aşa. Mai mult, era un bărbat la care fizicul domina intelectul. Nu era mare lucru să o care în susul unei pante nu foarte abrupte.

Ea vorbi sau îl certă în tot acest timp.

Ripley nu ştia ce spunea, pentru că nu era atent la ea. Trebuia să-şi distragă atenţia, să nu se concentreze pe cât cântărea ea sau ce formă avea, pentru că altfel ar fi început să-i apară idei în capul acela mic căruia îi plăcea să preia controlul când erau femei în apropiere.

Se concentră pe ce trebuia să facă.

Trebuia s-o ducă la Twinckenham. Preferabil, în viaţă. Şi să îl facă pe Ashmont să plece acolo după ea.

Nici că putea fi mai simplu.

Capitolul 4

Aşa cum Olympia se şi aşteptase, toată lumea de la White Lion îl recunoscu pe ducele de Ripley.

Le-ar fi recunoscut pe oricare dintre ne-Excelenţele Lor.

Pozele lor apăruseră în toate ziarele cu bârfe. Apăruseră aproape zilnic în revista de scandal preferată a Londrei, *Foxe's Morning Spectacle* şi în caricaturile din vitrinele tipografiilor.

Olympia îşi dădu seama că nu avea cum să călătorească discret cu el.

Nu că avea cum să fie discretă având în vedere că purta o rochie de mireasă distrusă şi arăta mai puţin ca Ofelia şi mai mult ca un şobolan înecat sau o epavă de pe care şobolanul nu reuşise să scape.

Şi-a dat seama şi că nu avea cum să-l convingă pe ne-Excelenţa Sa să facă altceva decât ce voia el. De exemplu, ca să stea pe propriile picioare, era obligată să aştepte până când era el pregătit.

Adevărul era că nu fusese complet nefericită să fie ridicată din apă şi cărată pe scări, pe lângă sute de privitori. Deşi şi-ar fi ţinut capul sus, doar era fata unui conte, nu avea încredere că ar fi putut să meargă cu graţie.

Deşi ar fi preferat să nu fie atât de udă şi de murdară

într-un han public, ce nu voia ca lumea să ştie deloc era că era beată. Se temea de ce ar putea crede mulţimea dacă încerca să meargă singură, târând după ea ce părea că sunt zeci de litri din Tamisa.

Fusese prima oară din copilărie încoace când un bărbat o cărase în braţe. Nu se simţise însă ca un copil şi nu era ca atunci când fusese luată în braţe de tatăl, de unchiul sau de bunicul ei. Devenise conştientă de puterea, mărimea şi căldura copului lui, iar acest lucru îi trezi simţurile. Voia atât de mult să-şi pună capul pe pieptul lui.

Trebuia să fie de la brandy. Se gândise că faptul că aproape devenise una cu Tamisa avea să o trezească la realitate, dar se părea că nu.

Ripley o puse jos în sfârşit în salonul hotelului. Cu picioarele tremurânde, Olympia ascultă când bărbatul ceru hangiului două camere cu focul aprins şi cu apă caldă în amândouă şi haine uscate.

Îi luă puţin să se liniştească şi să înţeleagă ce se întâmpla.

— Foc? întrebă ea după ce hangiul dispăru. În această perioadă a anului?

— Vrei să faci pneumonie? întrebă el.

— Până o să facă focul, ne vom spăla şi vom fi schimbaţi. Asta dacă găsesc haine. Cum crezi că vor găsi haine pentru noi?

— Aşa cum mă aştept să aprindă focul, spuse el. Nu e treaba mea cum o fac.

— Mă întreb cum de n-a încercat nimeni să te omoare până acum, spuse ea. Faci mereu genul acesta de lucruri?

— Nu, spuse el. Eşti prima mireasă care m-a răpit. Evident însă că toată lumea presupune că eu am fugit cu tine, lucru care serveşte scopurilor noastre.

— Nu şi scopului meu, spuse ea. Nu-mi permit… Urma să spun: „Nu-mi permit să fugă cineva cu mine”, dar era absurd. Toată lumea credea că fugise cu ducele de Ripley, şi asta aveau să spună toţi, şi asta avea să apară în ziare, şi despre asta aveau să fie desenele satirice realizate după această aventură.

Încercă să privească partea bună a lucrurilor. Nici măcar în cele mai sălbatice fantezii ale ei nu-şi imaginase că avea să apară în vitrinele tipografiilor. Nici în fanteziile altora. Din câte ştia, nimeni nu fusese votată „Cea mai plictisitoare fată a sezonului” de mai multe ori decât Lady Olympia Hightower.

Pe de altă parte, îşi făcuse de ruşine familia. O făcuse de râs. Se făcuse de râs. Nu se mai putea căsători.

Dar nu, nu se putea gândi la consecinţe, căci risca să o ia razna. Mintea ei era şubredă.

Trebuia să ia lucrurile pe rând.

O servitoare apăru să îi conducă în camerele lor.

*

Ripley o urmă pe Lady Olympia pe scări, spunându-şi că scena cu mireasa căzută în apă era genul de lucru care te puteai aştepta să se întâmple în timpul unei aventuri. Nu era genul de divertisment pe care se aştepta să-l trăiască alături de o fată respectabilă, dar, pe de altă parte, nu avea nici prea multă experienţă cu genul acesta de fete.

Din fericire, întâmpinaseră acest obstacol devreme în călătorie, aproape de un han unde îşi petrecuse mult timp. E adevărat că el şi prietenii lui se purtaseră la fel de urât aici ca oriunde altundeva. Era adevărat şi că mereu plătiseră pagubele.

White Lion ţinea un cont deschis pentru el. Asta nu era neobişnuit în cazul unui domn care călătorea des în căutarea divertismentului: meciuri de box şi de wrestling, curse de cai şi bărci şi orice alte jocuri la care se putea paria.

Ce era neobişnuit însă era faptul că ducele regla conturile nu de două ori pe an sau anual – ori, după cum procedau aristocraţii, niciodată –, ci lunar.

Toate cheltuielile erau plătite în fiecare lună.

Această mică excentricitate îi făcea pe oameni să păstreze tăcerea. Şi să coopereze. În loc să închidă uşile şi ferestrele şi să pună semne cu „La pescuit” sau „închis

pentru moment”, când auzeau că venea, toţi negustorii îşi deschideau uşile şi îi ieşeau în întâmpinare, cu braţele deschise – şi, uneori, cu fiicele tot aşa.

Era bine să fii duce, dar şi mai bine să fii unul solvabil.

De obicei, banii rezolvau totul.

În curând, aveau să rezolve şi problema actuală, iar Ripley avea să o ducă pe mireasa lui Ashmont în Twickenham, fără ca aceasta să facă pneumonie.

Doar era iunie, nu noiembrie. Vremea era călduţă, iar ea căzuse în nici măcar un metru de apă.

Ripley observă că apa şiroia pe scări în timp ce urcau.

Mintea lui veni înapoi în prezent, şi îşi dădu seama că Olympia era udă până la piele. Probabil şi lenjeria ei era udă. Altfel, fustele nu ar fi avut cum să se lipească de fundul şi coapsele ei.

Îşi aminti de senzaţia dată de corpul ei lipit de al lui şi de modul în care o simţise când o cărase.

Bineînţeles că-şi amintea. Doar era bărbat, şi ea era o femeie cu forme voluptuoase.

Evident că Olympia avea forme. Ashmont nici măcar nu s-ar fi gândit să cucerească un alt fel de femeie.

Iar, din moment ce Ashmont o cucerise şi, mai mult sau mai puţin, o şi câştigase, acele forme îi aparţineau lui. Aşa şi trebuiau să stea lucrurile. Olympia era fără doar şi poate femeia de care avea el nevoie. Nu i-ar fi permis niciodată să o calce în picioare. Poate l-ar călca ea pe el, lucru care ar fi distractiv…

„Hai să nu mă gândesc la cât de amuzant ar fi”, se sfătui Ripley când imaginaţia lui începu să o ia în acea direcţie. „Nu are rost să mă gândesc la asta”.

În acel moment, avea nevoie în primul rând de o baie şi, în al doilea rând, de o pălărie. Ar face bine ca angajaţii să găsească iute ceva care să i se potrivească. În al treilea rând, avea nevoie de o femeie cu forme care să nu aparţină nici unuia dintre prietenii lui, o cerinţă perfect rezonabilă şi firească după luni întregi de abstinenţă nenaturală. Pe primele două lucruri le putea rezolva în curând, iar, de al treilea, avea să se ocupe în acea seară, îşi promise asta.

Între timp, cum era bărbat şi în niciun caz un sfânt, nu se opri din a se uita la gleznele murdare ale lui Lady Olympia.

*

Ripley aşteptă până când Lady Olympia era în siguranţă în camera ei, cu două dintre servitoarele hanului, Molly şi Jane, de pază.

Le luă într-o parte şi le spuse că doamna avusese o dimineaţă dificilă şi nu avea mintea chiar limpede. Prin urmare, se aştepta ca ele să fie cu capul pe umeri şi vigilente şi pentru ea.

Acestea aveau misiunea de a o opri pe lady să iasă pe fereastră sau să facă alte schimbări bruşte în planul de călătorie. Sarcina lor era să o cureţe, să o usuce, să o hrănească şi să o îmbrace cu haine curate. Nu trebuiau să o scape din ochi. Dacă se întâmpla să le scape, trebuiau să-l anunţe imediat. El avea să fie în camera de alături.

După ce le spuse tot ce avusese de spus, aşteptă până când uşa se închise în urma lor, apoi trimise după hangiţă.

— Trimite pe cineva la croitoreasă, zise el. Spune-i că doamna a avut un accident şi are nevoie de haine noi cât de repede posibil. Nu avem nicio clipă de pierdut.

Hangiţa plecă.

Apoi, Ripley îşi încrucişă braţele şi se rezemă de tocul uşii.

Un alt truc pe care îl învăţase odată cu înaintarea în vârstă.

Oamenii îşi făceau treaba mai repede când un nobil mare şi intimidant stătea şi aştepta ca ei să facă întocmai ce le spusese.

Servitorii veniră cu surcele şi cărbuni, urmaţi de alţi servitori, cu urcioare cu apă caldă.

Ripley încă aştepta. Timpul trecea. Hainele nu îi mai picurau şi deveniseră o a doua piele.

Ieşi să se uite în curtea hanului. Se rezemă de un

stâlp şi privi activitatea de jos. În aerul umed, hainele lui trecură de la îmbibate la umede. Devenea din ce în ce mai plictisit şi nerăbdător, când, în cele din urmă, trei femei intrară în grabă în curte. Cea mai elegantă dintre ele îl privi neliniştită.

El încuviinţă din cap.

Ea urcă scările, cu celelalte două aproape în spatele ei, ducând pachete mari.

Abia atunci intră şi el în camera lui.

*

În camera Olympiei, focul ardea însufleţit.

În luna iunie.

Două urcioare mari, cu apă fierbinte, ajunseră chiar când flăcările începură să aprindă cărbunii.

Deşi White Lion era un loc aglomerat, două dintre servitoarele suprasolicitate ajutau o lady într-o stare deplorabilă.

Numeroşi alţi servitori, probabil toţi cei ai hanului şi, foarte posibil, şi cei din vecini, alergau şi se ocupau de mofturile Excelenţei Sale.

Într-adevăr, era bine să fii duce.

Sau, mai precis, deoarece Olympia era o persoană precisă, dacă era să cazi îmbrăcată în rochia de mireasă, era bine să fii în compania unui duce când se întâmpla asta.

Era nervoasă pe ea însăşi deoarece căzuse din barcă. Nu ar fi trebuit să facă schimb de replici cu el. Ar fi trebuit să fie atentă la ce făcea şi la unde păşea şi să coboare din barcă într-un mod graţios.

Dar ce făcuse nu mai putea fi schimbat. Se purtase prosteşte şi ajunsese să fie dusă în braţe de unul dintre cei mai notorii bărbaţi din toată Marea Britanie, pe strada principală din Putney, în faţa locuitorilor, a vâslaşilor, a birjarilor, a călătorilor, a copiilor străzii şi a câinilor.

Îi era cald peste tot. Chiar şi mintea i se încinsese.

Sperase că era doar de la focul ridicol din iunie şi de la foiala servitoarelor, care o spălau din cap până-n

picioare. Ca să-şi distragă atenţia de la desenele satirice cu cel mai recent episod, se concentră pe următorul pas.

Deşi efectul băuturii părea să fi dispărut şi mintea nu îi mai era la fel de confuză ca înainte, dură ceva să decidă care să fie următorul pas.

Ce urma să îi spună mătuşii Delia?

Dumnezeule, de unde să înceapă?

Însă Olympia trebuia să înceapă de undeva. Partea bună era că găsirea unei explicaţii satisfăcătoare avea să-i ţină mintea ocupată.

Se concentră pe problemă în timp ce Molly şi Jane o şterseră cu prosoape calde şi o ajutară să se îmbrace. Olympia încă încerca să găsească explicaţii când servitoarele o puseră la o masă mică şi începură să o pieptene.

Tocmai! desfăceau nodurile, când apăru croitoreasa.

Da, o croitoreasă adevărată, cu două cusătorese şi cu ce păreau să fie haine.

Toate făcură plecăciuni. Cea mai elegantă a grupului se prezentă ca doamna Thorne, în timp celelalte două fiinţe anonime îşi desfăcură pachetele şi aşezară hainele pe pat.

— Cât de triste am fost când am auzit de accidentul dumneavoastră! spuse croitoreasa. Ar fi trebuit să mă grăbesc ca să văd cum pot ajuta, chiar înainte să primesc mesajul Excelenţei Sale. Norocul a făcut să avem câteva haine aproape gata şi două de vânzare. E o nimica toată să facem nişte modificări. Veţi fi gata imediat, şi am încredere că nu veţi fi nemulţumită. Nu suntem chiar în Londra, dar tiparele noastre vin din Paris, şi sigur cusătoresele mele… îmi cer scuze, milady. Vi le prezint pe Miss Ames şi Miss Oxley. Cred că le veţi considera la fel de talentate ca fetele din Londra.

Olympia se certase crunt cu mama ei pe tema garderobei. Îşi imagina orele pe care le petreceau croitoresele ca să satisfacă mofturile clientelor lor privilegiate. Avea îndoieli că vreo croitoreasă putea să se compare cu cele din Londra în ceea ce privea rezistenţa şi rezidenţa în condiţii extreme.

În ceea ce privea talentul celor de faţă, în momentul acesta principala ei grijă era să poarte o rochie care nu era murdară de noroi. Nu îi păsa dacă cusăturile erau strâmbe.

Însă, dacă ar fi spus asta, i-ar fi rănit sentimentele croitoresei, aşa că zise:

— Mulţumesc că aţi venit aşa repede.

Ripley doar bătuse din palme şi comandase hainele, şi ăsta era rezultatul. Probabil unul dintre servitorii hanului dăduse buzna în magazinul doamnei Thorne, şi aceasta lăsase totul în urmă ca să îi facă pe plac Excelenţei Sale.

Nu era câtuşi de puţin ciudat. Era mare lucru să poţi spune că un duce era un vizitator regulat al localului tău. Majoritatea vânzătorilor, mai ales din sate, ar fi făcut ce făcuse doamna Thorne.

Dar chiar era cazul să fie mai răsfăţat decât fusese deja?

— Sper că nu aţi fost obligată să vă închideţi magazinul, spuse Olympia.

— Nu, milady, zise doamna Thorne. Foarte drăguţ să vă gândiţi la asta, dar totul e în regulă, iar magazinul va fi supravegheat până ne întoarcem. Nu că aş fi ezitat să îl închid dacă ar fi fost necesar. Dar să mă iertaţi pentru întrerupere. Doar o clipă, vă rog, dacă puteţi să vă ridicaţi ca să vă putem măsura.

Olympia se ridică, şi fu imediat înconjurată.

În timp ce femeile o tot măsurau, ea se întrebă hainele cui le aduseseră. Da, poate unul sau două articole fuseseră puse în vitrină, deşi de obicei se foloseau bucăţi de material aranjate artistic.

Erau slabe şanse ca o croitoreasă să aibă câteva rochii deja gata, în aşteptarea unui client. Hainele erau făcute la comandă.

Pe de altă parte, când anumiţi clienţi cu conturi bancare mari şi reputaţia că plătesc repede, sau duci, cereau ceva repede, croitoreasa putea modifica hainele create pentru alt client.

Doamna Thorne expuse o cămăşuţă şi un corset.

Erau şocant de frumoase, diferite de orice altceva mai

văzuse Olympia vreodată. Cămăşuţa, făcută din cel mai fin bumbac, avea broderii din mătase colorată şi finisaje cu dantelă în jurul gâtului şi la mâneci. Corsetul, care era şi el din material scump, era şi mai scandalos. Era cusut cu roz şi negru. Aţa roz era în jurul fanonului. Avea dantelă roz pentru ajustarea zonei bustului şi funde mici roz. Până şi dantela de la spate era roz.

Olympia nu purtase niciodată şi nici nu văzuse altceva decât lenjerie albă.

Probabil păru la fel de şocată cum se şi simţea, deoarece doamna Thorne spuse repede:

— Unele dintre clientele noastre sunt doamne din Londra.

— Într-adevăr, spuse Olympia.

Se întrebă ce fel de doamne londoneze comandau lenjerie atât de excesiv de franţuzească.

Îşi spuse că nu conta.

Avea nevoie de haine curate şi uscate, şi nu era surprinzător că lenjeria părea mai potrivită pentru un bordel, având în vedere cine o comandase.

Mintea ei mult prea activă îşi imagină un bordel, în stilul unui harem turcesc. În el se plimbau femei ale căror trupuri semănau cu cele ale statuilor greceşti sau romane sau cu femeile din picturile lui Rubens. Acestea se întindeau pe perne şi covoare în lenjeria lor dantelată şi cu ornamente colorate. Bărbaţi ca Ripley intrau şi…

Era mai bine să nu-şi imagineze asta.

Era mai bine să lase partea asta pe seama satiricilor. Fără doar şi poate că aveau să o pună pe singura fiică a lui Lord Gonerby într-un corset stacojiu şi jupă.

Dumnezeule, expresia de pe faţa tatălui ei când avea să vadă acele imagini…

Nu, nu avea să se gândească acum la asta.

Avea să se concentreze pe partea bună. Mereu exista aşa ceva, deşi uneori trebuia să priveşti atent ca s-o vezi.

Iar partea bună era că…

Pierduse titlul de „Cea mai plictisitoare fată a sezonului”.

În timp ce se gândea la bordeluri şi la noua ei personalitate publică, femeile o scoaseră din rochie şi o îmbrăcară în cămăşuţă şi pantalonaşi. Legară fundele, aranjară volănaşele şi întinseră materialul cu multă grijă, ca şi cum lenjeria ar fi fost făcută din mătase şi diamante.

Bretelele corsetului trebuiau ajustate, însă doamna Oxley se puse pe muncă, desfăcând şi cosând. Între timp, doamna Thorne o puse pe doamna Ames să se ocupe de jupă.

Olympia era fascinată. În Londra, cusătoresele profesioniste erau de obicei ascunse în altă parte a magazinului. Când ieşeau din sala lor de muncă, o făceau ca să arate un articol de îmbrăcăminte sau să o ajute pe croitoreasă. Niciodată nu le văzuse la muncă. Viteza cu care zburau acele lor, făcând cele mai mici cusături, i se părea supraumană.

Cărţile i se păruseră mereu mai interesante decât cusutul.

Nu avu decât o clipă să observe însă, deoarece trebuiau să termine să o îmbrace. Servitoarele o ajutară să-şi pună ciorapii şi legară jartierele, cerându-şi scuze ca o grăbeau.

— Excelenţa Sa a spus că trebuie să ne grăbim, şi e atât de bun, încât, ştiţi, noi…

— Atât de bun! exclamă Olympia.

— Da, spuse Molly. Mi-ar fi ruşine să îl dezamăgesc.

— Bun! repetă Olympia. E prima oară când aud asta. Ce a făcut? Nu-mi spuneţi că salvează păsări rănite şi le îngrijeşte. Poate salvează pisicuţe de la înec? Asta trebuie să fie.

— Dar, serios, milady…

— Bun, repetă ea. Ripley. Vă jur că mă doare capul să îi asociez adjectivul acesta. Acelaşi lucru se aplică şi celorlalţi doi duci. Nu, nu are rost. Nu pot să pricep.

Servitoarele zâmbiră, şi una dintre cusătorese se hlizi. Doamna Thorne o privi, iar fata se întoarse la muncă.

— Ştiu că se spune că Excelenţa Sa e sălbatic, milady, şi chiar este, spuse Jane.

— Câte păţanii, spune doamna Thorne în clătinând din cap.

Dar Olympia surprinse umbra unui zâmbet indulgent.

— Însă, când tatăl meu s-a îmbolnăvit, Excelenţa Sa a trimis după doctor, spuse Molly. Şi a plătit consultaţia.

— Iar oamenii pot spune ce vor despre Excelenţele lor şi despre lucrurile pe care le fac, dar, dacă ceva e rupt sau ars ori cade în râu, plătesc, spuse Jane.

— Cearşafurile de atunci, zise Molly. Mânjite de sânge. Şi tot am crezut că putem să-l scoatem…

— Mânjite de sânge? întrebă Olympia.

— De la dueluri, spuse doamna Ames.

— Taci, zise croitoreasa.

— Excelenţa Sa a pomenit despre dueluri, spuse Olympia.

— Câmpurile Battersea, iar uneori câmpul Putney, zise doamna Ames.

— Însă, în majoritatea timpului, domnii vin în susul râului, spuse Jane. Ca să fie oblojiţi în tăcere.

— De obicei, nu e foarte sângeros, însă a fost o dată…

— Ducele de Ashmont…

— Când am văzut sângele, am crezut că Lord Stewkley i-a retezat urechea.

— Dar doar îl atinsese la cap, a zis Excelenţa Sa râzând. Ca şi cum ar fi fost o nimica toată.

— Iar Excelenţa Sa Ripley a spus că rănile de la cap sângerează ca naiba…

— Sângerează ca însuşi diavolul, asta a spus Excelenţa Sa.

— Ai grijă ce spui, avertiză doamna Thorne.

— Nu vă feriţi din cauza mea, zise Olympia. Am şase fraţi.

— Băieţii sunt băieţi, spuse doamna Thorne.

— Mai degrabă, băieţii sunt mici sălbatici, zise Olympia. Nu sunt sigură că devin vreodată complet civilizaţi. Oricine încearcă să mă şocheze cu şotiile băieţilor are de lucru. Nimic nu pare să se schimbe când cresc, nu-i aşa? Mă minunez că trăiesc destul de mult cât să crească.

Pentru ce a fost duelul când Lord Stewkley aproape că i-a retezat urechea ducelui de Ashmont?

— Asta a fost acum mult timp, spuse doamna Thorne apăsat când celelalte două deschiseră gura. Acum aproape zece ani, cred.

— Atât de mult? întrebă Jane.

— În orice caz, erau tineri, nişte elevi. Sunt sigură că nimeni nu-şi aminteşte de la ce a pornit totul. Şi mai sunt sigură şi că avem prea multe de făcut ca să pierdem timpul bârfind despre istoria antică.

Le aruncă o privire de avertizare celorlalte femei. Renunţară la subiect, şi toată lumea se concentră la ce avea de făcut, în timp ce Olympia digera informaţiile aflate.

Oamenii încercau să ascundă duelurile pentru că erau ilegale, dar era aproape imposibil să le poţi ascunde complet. Chiar şi aşa, Olympia nu-şi amintea nimic în mod special în ceea ce-i privea pe Ashmont şi pe Lord Stewkley.

Asta nu era însă surprinzător. ne-excelenţele lor creaseră atâtea scandaluri, însă amintirea unuia de cu un deceniu în urmă părea o sarcină imposibilă.

Olympia îşi aminti că îi era foame.

— Mă întreb dacă cineva îmi poate aduce ceva să mănânc.

— Cu siguranţă, milady, spuse Jane.

Ieşi repede din cameră. Celelalte femei puseră pe Olympia un corset indecent, făcură ajustările finale şi îl închiseră. Apoi, urmă jupa, care se asorta cu celelalte articole.

În cele din urmă, rochia.

Olympia era vag conştientă de o masă de mătase roz cu funde şi dantelă, însă, de data asta, îi stătea mintea la mâncare, şi îşi dorea ca servitoarea să se grăbească. O singură bucată de pâine sau brânză ori un biscuit ar fi fost de ajuns.

Dar nu, Olympia venise cu ducele de Ripley, care era venerat în zona asta, aşa că bucătarul probabil pregătea ţestoasă, homar şi viţel.

Olympia fu atentă abia când doamna Thorne îi puse

pelerina neagră pe umeri. Se uită la corsaj şi la fustă. Se îndreptă spre oglindă. Femeile o urmară şi se uitară şi ele în oglindă – o ramă de zâmbete.

— Perfect, spuse doamna Thorne.

— Perfect, se auzi ecoul angajatelor ei.

— Perfect, spuse Molly. Niciodată nu am…

— Pun pariu că niciodată nu ai, spuse Olympia.

Îşi îndreptă ochelarii, se duse la uşă şi o deschise. Conştientă vag de un cor de voci şocate în urma ei, continuă să se îndrepte către camera de lângă a ei.

Nu bătu şi nu se opri să se gândească. Deschise uşa, intră şi apoi trânti uşa în urma ei.

— E una dintre glumele tale? întrebă ea. Pentru că…

Se trezi uitându-se la un spate musculos, la un fund bine lucrat şi la picioarele lungi şi musculoase ale unui bărbat care avea peste un metru optzeci şi care stătea, destul de gol, într-o cadă mare aşezată în faţa focului.

*

Ripley rămase nemişcat, şi Olympia ar fi trebuit să îşi ferească privirea sau, şi mai bine, să iasă din cameră cu o urmă de demnitate.

Era evident că încă nu i se limpezise mintea complet, pentru că nu se putea gândi decât la cât de diferit arăta un bărbat gol şi adult prin comparaţie cu un băieţel gol.

Ceafa şi umerii şi… muşchi, kilometri de muşchi. Dumnezeule, braţele lui. Braţele care o ridicaseră din apă.

Văzuse statui de marmură care înfăţişau bărbaţi goi. Cine nu văzuse? Văzuse desene. Dar el era viu, atât de viu. Deşi stătea nemişcat, Olympia observă mişcările subtile ale umerilor şi ale muşchilor spatelui provocate de respiraţie. Pielea lui nu era de marmură sau albă ca hârtia, ci aurie în lumina focului. Lumina de chihlimbar strălucea pe părul negru de pe braţele lui şi de pe picioare, şi, per total, era… deloc ca o statuie… iar căldura o învăluia şi îi era din ce în ce mai greu să respire.

— Trebuia să ştiu, zise el, în timp ce începu să se

întoarcă.

Olympia începu şi ea să se întoarcă înspre uşă, însă picioarele refuzau să coopereze, şi nu reuşi să iasă înainte ca el să ajungă la prosopul de pe scaunul din apropiere şi să şi-l înfăşoare în jurul mijlocului. Cel puţin, nu complet.

Umerii lui laţi, cea mai mare parte a spatelui şi partea de jos a picioarelor încă erau la vedere. Ripley ieşi din cadă în timp ce apa şiroia pe jos.

Olympia îşi înălţă capul şi se prefăcu a avea situaţia sub control, deşi lucrurile nu erau aşa.

— Poate chiar ai ştiut, spuse ea.

Îşi zise că avea douăzeci şi şase de ani, trecuseră şapte ani întregi de când terminase şcoala şi… şi… Ce o făcuse să dea buzna aici?

Rochia.

— E franţuzească, spuse ea.

— Ce?

Ripley se întoarse, iar ea se desfătă cu priveliştea gâtului puternic, a umerilor şi a pieptului. Valuri de căldură o străbătură, şi simţi că o lua ameţeala.

Dumnezeule, corpul lui era… atât de… atletic. Încă îşi revenea după priveliştea din spate. Faţa… pieptul lui.

„Nu te mai holba, idioato!”

Se forţă să se uite la rochia ei, deşi era cea mai frumoasă şi mai fermecătoare rochie de zi pe care o purtase vreodată.

— E franţuzească, zise ea, arătând cu mâna. Şi n-o să-ţi spun ce e dedesubt, pentru că probabil ştii deja, dar vreau să ştii că ştiu exact ce e.

— Lenjerie? spuse el. Pentru că arată prea… îşi flutură mâna cu care nu ţinea prosopul. Prea multă rochie; asta nu are cum să fie forma ta naturală. Cu fustele alea care se umflă şi mânecile care nişte butoaie de vin? E evident că dedesubt porţi o armătură mare.

— Mintea bărbaţilor e un mister, spuse ea. Nu asta e ideea.

— Ştiam eu că există o idee. Şi, cum sunt un tip modest, nu am crezut nici măcar pentru o clipă că ai dat

buzna ca să mă speli pe spate.

Căldura îi învălui faţa şi gâtul şi alte locuri care nu trebuiau să atragă atenţia asupra lor.

— Genială gândire, spuse ea, în timp ce flutură pelerina splendidă pusă pe umeri. E vorba că e potrivită cel mult unei femei căsătorite, deşi am îndoieli că vreuna dintre doamnele respectabile pe care le ştiu poartă lenjerie cu negru şi roz. Şi funde roz! Ia zi!

Ochii lui se măriră, dar Olympia nu avea nevoie să-i vadă. Îi simţi privirea cum se ducea în jos şi-n sus iar şi iar.

Pielea o înţepa, aşa cum i se întâmplase prima oară când îl cunoscuse, dar mai intens, deşi era cu şapte ani mai mare decât el şi văzuse destui crai în acţiune. Dar niciodată în acţiune cu ea.

— Dacă mă întrebi dacă îţi pot vedea lenjeria, răspunsul e nu, spuse el cu o voce mai profundă. Şi, cum nu o pot vedea şi tu pari să fii complet acoperită, mult mai mult decât înainte…

— Nu contează, zise ea. Nu ştiu de ce am crezut că o să înţelegi. O să profit din plin de ce se întâmplă şi o să-mi spun că cel puţin sunt interesantă şi, până la urmă, mi-e mult prea foame ca să gândesc metodic. Dar sunt o persoană organizată. Şi plictisitoare. Nu am purtat în viaţa mea combinaţia asta!

Olympia începu să se îndrepte spre uşă, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă mai demult.

— Era cazul să începi, zise el. Ţi se potriveşte.

Ea se întoarse.

— Nu mi se potriveşte deloc. Iese în evidenţă. Eu nu ies în evidenţă.

— M-ai fi putut păcăli, spuse el. La cum ai fugit de la nuntă şi alte cele. Te-ai căţărat peste zid. Ai căzut din barcă. Orice ar spune cineva despre tine, şi, sincer să fiu, nu ştiu ce se spune, cuvântul „plictisitor” nu e pe listă.

Ea flutură din mână, nepăsătoare.

— Asta nu sunt eu. Asta e Olympia superficială.

— Superficială?

— Ideea e că nu mai sunt puţin ameţită…

— Erai mai mult decât puţin, şi eu sunt chiar expert.

— Oricum, am făcut un lucru stupid şi, deşi mi-am stors creierii, nu pot găsi o scuză inteligentă sau chiar inteligibilă.

Panica nu era o scuză bună. E adevărat că nu trecuse mult timp între perioada în care Ashmont o curtase şi acceptarea cererii şi nuntă. E adevărat, se lăsase dusă de entuziasmul mamei şi al mătuşii ei. Nici astea nu erau scuze bune. De dimineaţă, i se întâmplase ceva, înainte de brandy, altfel nu ar fi băut.

Poate băutura o împinsese de la spate, însă, în compania lui, senzaţia părea să continue, chiar şi când efectele alcoolului se duseseră.

Ba nu, în compania lui senzaţia se intensifica. Olympia se uită la rochie şi îşi opri un oftat de dorinţă.

— Am face bine să ne întoarcem.

Urmă o pauză şi aşteptă să audă „Ţi-am zis eu”. Nu o întrebase el de mai multe ori dacă era sigură că voia să continue? Nu îi spusese cât de uşor ar fi să se întoarcă?

— Nu ne întoarcem, zise el.

Capitolul 5

Deşi Ripley nu purta nimic decât un prosop, ar fi fost nevoie de mai mult decât aproape nuditate ca să îl tulbure. Dimpotrivă, ar fi plătit o sută de lire ca să vadă expresia Olympiei când dăduse buzna peste el. Fusese dureros de tentat să se răsucească spre ea, fără prosop. Ar fi plătit două sute de lire pentru reacţia ei la priveliştea din faţă.

Din fericire, îşi aminti rapid că Olympia era aleasa lui Ashmont. Glumă sau nu, un bărbat nu apărea gol în faţa viitoarei soţii a celui mai bun prieten al lui.

În orice caz, priveliştea unei femei într-o rochie minunată, cu părul care i se revărsa pe umeri, ţipând la el în timp ce decolteul i se mişca în sus şi-n jos ca o mare învolburată, iar el curat în costumul în care se născuse,

risca să declanşeze speranţe în zadar în tovarăşul sensibil de sub talie – necaz de care Ripley se putea lipsi.

La fel de important: în circumstanţe normale, lumea s-ar fi aşteptat ca Ashmont să trateze această situaţie ca pe o glumă. Însă astea nu erau circumstanţe normale. Deşi Ripley nu avea experienţă cu întâlnirile stranii cu viitoarele mirese ale prietenilor săi, bănuia că până şi pe Ashmont l-ar deranja dacă mireasa lui i-ar vedea prietenul gol.

— Ocazia asta s-a dus. Nu ne mai întoarcem, spuse el.

— Nu vorbi prostii. M-ai întrebat de mai multe ori dacă n-aş prefera…

— Asta a fost înainte, dar zarurile au fost aruncate. Te duc la mătuşa ta, aşa cum am stabilit, iar tu nu o să te tot răzgândeşti la fiecare cinci minute.

— Nu mă răzgândesc la fiecare cinci minute. Nu m-am răzgândit deloc. Până acum.

— Avem un plan…

— Tu ai un plan, iar toată lumea ştie că asta nu e niciodată o idee bună.

— Sunt destul de uscat acum. Poate mă poţi ajuta dându-mi hainele.

— Unde sunt servitorii? Nu ar trebui să ai jumătate de duzină alergând aici, ca să-ţi îndeplinească poftele?

— Cu doar câteva minute înainte să dai buzna în camera mea, i-am trimis să vadă ce s-a întâmplat cu mâncarea şi hainele pe care le-am comandat acum ceva timp. Chiar şi când e prost dispus, bucătarul meu Chardot poate găti un ospăţ în jumătate din cât le-a luat lor. Au mai trebuit rezolvate şi alte treburi. Se pare că i-am trimis la momentul potrivit. Nu ne putem aştepta ca servitorii să nu bârfească, indiferent de câte mite sau ameninţări ar primi. Am îndoieli că această scenă ar fi pe placul familiei tale şi, aşa cum ţi-am mai spus, m-am plictisit de dueluri.

Croitoreasa şi servitoarele ar fi vorbit, dar, cum nu erau martorele scenei, le putea folosi bârfa în avantajul lui. Nu îşi făcea griji nici că Lady Olympia ar spune ceva. Considera că erau slabe şanse să le zică unor străini că dăduse buzna în camera unui bărbat în timp ce acesta îşi

făcea baie, cu atât mai puţin că era vorba despre infamul duce de Ripley.

Tânăra se înroşi.

— Un motiv în plus să ne întoarcem, mai degrabă mai devreme decât mai târziu.

— Nu, spuse el. Hainele? Dacă eşti drăguţă. Lasă, mi le iau singur.

Olympia înălţă capul, se duse spre pat, luă halatul lăsat de servitori şi i-l întinse.

Când bărbatul îl luă, ea se întoarse cu spatele la el.

— Acum, că mintea mi-e mai limpede, ideea de a te lăsa pe tine să te ocupi de treburi mi se pare un act de autodistrugere.

Ripley studie priveliştea din spate.

Doamna Thorne făcuse alegerea bună. Pelerina din dantelă neagră cădea bine pe umerii tinerei, care aveau o formă plăcută, nefiind nici prea înguşti, nici prea laţi.

Da, avea un spate minunat. Observase în trecut postura ei, ideea de nerăbdare din mersul ei, care făcea bărbaţii să vrea să o încetinească şi să îi atragă atenţia. Poate că asta îl captivase pe Ashmont, provocarea pe care o reprezenta Olympia: „Te provoc să mă posezi”.

În prezent, spatele era furios de drept şi de neclintit. Avea să-i dea lui Ashmont motive să fie atent.

Dar nu încă.

Ripley nu o putea duce la Ashmont acum. Mă rog, putea, dar asta ar fi făcut lucrurile prea uşoare. Excelenţa Sa cu Faţă de înger trebuia să facă un efort real, mai mult decât presupusa cucerire. Dintr-un accident fericit, bărbatul găsise femeia perfectă care să fie ducesa de Ashmont, însă nu avea să o aprecieze la adevărata ei valoare dacă nu era nevoit să se lupte mai mult pentru ea.

— M-ai dat la o parte prea repede, spuse Ripley în timp ce îmbrăcă halatul. Sunt faimos pentru planurile mele.

— Nu o să contest partea cu faimos. Ziarele adoră să scrie despre ele. În detaliu. Hai să mă gândesc. A fost cina când ai înlocuit toate oglinzile cu oglinzi distorsionate.

— Păcat că n-ai fost acolo. A fost foarte distractiv să-i

văd pe invitaţi cum se leagănă dintr-o parte în alta, fără ca măcar să fie beţi.

Oglinzile îi făcuseră pe mai mulţi oaspeţi beţi să verse, însă distracţia meritase. Ripley râse o groază, asemenea celorlalţi doi prieteni ai lui.

— A mai fost şi cina pe care ai dat-o pentru bâlbâiţi, spuse ea.

— Nu pot să-mi asum meritul, asta a fost ideea lui Blackwood. Eu doar l-am ajutat să îi găsească pe toţi şi să-i adune într-un singur loc. Nu a fost chiar o treabă uşoară, dar conversaţia a făcut să merite totul.

— A fost crud.

— Dacă vrei să ştii, invitaţilor li s-a părut amuzant. Cădeau de pe scaune râzând, şi, cu cât râdeau mai mult, cu atât le era mai greu să vorbească. Un concept pe care nu l-ai înţelege.

— Presupun că vinul a ajutat.

— Bineînţeles. Niciodată nu servim vin care să nu fie de calitate.

— Oricum ar fi, eu sunt trează şi nu o să fac supusă ce zice Excelenţa Ta doar pentru că îmi spui asta. De fapt, acţiunea opusă mi se pare lucrul mult mai raţional pe care să-l fac.

— După toate astea, eşti gata să te întorci cu capul plecat şi coada între picioare?

Asta nu ar fi funcţionat. Ashmont avea nevoie ca ea să fie curajoasă şi sfidătoare şi, în general, dificilă.

— A fost greşit în atâtea moduri, că mă ia durerea de cap dacă încerc să le număr.

— Durerea de cap e un efect cunoscut al suprasaturării cu brandy.

— Mi-am făcut de râs familia, zise ea. Deşi ştiu că aşa-numita mea respingere nu o să-l rănească pe Ashmont, l-am umilit public.

Mândria lui o să fie rănită, şi asta e o răutate pe care nu o merita, doar nu mi-a făcut nimic.

Dar Ripley pusese la cale un plan atât de bun.

Planul perfect. Pentru Ashmont. Pentru ea.

Şi totuşi…

„A fost blândă”, spusese Ashmont noaptea trecută, vocea lui îndulcită de mirare.

Oamenii nu erau blânzi cu ne-excelenţele lor. Oamenii făceau ce li se spunea sau ce erau plătiţi să facă. Oamenii se gudurau sau încercau să seducă, să ia bani, să suporte sau să ţină prelegeri. Nimeni nu se gândea că un duce desfrânat ar vrea sau ar aprecia bunătatea.

Ripley îşi aminti noaptea trecută, când Ashmont era atât de bucuros şi vorbea despre căsătorie. Îl alese pe Ripley ca să se asigure că totul mergea bine.

Furtul miresei, ceea ce ar fi devenit situaţia de faţă acum, că ea voia să se întoarcă, nu însemna deloc să facă lucrurile să meargă bine.

— Foarte bine, spuse el. O să te duc înapoi.

Însă avea să-i nişte ponturi pe drumul de întoarcere despre cum să se poarte cu Ashmont.

— Mulţumesc, spuse ea, şi o luă spre uşă.

— Dar nu mergem cu afurisita de barcă, completă el către spatele ei.

Spatele ei plăcut şi drept.

Ea ridică din umeri şi ieşi.

Puţin mai târziu

Olympia încerca să mănânce un sandviş, în timp ce Molly şi Jane îi aranjau părul. De unde stătea, îşi putea vedea rochia de mireasă şi voalul reflectate în oglindă.

Servitoarele le întinseseră în faţa focului, ca să se usuce. Acolo, stăteau hainele murdare, ca nişte cadavre ale şansei ei de a se căsători bine şi de a-şi salva fraţii de părinţii lor iresponsabili financiar.

Ar fi preferat să nu se gândească la ce făcuse în acea dimineaţă, dar nu era duce. Spre deosebire de Ripley, nu putea face ca subiectele incomode să îi dispară din minte la comandă.

Bărbatul părea să creadă că era posibil ca ea să

primească o a doua şansă, şi ar trebui ca el să ştie cum să abordeze un scandal. Pe de altă parte, niciunul din trioul ducal nu se afla în categoria „Cel mai mare gânditor al lumii”. Iar, în al treilea rând, Ashmont era faimos de imprevizibil. Nimeni nu ştia când urma să aibă loc următoarea lui farsă ori următoarea bătaie. Titlul lui, înfăţişarea şi şarmul îl scăpaseră până în urmă cu un an sau doi, când gazdele din Londra se saturaseră de comportamentul lui şi începuseră să-l scoată de pe liste de invitaţi.

Dacă nu îi dădea o a doua şansă?

Nu că ar fi fost sigură că o voia… Partea bună, dacă era respinsă, era Lord Mends.

În acest moment, acesta putea părea pentru părinţii ei un candidat mai puţin monstruos decât înainte. Asta dacă mai era dispus să fie candidat. La cum îl ştia Olympia, era posibil ca acesta să-şi fi găsit o altă femeie dispusă să fie bibliotecara lui.

E adevărat, era mai în vârstă şi pedant. E adevărat, mama şi tatăl ei fuseseră scandalizaţi de ideea că singura lor fiică s-ar căsători cu un bărbat aproape destul de bătrân să-i fie bunic. Dacă Olympia chiar l-ar fi iubit, probabil i-ar fi convins. Însă nu îi iubea decât cărţile.

Deşi părinţii ei respinseseră invitaţia bărbatului de a o aduce pe Olympia să-i vadă biblioteca, tânăra simţea ca şi cum o cunoştea intim, având în vedere ce citise şi ce îi spusese el. Deşi Lord Mends recunoscuse trist că biblioteca lui nu se compara cu cea a ducilor de Marlborough sau Roxburghe, un catalog pe care îl printase în privat o făcuse să fie extaziată: *Psalmorum Enchiridion,* cu coperta minunat realizată de Clovis Eve pentru Marguerite de Valois, opere din biblioteca lui Maioli…

Oricum, la câteva zile după ce părinţii ei îl respinseseră pe Lord Mends, Olympia avusese întâlnirea fatală cu ducele de Ashmont.

Iar acum…

O întâlnire fatală cu fundul gol al ducelui de Ripley. Şi alte părţi… şi conştientizarea că şi ducele de Ashmont avea

să-i dezvăluie părţi goale, la fel ca Lord Ripley. Ideea intimităţii maritale cu oricare din ei o făcu să sară de pe scaun – şi poate pe fereastră.

În acea clipă, uşa se deschise, şi ducele de Ripley îşi făcu intrarea.

Tânăra blocă toate celelalte imagini din minte şi se concentră pe unde era şi cine era şi pe el, pentru că el era acolo, iar ea nu mai putea vedea nimic altceva.

— Nu ai terminat încă? întrebă el.

— Nu şi nu o să mă grăbeşti. Eu şi această armată de femei ne-am grăbit cât de mult am putut. E hidos de nedrept din partea bărbaţilor, care nu trec printr-un proces la fel de complicat de îmbrăcare, să se plângă din cauza timpului necesar. Nu-ţi aminteşti cât a durat să-mi dai chestia aia jos din cap? făcu un semn către coroniţa de mireasă şi voal. Crezi că părul îmi poate fi aranjat imediat?

— Văd că am ajuns în etapa în care eşti iritată.

Asta era puţin spus.

— E posibil, duce, sau îţi cer prea mult dacă vreau să fii, numai pentru o fracţiune de secundă, mai puţin provocator?

— Mult prea mult, zise el. Ce părere ai?

Făcu un gest către costumul lui, care accentuă imaginea cu el gol, pe care nu şi-o putea şterge din minte.

Nu voia să-l studieze. Nu era bine pentru ea. Făcuse asta în urmă cu puţin timp şi nu era sigură că avea să-şi mai revină vreodată.

Mâncarea părea să-i fi alungat ameţeala, însă nu putea fi sigură de asta, deoarece nu avea cu ce să compare. Cu o minte ceva mai limpede, deveni şi mai conştientă de prezenţa lui.

Îi veni în minte armăsarul pe care îl urmărise călărind iapa.

„Opreşte-te. Fii raţională. Uită-te la fapte”.

Iar adevărul era că era greu să te detaşezi de prezenţa unui bărbat când stăteai chiar în faţa lui şi îl priveai.

Olympia îşi coborî privirea şi, pe sub gene, îl studie

din cap până-n picioare: de la umerii laţi care întindeau cusăturile hainei negre la cămaşa plisată şi vesta dungată şi, în jos, repede, peste pantalonii albi şi pantofii negri. Avea o pălărie în mâna dreaptă.

Tânăra se uită la pălărie şi încercă să-şi ocupe mintea prea activă amintindu-şi numele pălăriilor purtate de bărbaţi şi încercând s-o identifice pe aceasta.

— Evident că nu-mi vine, spuse el. Nu avea cum, având în vedere timpul scurt, deşi croitorul a făcut ce a putut el mai bine. Nu este, în niciun caz, lâna pe care aş fi ales-o eu, iar materialul este de o calitate mediocră.

Olympia încercă să se poarte de parcă Ripley era un manechin din vitrină. Unul îmbrăcat ciudat.

— Este ireproşabil, spuse ea. Sunt de acord, nimic nu vine cum trebuie, dar cel puţin pantalonii îţi acoperă gleznele. Şi, atâta timp cât nu trebuie să scoţi femei din bărci sau râuri, haina pare să reziste.

— Dar piesa de rezistenţă, spuse el. Se apropie, şi celelalte femei se îndepărtară. Se opri în faţa oglinzii şi-şi puse pălăria pe cap. Se încruntă, după care o înclină într-o parte şi în alta. Groaznic, spuse el. Arăt ca un funcţionar din bancă. Dar era singura care îmi venea cât de cât. Cum naibii cumpără bărbaţii chestii de-astea deja făcute?

— Nu arăţi ca un funcţionar din bancă. Dacă ai purta o pălărie de vâslaş, nu ai arăta ca un vâslaş. Arăţi ca un nobil… deghizat. E adevărat totuşi că nu e o deghizare prea bună. Făcu un gest nepăsător cu mâna. Merge. Poţi să poţi orice, şi tot o să fii înalt, întunecat şi chipeş…

— Chipeş…

— Bărbaţii sunt consideraţi atrăgători când sunt de vârstă mijlocie şi burtoşi, continuă ea. Bărbaţii albesc şi nu suferă consecinţe. Noi, femeile, avem voie să arătăm bine până pe la douăzeci de ani, cel mult. După asta, suntem bătrâne.

Femeile de lângă ea protestară.

— Domnişoara exagerează, le spuse Ripley. Aţi făcut o treabă bună. Nu arată nici pe departe cât de bătrânicios arată de obicei. Acum, dacă terminaţi cu aranjatul părului,

trebuie să plecăm. Domnişoara e nerăbdătoare să plece.

Era. Întrebarea era însă încotro.

— Da, spuse ea.

*

Chipeş.

Nimeni nu îl mai acuzase pe Ripley de asta.

Probabil încă era beată. Nefiind obişnuită să bea, nu îşi revenea la fel de repede ca o persoană cu mai multă experienţă. În plus, era o femeie de viţă nobilă, o fecioară.

Însă felul în care îl privise pe Ripley nu era deloc tipic unei fecioare inocente. Cine ştia că o femeie preţioasă şi neprihănită putea să arunce o asemenea privire sau să facă un bărbat să fiarbă la foc mic? Se părea că Ripley mai avea de învăţat câte ceva despre virginele intelectuale.

Nu avu mult timp în care să fiarbă la foc mic. Olympia îşi întorsese puţin capul, iar lumina focului i se reflectă în ochelari, şi el nu îi mai putu vedea ochii deloc.

Nu că ar fi avut nevoie s-o facă, îşi aminti.

Olympia văzuse destul din el, iar el nu avea nevoie să vadă mai mult din ea. Era mai bine să n-o facă, având în vedere circumstanţele. Din cauza traiului ca de călugăr din ultimele luni, se încingea prea repede.

Avea să remedieze acest lucru în seara asta. După ce o ducea pe mireasă mirelui.

Împreună cu gândurile nepotrivite fireşti pentru orice bărbat deloc virtuos, asta îi trecea prin minte în timp ce aştepta ca femeile să pună pălăria pe capul lui Lady Olympia şi să lege funda. Când ritualul pălăriei se termină într-un final, iar hainele de mireasă fuseseră împachetate, o zori din cameră şi din hotel, în curtea hanului, unde aştepta o diligenţă.

— O diligenţă! spuse ea.

— Credeai că o să cumpăr bilet la poştalion? La ora asta?

— O să ne ducă la Twickenham?

*

Ripley îşi încrucişă braţele, îşi lăsă capul într-o parte şi o privi, în lumina după-amiezii, ochii lui se întunecară, la un verde de cedru de pădure.

Olympia îşi îndreptă ochelarii şi îşi înălţă capul.

— M-am hotărât că aveai dreptate despre faptul că m-aş întoarce cu coada între picioare. Nu sunt o laşă.

— Nici nu credeam asta. Poate doar indecisă.

— Recunosc că nu gândeam clar. Însă ar trebui şi să-mi ascult instinctele. Aş vrea să vorbesc cu mătuşa Delia înainte să mă întorc – asta dacă o să mă întorc. Cred că e persoana cea mai potrivită să mă sfătuiască. Restul nu văd nimic decât titlul: Olympia, căsătorită într-un final, cu un duce. M-am gândit şi eu la asta, în detrimentul unei minţi limpezi.

Olympia se uită în altă parte. Atâtea lucruri îi afectaseră gândirea. Viitorul fraţilor ei. Viitorul ei.

Şi Ashmont. Nimeni nu îi făcuse curte atât de convingător. De fapt, nimeni nu îi făcuse curte deloc, decât dacă îl lua în consideraţie pe Lord Mends, care vorbea întruna despre cărţile lui. Fusese imposibil să gândească limpede când Ashmont o fixase cu ochii lui albaştri de parcă nu ar mai fi văzut pe nimeni altcineva în toată lumea, şi el întărise efectul menţionând colecţia vastă de cărţi a bunicului său, despre care Olympia ştia că se putea compara cu cea a ducilor de Roxburghe şi Marlborough.

Olympia văzuse cu ochii ei biblioteca de la reşedinţa Ashmont. Tatăl ei o luase cu el să se uite la nişte cai. Ashmont era plecat la scoală atunci. Unchiul lui, Lord Frederick Beckingham, îi oferise micuţei Olympia, care nu avea mai mult de doisprezece ani, un tur al casei. Odată ce văzuse biblioteca, nu mai fusese interesată de restul casei, spre amuzamentul bărbaţilor.

— Twickenham, spuse Ripley, readucând-o în prezent.

— Da, zise ea.

Ripley tăcu excesiv de mult timp. Ea îşi strânse mâinile, nu că s-ar fi rugat să câştige vreo luptă cu el, ci ca

semnal că era pregătită de luptă, deşi ştia şi ea că fusese cu toane.

Ar face bine să nu mai bea brandy.

— Foarte bine, zise el. Urcă în trăsură.

Ea expiră uşurată şi se îndreptă spre vehicul.

Vizitiul aşeză treapta şi deschise uşa, când un strigăt de durere se auzi în curtea hanului.

Olympia se întoarse către sunet, care venea din apropiere de intrarea în curte, unde un bărbat roşu la faţă ridicase un bici la un câine care se ghemuise. Olympia văzu roşu în faţa ochilor.

Uită de Ripley. Uită de Twickenham. Începu să se mişte înainte să se gândească să se mişte. Se îndrepta rapid către locul faptei, arătând cu degetul spre prada ei şi apoi spre pământ.

— Tu. Lasă-l în pace! Acum!

*

Răufăcătorul îngheţă. Câinele se lăsă pe burtă. Pentru o clipă, Ripley îngheţă şi el.

— Acum, strigă Olympia.

Se îndrepta spre bărbatul cu bici. Nu alerga, ci se mişca rapid şi hotărât, ca… Ripley nu ştia cum să descrie. Ca o forţă a naturii, ceea ce era absurd. Ea, cu o pălărie cu flori, o pelerină din dantelă neagră care îi flutura pe umeri şi funde care apăreau la fiecare pas. Un produs de patiserie, poate. O forţă a naturii, slabe şanse.

Cu toate astea, toţi bărbaţii din curte se opriră când îi auziră vocea. Toţi, inclusiv Ripley, reacţionară la acel sunet. Era pur şi simplu un ordin, deşi nu era sigur că auzise vreodată o femeie care să îşi folosească vocea atât de eficient. Poate sora lui. Sau mătuşa Julia.

Deşi obiectul furiei ei arăta îndărătnic şi beligerant, ca toţi escrocii cu care avusese Ripley de-a face, şi părea să fie şi beat, îşi lăsă braţul în jos. Nu se mişcă, în timp ce o privea pe Olympia apropiindu-se.

— O să iau eu ăsta, spuse ea.

Îşi întinse mâna subţire acoperită de mănuşă.

— Cum adică? întrebă bruta.

Lady Olympia nu se mişcă, nu spuse niciun cuvânt, doar rămase cu mâna întinsă.

Bărbatul îi dădu biciul.

Ripley ar fi chiuit de bucurie, dar instinctul îi spuse că echilibrul momentului era unul delicat. Situaţia putea deveni periculoasă într-o clipă. Ripley se apropie, cât de uşor o putea face un bărbat masiv pregătit de luptă, iar bărbatul vorbi, moment în care mirosul de alcool îi învălui pe toţi.

— Ăsta e câinele meu, lua-l-ar ciuma, şi m-a costat o avere. Ascultător, mi-au zis. Dresat pentru… pentru vânătoare. Da’ de unde!

— Ai lovit un animal nevinovat, cu un bici. Ţie ţi-ar plăcea asta?

Îşi ridică braţul, ca şi cum s-ar fi pregătit să dea. Bărbatul ridică o mână, ca să se apere.

— Nu…

Se înclină şi fu cât pe ce să cadă, dar îşi reveni în ultima clipă.

— Sunt dureros de tentată să-ţi arăt cum e, ca să îţi aminteşti mai bine data viitoare, zise ea. Dar asta ar fi o dovadă de proastă creştere.

Olympia se uită la câine.

— Haide, zise ea.

Câinele se ridică.

— La naiba! Nu poţi… E câinele meu!

Tânăra făcu un gest cu mâna, şi câinele se duse la ea.

— Sam! ţipă stăpânul lui. Vino aici, altfel o să…

— N-o să faci nimic, zise Lady Olympia. Nu meriţi să ai un câine.

— Nu o să-mi iei câinele. O să chem autorităţile.

Bărbatul se uită în jur.

— Cineva să aducă un poliţist. Ăla e câinele meu, şi, când afurisitul încăpăţânat nu face ce-i zic, îl învăţ minte. Nu e treaba nimănui.

Bătăuşul de câini tot ţipa despre hoţi şi poliţişti şi cine

ştie despre mai ce. Ieşiră oameni de la cafeneaua de la parter. Spectatorii se înghesuiră în sala care dădea spre curte.

— Aha, spuse Ripley.

Lady Olympia, care se îndrepta spre diligenţă, cu câinele alături, îl privi, surprinsă

— Ah, aici erai.

— Nu luăm câinele, spuse el.

— Nu putem să-l lăsăm cu omul acela groaznic, care lovea un animal nevinovat. Cu un bici! Şi nici măcar n-a fost o atingere uşoară sau să lovească pământul, ca să atragă atenţia animalului. A făcut câinele să plângă, l-ai auzit, iar acesta e un *lurcher.* Sunt câini extrem de tăcuţi.

Ripley vedea ce era. Câinele unui braconier. Un vânător tăcut. Stătea lângă ea, lângă mâna ei, cea în care ţinea biciul. Animalul tremura.

— Îmi fură câinele! Cineva să îi oprească!

— Nu fi prost, Bullard! E Excelenţa Sa Ripley. Un duce, idiotule. Poate să facă orice vrea.

— Nu o să-mi ia câinele… după ce îşi lasă târfa să îi facă treaba murdară. Îmi vreau câinele!

Ripley oftă. Bineînţeles că mereu trebuia să fie vreun beţiv prin apropiere care să spună lucrul greşit. Mereu trebuia să fie vreun idiot care să spună cuvinte care nu puteau fi trecute cu vederea.

Se întoarse către Bullard şi spuse pe un ton blând şi amiabil, pe care toţi cei care îl cunoşteau îl ştiau ca fiind Vocea Morţii – sau, cel puţin, a Durerii Serioase.

— Ce ai spus?

*

Ripley vorbea tărăgănat.

În acelaşi timp, Olympiei i se ridică părul de pe ceafă şi simţi, cu siguranţa unei tinere care a crescut înconjurată de bărbaţi, activarea nevoii masculine de a omorî alţi masculi.

Deşi aparţinea sexului opus, şi ea simţea lucruri

asemănătoare. Voia să îl dea pe Ripley la o parte şi să îl biciuiască pe Bullard până când acesta plângea ca un copil. De dragul câinelui însă, se calmă. Îşi puse mâna pe capul lui. Acesta se apropie.

— M-ai auzit! spuse stăpânul câinelui. Tu şi bucata ta de lux, care atacă bărbaţi prea bine-crescuţi ca să lovească femei şi le fură posesiunile. Nu poţi să pleci cu câinele meu, de parcă lumea toată ţi-ar aparţine.

— Este a doua oară când o insulţi pe lady, spuse Ripley pe un ton calm.

— Lady! Ea! Şi mi-a furat şi biciul!

— Asta e a treia oară. Aşa-mi trebuie dacă am răbdare şi îngăduinţă. Gata cu şansele! O să i te adresezi cu „milady” şi o să-ţi ceri scuze. Acum.

— Să-mi cer scuze? Ei? Ba pe naiba! Îmi vreau câinele!

Ripley îl lovi. Fu o lovitură şocant de rapidă în stomac. Bullard căzu în genunchi.

— Cere-ţi scuze, şi încă repede. Deşi mănuşile astea noi nu sunt perfecte, prefer să nu le mânjesc cu sânge.

Ripley făcu o pauză, aşteptând ca Bullard să îşi revină.

— M-ai luat prin surprindere, nemernicule, spuse beţivul. Toată lumea a văzut ce ai făcut.

— Se pare că nu mi-ai auzit avertismentul, zise Ripley. Atunci, o să fiu mai clar. Dacă următoarele cuvinte din gura ta nu sunt „îmi cer scuze, milady”, o să mă obligi să te rănesc rău de tot.

— Încearcă doar! Bullard îşi ridică pumnii. Încearcă, nemernicule…

Apoi, veniră multe cuvinte foarte urâte.

Ripley îl lovi destul de tare cât să-l dezechilibreze, însă, înainte ca bărbatul să cadă, ducele îl prinse, îşi înfăşură mâinile în jurul gâtului său şi îl ridică în aer. În timp ce lovea mâinile cu mănuşi şi picioarele îi atârnau, bărbatul reuşi să scoată nişte cuvinte pe care Olympia nu le auzise niciodată rostite, dar pe care le recunoscu din opera fascinantă a domnului Grose, *Lexicon Balatronicum.*

Vocea calmă şi echilibrată a ducelui răsună clar în liniştea de mormânt a curţii.

— O să i te adresezi cu milady şi o să-ţi ceri scuze, altfel va trebui să-ţi fac viaţa un iad.

— Hai, omoară-mă. O să fii spânzurat şi o să ne vedem în iad.

— Nici nu mă gândesc să te omor, spuse Ripley. Ar fi prea rapid şi deloc distractiv. Nu, ce m-am gândit să fac este să încep cu ruperea câtorva oase şi apoi a altora, până când vor fi prea multe ca să le mai poată repara vreun doctor.

Faţa lui Bullard devenea mov, dar bărbatul tot reuşi să spună câteva lucruri despre preferinţa lui Ripley de a face lucruri nefireşti cu animale de fermă.

— Ce om groaznic eşti, spuse Ripley. Poate îţi dau drumul şi vedem ce se întâmplă. Sper că nu o să te calc din greşeală pe cap.

— Hai, fă-o!

Ripley îi dădu drumul. Bullard se prăbuşi.

Olympia se aşteptă ca bărbatul să-şi revină. Unii nu ştiau când să pună punct.

Se părea că Bullard fusese afectat de căzătură. Îşi duse mâinile la gât, dar nu făcu nicio altă mişcare. Stătu acolo, cu ochii deschişi, uitându-se la duce.

— Ai terminat? întrebă Ripley.

Bullard încuviinţă.

— Atunci, spune că-ţi pare rău.

— Îmi pare rău!

— Nu mie, om ridicol. Ci către această lady.

— Îmi pare rău, milady.

— Bun. Acum, pleacă.

Bullard se ridică şi îşi chemă câinele. Cu coada în jos şi capul plecat, creatura se apropie şi mai mult de Olympia.

— Nu, spuse Olympia, l-ai pierdut.

— Sam e proprietatea mea. Vine cu mine!

Olympia se uită la Ripley.

— Nu luăm câinele, spuse el.

— Nu putem să-l lăsăm, e rănit şi speriat.

— E câinele meu! Am plătit o avere pe afurisitul ăsta. Nu ai niciun drept!

— Tu nu ai niciun drept asupra lui. Ai renunţat la el când ai lovit o creatură neajutorată. L-ai pierdut.

— Urcă în trăsură, spuse Ripley.

— Nu o să-i las animalul, replică ea. Cum o să plecăm, o să pedepsească câinele pentru ce i-ai făcut.

— Nu luăm câinele, spuse Ripley.

— Sam, vino!

Câinele îl privi pe Bullard şi tremură.

— Nu se duce cu omul acela, insistă Olympia.

— E câinele meu afurisit!

— Nu luăm câinele, repetă Ripley. În caz că n-ai observat, nu e un pechinez. Nu poate să stea în poala ta. În diligentă abia dacă încap doi oameni.

— Poate să stea în ladă.

— Hainele tale de mireasă sunt acolo, spuse el.

— Câinele poate să le folosească drept perne. Nu e ca şi cum o să le mai port.

— E afurisitul meu de câine! Nu o să-mi iei câinele!

— Gura! Eu şi domnişoara negociem.

— Nu poţi să-mi iei câinele! M-a costat…

— Eşti un bărbat extrem de obositor, spuse Ripley, care aruncă o privire în curte. Cineva să-l ia de aici.

— Ăla e afurisitul meu de…

Bullard fu întrerupt de doi bărbaţi care se aflau în mulţime şi care îl duseră într-un colţ al curţii. Ripley se întoarse către Olympia.

— Dacă luăm câinele, e câinele tău. Când te las la mătuşa ta, îl las şi pe el. E clar? Odată ce îl luăm, nu ai cum să te răzgândeşti, pentru că nu o să-l abandonez pe drum şi nici nu o să-i găsesc altă casă, dar nici nu o să-l adopt. Ai înţeles?

— Da, spuse ea, în timp ce inima îi bătea cu putere. Mulţumesc mult că mi-ai explicat în detaliu, în caz că creierul meu era incapabil să cuprindă consecinţele.

— Bun, spuse el.

Ripley se duse apoi să discute cu Bullard, care se

împotrivea bărbaţilor care încercau să-l ţină. Urmă o dezbatere lungă, vocea lui Bullard ridicându-se scandalizată, apoi coborând la un mormăit.

La scurt timp, un servitor ieşi din han cu pături. Le duse la ladă şi le aranjă peste pachetul cu hainele de mireasă.

— E bine aşa sau vrei să chem o diligenţă separată pentru noul tău animal de companie? întrebă Ripley. Şi un servitor sau doi care să îl îngrijească?

— E în regulă aşa, spuse Olympia.

Ripley scoase un sunet, şi câinele îl privi, cu urechile ciulite. Ripley arătă spre ladă. Câinele sări în ea. Se roti de câteva ori, până când locul era aranjat aşa cum îi plăcea, după care se aşeză.

Câinele fusese bine dresat. Era evident că nu animalul era problema. Olympia se uită la Bullard, care stătea cu gura deschisă şi se uita când la câine, când la ea, când la Ripley.

— Urcă în diligenţă, acum! spuse Ripley.

*

Ripley o privi cum se suie în diligenţă şi se aşază, într-o vâltoare de dantelă, funde şi flori.

Aruncă o ultimă privire în curte, ca să se asigure că Bullard nu avea să fugă către ei şi să se facă şi mai tare de râs.

Apoi se duse la ladă şi examină câinele. Văzu două lovituri, dar nu şi sânge. Animalul nu avusese când să fie biciuit grav. Ripley mângâie câinele şi scoase câteva sunete, iar animalul se opri din tremurat.

— Eşti un norocos, sper că-ţi dai seama de asta, spuse Ripley. Nici că nu puteai să alegi un moment mai bun.

Câinele îi linse mănuşa.

— Fără salivat. Ripley îşi retrase mâna. Nici măcar pe mănuşile astea groaznice. Şi să nu ţi se facă rău pe drum.

Gata, era mai bine acum.

Viitoarea ducesă a lui Ashmont era în viaţă. Nimeni nu

murise. Nu se lăsase cu vărsare de sânge, deşi Bullard rămăsese cu multe vânătăi dureroase care să-i amintească de acest moment.

În ciuda tuturor acestor gânduri plăcute, Ripley ştia că urma să aibă nevoie de ceva timp ca să se liniştească, după ce dăduse dovadă de control şi nu îl bătuse pe Bullard până la sânge.

Ripley inspiră adânc, pentru a se calma, lăsă câinele, se sui în trăsură şi îi ceru vizitiului să pornească la drum.

Vehiculul abia se pusese în mişcare şi Ripley abia se aşezase pe locul lui, când Lady Olympia se întoarse şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Foarte bine ai procedat, într-adevăr!

Apoi, îl sărută.

Capitolul 6

Îl sărută pe obraz pentru că era entuziasmată – sau cel puţin asta i-ar fi spus creierul lui Ripley dacă ar fi funcţionat.

Dacă organul intelectului ar fi mers, i-ar fi zis să o dea la o parte şi să spună ceva de genul „Nu fi ridicolă!”

Însă creierul nu-i funcţiona. O luă în braţe şi o sărută pasional pe buze. O sărută cu toată anxietatea, frustrarea, furia şi alte emoţii enervante cărora credea că le pusese punct în urmă cu o clipă. Şi cu dorinţa simplă cu care se luptase de ce părea deja mult timp.

O simţi tensionată, şi se pregătea să se retragă, însă apoi gura ei moale reacţionă la atingerea buzelor lui, şi gustul ei fu… diferit. Proaspăt şi dulce – şi încă într-un fel. Nu ştia cum anume şi nici nu-i păsa.

Olympia nu ştia cum să sărute. Lui Ripley nu îi păsa nici de asta. Gura ei era moale, plină şi avea gust bun. În orice caz, el ştia cum să sărute şi nu avea nicio îndoială că ea era destul de inteligentă cât să se prindă.

Tânăra se topi în braţele lui şi se potrivi în ele exact

cum ar fi trebuit s-o facă, iar, pentru o clipă, el se pierdu în valul de entuziasm, uşurare, plăcere şi alte sentimente, mai străine.

Apoi, câinele lătră, iar sunetul îl smulse din starea în care căzuse. Se retrase, însă cu atenţie, deoarece creierul lui începuse să funcţioneze cât de cât, şi îşi dădu seama că făcuse ceva incredibil de stupid. Nu avea sens să o împingă la o parte în condiţiile în care el transformase un pupic inocent pe obraz în ceva ce ea nu îşi dorise.

— La naiba! spuse el. Nu ţi-a zis nimeni să nu te apropii prea mult de bărbaţii care s-au bătut cu o clipă mai devreme?

— Tu m-ai sărutat! spuse ea, cu ochii mari şi posibil albaştri, deşi era greu să-ţi dai seama de asta în trăsură.

— Tu m-ai sărutat prima.

— Pe obraz!

— Pe obraz, pe buze. E acelaşi lucru. Femeia sărută. Bărbatul e entuziasmat. Chiar trebuie să-ţi explic lucrurile simple ale vieţii?

— Pe unele, se pare că da. Am şase fraţi şi ştiu cum e cu bătăile. Dar... nu ştiu ce s-a întâmplat. Ai salvat câinele! Şi el... Bullard, adică... credea că sunt o uşuratică!

— Nu cred că o să mai facă greşeala asta, spuse Ripley.

Nu-şi putu opri senzaţia de frustrare. Nu fusese cine ştie ce sărut, şi i se părea că ar mai fi trebuit să fie o parte, din moment ce acum urmau multe discuţii şi... Dumnezeule, cum putut să fie atât de stupid? Cu mireasa lui Ashmont, dintre toate femeile.

— Nimeni nu a mai făcut greşeala asta, spuse ea. Cine a mai auzit de o femeie cu reputaţie proastă şi ochelari?

— De ce nu? Adaugă un aer de mister.

Ea îl privi.

El o lăsă să se uite. Încerca cu disperare să găsească o cale de ieşire din situaţia în care se băgase.

— E rochia, spuse ea într-un final. Ţi-am zis, nu e potrivită pentru o fată bătrână.

— Tu nu eşti fată bătrână, ci o viitoare mireasă.

— Nu încerca să schimbi subiectul. Ale cui haine trebuiau să fie astea?

— De unde să ştiu?

— Ale unei curtezane. Netezi fusta cu drag. Sau ale unei văduve atrăgătoare. Doamna Thorne şi-a dat interesul. Din felul în care vorbea, am dedus că-ţi datora o favoare. Sau o sută.

— Favoarea nu era pentru mine, ci pentru sora mea.

Dacă Excelenţa Sa Blackwood ar fi participat la nuntă, aşa cum ar fi trebuit, Ripley i-ar fi cerut ajutorul să o recupereze pe Lady Olympia, şi mireasa nu ar fi trecut de poarta grădinii.

Dar nu, Alice trebuia să fie la cincizeci de km de Londra cu mătuşa Julia, dintr-un motiv încă inexplicabil. Blackwood nu dăduse multe informaţii, însă nu era ca şi cum el şi Ripley ar fi vorbit prea mult. Aproape toată conversaţia fusese acaparată de Ashmont, care vorbea despre căsătorie.

Cu femeia pe care Ripley o sărutase cu o clipă în urmă într-o manieră excesiv de entuziastă.

— Sunt sigur că ai întâlnit-o. Poate să fie cea mai afurisită… Nu contează. Dacă ai întâlnit-o, ştii cum e.

— Plete negre superbe şi ochi verzi, spuse Lady Olympia. Am fost. Şocată când am auzit că urma să se mărite cu Blackwood. O credeam mai deşteaptă de atât.

Şi el o crezuse la fel.

— Tu ai acceptat cererea lui Ashmont.

— Sora ta nu a trebuit să se gândească la cinci fraţi mai mici, la părinţi risipitori sau la o zestre care se micşora şi nici nu a fost votată „Cea mai plictisitoare fată a sezonului” de şapte ori la rând, spuse ea. Începusem să mă panichez – la fel ca părinţii mei, de altfel.

— Mai ai câţiva ani buni, spuse el. Încă sunt confuz în legătură cu partea plictisitoare.

— Nu mă cunoşti aşa cum sunt de fapt. Pot să vorbesc despre prime ediţii ale multor cărţi, despre biblioteca lui Maioli şi despre gravuri timpurii până îmi leşină ascultătorii.

Mai rău, am un sistem, inspirat de preşedintele american Thomas Jefferson, care a aplicat la organizarea cărţilor tabelul ştiinţific Bacon. Metoda mea e mai complexă şi pot să vorbesc despre un subiect de douăzeci de ori mai mult decât pot suporta interlocutorii să asculte.

Ripley se uitase drept înainte, la o privelişte nu tocmai plăcută, constituită mai mult din spatele vizitiului şi posteriorul cailor. Acum, se întoarse să se uite la ea. Şi ea se uita pe geam, cu gura curbată într-un zâmbet mohorât.

Gura de care-şi lipise el buzele în urmă cu puţin timp.

Îşi spuse că nu era nici prima şi nici ultima greşeală pe care o făcuse. El şi prietenii lui nu-şi câştigaseră titlurile de ne-excelenţele lor datorită virtuţilor.

— Poate tu eşti cea plictisită. Poate creierul tău e prea activ pentru compania pe care o ai. Poate vorbeşti întruna despre cărţi pentru că nimeni nu te înţelege şi măcar e amuzant să le vezi privirile.

Nu i-ar fi trecut prin cap, în toţi aceştia ani, că ea era cea plictisită. Presupusese că era ca restul fetelor respectabile şi că avea să se integreze. Acum, că o cunoştea de… cât? De două, trei ore? Acum, era uimit că ea nu avusese probleme cu mult înainte.

Olympia clipi cu putere, iar el văzu cum o lacrimă ai alunecă pe obraz. Tânăra o şterse.

— Nu am nicio îndoială că vorbeşti din proprie experienţă. Nu e greu să înţeleg de ce plictiseala ar fi o problemă pentru tine şi comportamentul urât ar fi soluţia perfectă. Dar e diferit pentru femei. Noi trebuie să facem pe plac.

— Îmbracă-te mai provocator, şi o să fii pe placul lumii, spuse el. Bărbaţii sunt creaturi simple, lucru pe care nu ar trebui să îl explic unei femei cu mulţi fraţi. Uite, de exemplu, ţinuta de acum îţi scoate în evidenţă silueta. Dantela neagră adaugă un aer de mister şi pericol…

— Eu! Periculoasă!

— Nu ai văzut cât de uşurat a fost Bullard când a văzut că nu trebuia să se bată decât cu mine, nu şi cu tine? Îmbracă-te ca o femeie periculoasă, şi bărbaţii nu vor

observa ce spui. Vor fi prea preocupaţi de gândurile lor indecente.

— Nu-mi vine să cred că ducele de Ripley îmi dă sfaturi frăţeşti.

— Am experienţă în domeniul acesta, doar sunt frate.

— Asupra căruia sora lui are o mare influenţă, se pare. Iar, într-un mod inexplicabil, acest lucru a dus la recunoştinţa nemuritoare a unei croitorese din Putney.

— Nu a fost mereu în Putney, spuse el, recunoscător pentru întoarcerea la subiectul original. Voia să audă mai multe despre sistemul lui Lady Olympia şi nu voia ca ea să plângă pentru că nişte oameni înguşti la minte o considerau plictisitoare.

Aceste gânduri îl deranjau, şi prefera să nu se concentreze asupra lor.

Croitoreasa era însă cu totul altă problemă.

— Sub un alt nume, doamna Thorne a fost o croitoreasă de succes în Londra înainte sa de a se căsători cu domnul Kefton, spuse el. Ea muncea şi el cheltuia tot ce câştiga ea şi încă pe atât. Judecătorii au venit şi au luat totul. Kefton, un individ curajos, a fugit. Sora mea, o clientă loială, mi-a spus povestea şi a insistat să fac ceva. Ca să nu mă mai bată la cap, am mutat-o pe croitoreasă în Putney sub numele Thorpe. Numele fals a fost necesar ca să îi păcălesc pe creditorii soţului necredincios, precum şi pe soţ, în caz că se întorcea.

— Şi acum, lucrează pentru curtezane şi văduve vesele?

— Să spunem că şi-a găsim nişa.

— Cu alte cuvinte, acolo îţi duci amantele, spuse ea. Asta faceţi toţi trei, sunt sigură. Îmi şi imaginez desenele satirice. Pieptul o să mi se reverse din corsaj şi bucăţi de lenjerie neagră şi roz se vor vedea şi…

— Uite cum facem. Hai să nu mai vorbim despre lenjerie.

I se conturase o imagine în minte cu sânii ei care se revărsau peste corsajul rochiei. Era un gând perfect normal pentru un bărbat, dar nu era înţelept să-l aibă în prezent. Îl

îngropă cât de adânc putut, lucru deloc uşor, fiindcă Olympia stătea fix lângă el, iar corsajul ei era chiar sub nasul lui.

Ripley se forţă să se uite la spatele vizitiului, în timp ce caii înaintau extrem de încet ca să iasă din Putney.

— Toată lumea o să vorbească despre asta, spuse ea, şi o să-şi imagineze ce-i mai rău.

— O să călătorim o jumătate de oră sau mai mult. După ce am scos mirese dezechilibrate din Tamisa, am sugrumat nemernici şi am salvat câini, aş vrea să mă culc. Te rog fii mai puţin incitantă. Mult mai puţin distractivă. Mai tăcută.

Ea îl privi.

— Doar nu sugerezi să-ţi explic sistemul meu pentru organizarea bibliotecii.

— Ba da, spune-mi totul despre el. În detaliu.

*

Ne-Excelenţele Lor aveau obiceiul să secere tot ce le ieşea în cale. Obişnuită cu acest mod de operare, lumea se dădea de regulă din calea lor.

Însă nu puteai să seceri pur şi simplu viitoarele rude şi pe invitaţii la nuntă. Invitaţii fură îmblânziţi uşor cu găleţi de şampanie şi cu o poveste despre mireasa care se îmbolnăvise. Viitoarele rude erau altă treabă. Chiar şi cu ajutorul lui Lord Frederick, dură puţin ca toată lumea sa se calmeze, mai ales Lord Ludford, care dădu vina pe Ashmont.

Olympia era o fată bună, raţională, spusese Ludford. Nu ar fugi decât dacă ar fi păcălită sau împinsă să facă asta. Nu avea de gând să accepte ca oamenii să o vorbească de rău doar pentru că ne-Excelenţa Sa nu ştia cum să se poarte cu o fată bine-crescută, care îi făcuse o mare favoare când îi acceptase cererea.

Din fericire, de data asta, Ashmont nu începu o bătaie. Era prea nerăbdător să plece ca să mai fie atent la ce spunea lumea.

În cele din urmă, cei prezenţi fură păcăliţi şi liniştiţi, spre satisfacţia lui Lord Frederick. Cum Blackwood se gândise să cheme caii înainte ca invitaţii să se calmeze, cei doi duci plecară.

În scurt timp, ajunseră pe strada principală din Kensington, deşi Ashmont îşi petrecuse întreaga călătorie blestemându-şi unchiul şi pe oricine altcineva care îl încetinise.

Cum nimeni nu putea oferi posibile informaţii, ducii fură nevoiţi mai întâi să dea la o parte mulţimile de băieţi care apăreau de nicăieri şi veneau spre ei, oferindu-se să le ţină caii.

— Caut o mireasă, spuse Ashmont. A văzut-o cineva? Cu un individ înalt, îmbrăcat ca pentru nuntă?

Băieţii se uitară unii la alţii, apoi la el, cu priviri goale. Ashmont ridică o monedă.

— Haide! O mireasă. Cu voal şi tot tacâmul. Greu de ratat. Un ban pentru primul care-mi spune o informaţie folositoare.

Feţele erau în continuare lipsite de expresie.

— Sunt la fel de duri aici ca în Londra, îi spuse lui Blackwood în timp ce scoase încă o monedă.

— Uite încă o monedă, zise Ashmont mai tare. Pentru puştiul deştept care îmi dă informaţii.

Văzu un băiat care îi şopti ceva altuia, îmbrăcat într-un costum ciudat. Sub murdărie, băiatul mai mic părea să fie blond, cu o atitudine inocentă. Înclină din cap spre cel mai mare, care se îndepărtă. Ashmont îl fixă cu privirea.

— Tu, de acolo! Îmi dau seama că eşti pus pe şotii.

Cu ochii mari, băiatul mic se uită la băieţii din jurul lui.

— Nu te uita la ei, spuse Ashmont. Cu tine vorbesc, băiete. Jocheul.

După ce îl privise mai atent, îşi dăduse seama că băiatul era îmbrăcat în rămăşiţele unui costum de curse. Iar chestia de pe cap era o şapcă galbenă, cu două numere mai mare.

— Cred că vorbeşte cu tine, Jonesy, spuse unul dintre băieţi.

— Dacă aş fi jocheu, asta crezi că aş purta?

Blackwood, care ştia mai bine dialectul londonez, traduse. Cum el era lingvistul, continuă şi conversaţia:

— Vino, hai să vorbim!

— Nu ştiu nimic, spuse Jonesy.

Şi toţi ceilalţi băieţi adăugară:

— Nu ştim nimic.

Blackwood îi arătă lui Jonesy o coroană, după care îşi întoarse calul şi se îndepărtă puţin. Băiatul se apropie şi stătu în faţa lui, cu braţele încrucişate.

— A fost destul de bine.

— Să ai coroana o să fie şi mai bine. Dar doar dacă îmi spui ce ai văzut şi ce ai auzit când bogătaşul şi mireasa au fost aici.

— Poate a fost aici, poate n-a fost. Dar, dacă a fost, cred că-mi amintesc că ne-a dat un lucitor.

O liră? Nu era imposibil. Niciunul dintre ei nu era zgârcit, dar era cel mai probabil ca Ripley să fie cel care să dea unui copil al străzii oo liră întreagă ca să tacă.

— Atunci, de ce nu-ţi sărbătoreşti bogăţia?

— Pentru că nu vreau s-o păţesc. Băiatul făcu un gest ca şi cum i s-ar fi tăiat gâtul. Am pus-o undeva bine.

Dacă băiatul avea o monedă aşa valoroasă la el, nu ar fi fost în siguranţă, nici măcar în Kensington. Nu că ar fi arătat ca şi cum ar fi aparţinut locului. Avea mai degrabă un aer de oraş, iar asta ar fi explicat de ce restul băieţilor ascultau de un puşti aşa mic. Nu ştia ce vârstă putea să aibă. Blackwood se uită la costumul uzat de jocheu.

— Nu ţi-ai încălca jurământul sacru dacă mi-ai *arăta* în ce direcţie au luat-o. Nu am o liră la mine chiar acum, dar o să te sui pe cal şi o să am încredere c-o să-mi arăţi drumul cel bun şi o să-ţi dau şi coroana.

Făcu oferta potrivită. Ochii băiatului se măriră şi se umplură de dorinţă. Apoi, se uită la grupul lui şi clătină din cap.

Blackwood îl ridică în şaua din faţa lui. Deşi băiatul protestă tare şi ţipă că era răpit şi omorât, nu se împotrivi prea mult.

Blackwood porni înainte, şi Ashmont îl urmă, iar mulţi băieţi alergau ţipând în urma lor. Însă caii prinseră viteză, şi, după o perioadă, băieţii renunţară. Când Blackwood hotărî că erau în siguranţă, încetini şi spuse

— Bine jucat, Jonesy. Acum, arată-ne drumul.

*

Ceva îl gâdilă pe nas pe Ripley.

Deschise ochii.

Flori i se loveau de faţă din când în când. Erau ataşate de pălărie. De pălăria unei lady.

Se trezi brusc şi o descoperi pe viitoarea ducesă a lui Ashmont în braţele lui. În ciuda ritmului diligenţei, şi ea adormise, şi încă profund, judecând după ridicarea şi coborârea calmă a pieptului ei.

Deloc surprinzător, îşi spuse, având în vedere băutura, evenimentele zilei şi probabilitatea să nu fi dormit prea mult noaptea anterioară, însă din motive diferite de ale lui.

Nu era deloc surprinzător nici că braţul lui ajunsese în jurul umerilor ei. Şi el dormise – sau cel puţin aţipise. Un corp cald de femeie se aşezase lângă al lui. Îl trăsese aproape din instinct.

Alte instincte se treziră acum, şi îi veneau idei – în minte şi nu numai – care ar fi fost potrivite în alte circumstanţe şi s-ar dovedi un mare inconvenient în prezent.

Cu toate astea, nu voia să o trezească. Aşa că nu se mişcă, ci privi pe fereastră. Ca să îşi controleze gândurile, se concentră pe ciudatul ei sistem.

În loc să aranjeze cărţile în mod normal, alfabetic sau după mărime, le organizase după subiect, în categorii mai cuprinzătoare precum Istorie, Filosofie şi Arte. Aceste categorii cuprinzătoare conţineau categorii mai specifice. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era ea vorbind despre dificultatea de a se hotărî dacă trebuia să despartă în categorii seturi de cărţi dintr-o singură colecţie, precum cea

a lui Diane de Poitiers, de exemplu.

În timp ce se gândea la avantaje şi dezavantaje, dădură buzna părţi dintr-un vis: o femeie care cădea de pe scările bibliotecii în braţele lui… el alergând nebuneşte pe străzile Londrei, urmărind o rochie de mireasă care zbura deasupra capului său ca un zmeu… cărţi care cădeau din vitrine în timp ce fugea.

Cum mintea i se muta de la cărţi la vise, nu fu atent la priveliştea de afară decât când diligenţa încetini şi opri. Abia atunci se uită mai bine.

Richmond Bridge se afla în faţă. Ajunseseră la poartă.

Partenera lui de drum se trezi şi îşi lăsă capul pe spate ca să îl privească. Făcu ochii mari şi se dădu în spate.

— E prea târziu ca să faci pe timida acum, spuse el. Am dormit împreună.

*

Olympia era sigură că salivase pe gulerul lui şi avea mici cute pe faţa ei acum roşie, deoarece stătuse pe reverul lui.

Adormise pe una dintre ne-excelenţele lor – şi nu pe persoana cu care trebuia să se căsătorească. Ba, mai mult, se simţise mult prea confortabil la pieptul lui tare, cu braţul lui musculos în jurul ei.

Era bine că niciun bărbat nu încercase să o ducă pe un drum greşit în ultimii ani, deoarece părea că s-ar fi dus.

— Nu m-aş mândri cu asta, în locul tău. Nu eşti primul. Clarence ţipa continuu în timpul furtunilor, până i se dădea voie să se suie în pat cu mine.

— Acum, ştiu ce o să fac în clipa când o să lovească următoarea furtună. Pălăria ta stă strâmb.

Olympia se întoarse către fereastră, însă geamul murdar dezvăluia mai mult din Richmond şi mai puţin din ea.

— Nu văd, spuse ea, după care se întoarse spre el. Te rog, îndreapt-o. Mătuşa mea oricum o să fie curioasă cum de am ajuns să fiu îmbrăcată aşa. Prefer să nu par răvăşită.

— O să ajungi cu o rochie de mireasă murdară, un voal înfăşurat în cârpă şi un câine nou şi mare. Mă îndoiesc că o să-şi facă griji în privinţa unui detaliu cum ar fi o pălărie strâmbă.

— Mătuşa Delia este foarte în pas cu moda, spuse ea. O să comenteze mai mult despre pălăria strâmbă decât despre orice altceva.

El trase pălăria într-o parte. Se uită la faţa ei, încruntat, în timp ce ea rezistă dorinţei de a privi în altă parte. Apoi, Ripley încearcă în cealaltă parte. După ce repetă procedura de cinci ori, îşi ridică braţele, într-un gest de capitulare.

— Nu cred că are importanţă, spuse el. Oricum, nu ai cum să arăţi nici măcar o fracţiune atât de răvăşită pe cât arătai în rochia de mireasă.

Diligenţa trecu de poartă. Acum, trebuia să fie atentă. Vizitiul avea nevoie de indicaţii precise pentru a ajunge la vila mătuşii ei.

Trimise informaţiile prin Ripley. Erau destul de simple, iar distanţa nu era mare.

Abia când diligenţa traversă podul, îşi aminti că încă nu se gândise la o explicaţie. Înjură încet.

— Acum, ce mai e? întrebă el.

— Nu trebuia să auzi asta.

— Am un auz foarte bun din când în când. Adică, atunci când sunt atent. Cu tine, un bărbat trebuie să fie atent mereu. Dacă Ashmont ar fi fost mai atent, de exemplu, nu ai fi fugit. Dacă eu aş fi fost mai atent, nu ai fi căzut din barcă. Dar mi-am învăţat lecţia. O să fiu cu ochii pe tine până când o să fii în siguranţă la mătuşa ta.

Faptul că Ripley spusese că avea să fie cu ochii pe ea era ceva periculos. Bărbatul acesta spusese lucruri şi se uitase la ea în feluri în care alţi bărbaţi nu o făcuseră, iar combinaţia o făcu să creadă că nu era chiar tânăra care crezuse mereu că era. Ştia că aceşti bărbaţi, craii, erau periculoşi, dar nu înţelesese exact cât de subtil putea să fie pericolul. Ideile ei despre mai multe subiecte riscau să fie revoluţionate. Era bine că mătuşa Delia era aproape.

„Aşa, concentrează-te la mătuşa Delia, nu la el”.

— Nu ştiu ce să-i spun. Nimic din ce compun nu pare raţional.

În prezent, ideea ei cum că fusese cumpărată pentru reproducere, idee care păruse atât de convingătoare când fusese beată, i se părea nu numai stupidă, ci de-a dreptul absurdă. Şi îi vorbise despre asta tocmai lui Ripley, dintre toţi oamenii!

— În locul tău, nu aş explica, spuse el.

— Ba nu, vrei să spui dacă eu aş fi tu. Bărbaţii, mai ales cei de rang înalt, fac ce vor, iar lumea n-are decât să accepte asta.

— Tu eşti o femeie de rang înalt. Poţi să faci ce vrei.

— Doar nu mai sunt dispusă să-mi sacrific reputaţia. Şi, trebuie să recunosc, am făcut deja asta.

— Poate fi reparată. Cred că e bine c-am apucat să petrecem puţin timp împreună, pentru că ai nevoie de nişte lecţii.

— Aşa e, am nevoie disperată de lecţii în domeniul în care eşti expert. Cum să ai o reputaţie proastă. Cred că până şi eu pot deduce cum să fac asta.

— Cred că deja ai pornit pe acest drum. Hai să ne amintim ultimele ore, milady, şi…

— Ţi-am spus că e uşor, până şi eu pot s-o fac.

Dacă mai petrecea puţin timp cu el, devenea expertă.

— Nu aş îndrăzni să te contrazic. E nevoie de puţin efort pentru asta, şi acela e şi el plăcut, iar asta face parte din farmec. Dar, în ceea ce te priveşte, dacă eşti aşa drăguţă să mă laşi să spun ce aveam de spus fără să mă întrerupi…

— Nu aş îndrăzni să te întrerup.

— Mulţumesc. Dacă pot fi mai specific: lecţiile de care ai nevoie sunt despre cum să gestionezi lumea din jurul tău.

— Hai să-ţi explic ceva. Poţi să gestionezi venitul, deşi asta pare să fie dincolo de abilităţile părinţilor mei. Poţi să gestionezi o bibliotecă. *Lumea* nu poate fi gestionată. Numai un duce, şi unul dintre ne-excelenţele lor, ar

presupune altceva.
Ripley făcu un semn nepăsător cu mâna.
— Imaginează-ţi asta. Tu apari la uşă, urmată de mine şi de câine, care clar nu e un Sam. Să-ţi iei o clipă să scapi animalul de acel nume hidos. Dă-i un nume demn, cum ar fi… Cato. Cato i se potriveşte.
— Mulţumesc că m-ai lăsat să aleg numele câinelui.
— Ai fost prea înceată. Acum, ascultă-mă.
— Am de ales?
— Am experienţă cu situaţii care par să necesite explicaţii. În plus, am o soră. Privirea i se mută spre fereastra din faţă. Şi nu avem mult timp. Ordonă vizitiului să oprească. Stai, zise el şi ieşi.
Olympia văzu care era alternativa: fuga. Dar asta nu funcţionase prea bine înainte, deşi, în momentul respectiv, simţise că era lucrul potrivit.
Fuga i se părea o variantă bună acum, când era destul de trează, un semn clar că petrecuse prea mult timp cu acest bărbat.
Aşteptă, privind pe fereastra diligenţei.
Ripley se duse la ladă. Cato îl privi nerăbdător. Bărbatul făcu un gest, şi câinele sări. Ripley scoase pachetul mare, trimise câinele înapoi în cuibul lui cu pături, se sui în trăsură cu cadavrul de nuntă şi îi spuse vizitiului să pornească.
Ducele îşi scoase mănuşile şi începu să dezlege pachetul.
— Nu port asta, spuse ea.
— Te implor să ai puţină încredere în mine. E nevoie de foarte puţin. Avem nevoie pentru scenă.
— Îmi place de mătuşa mea. Nu o s-o las să devină ţinta unui glume de-ale tale.
— Nu e o farsă. E o scenă.
— Nu am idee ce vrei să spui.
— Ca mama, dar nu chiar.
— Un tablou?
— Da. Stai!
Olympia îl privi desfăcând pachetul, degetele lui lungi

atât de graţioase şi de pricepute. Îşi aminti afundarea acelor degete în părul ei.

Privi în altă parte, şi mintea ei îşi reaminti o scenă. Se petrecuse în urmă cu mai bine de un an. Poate doi sau mai mulţi, la balul lui Lady Nunsthorpe. Cunoscută în mod ironic drept Nun[1], potrivit lui Stephen, doamnei îi plăcea să trăiască periculos, deoarece îi invitase pe toţi cei trei duci prieteni. În timpul dansului, gazda încercase să îl seducă pe Ripley, nu că Olympia ar fi crezut că era nevoie de efort pentru asta. Dar nu reuşise să se uite în altă parte. El se mişca cu puterea şi graţia unui pursânge, şi ea se întrebă cum ar fi să danseze cu el.

Bărbatul pe care îl văzuse în cadă arăta ca un pursânge – era proporţionat splendid şi era puternic. Caii pursânge puteau fi temperamentali şi periculoşi, aşa cum descoperise tatăl ei pe propria piele.

Nu că tatăl ei ar fi învăţat vreodată din propria experienţă. Olympia spera că nu îl moştenise din punctul acesta de vedere, dar niciodată nu fusese testată. Niciodată nu fusese tentată…

Vocea lui Ripley îi atrase atenţia.

— Cum spuneam, o să apari la uşa mătuşii tale cu anturajul tău format dintr-un câine şi un duce cu reputaţie îndoielnică, care o să-ţi ducă rochia de mireasă şi voalul.

— Ca pe un cadavru.

Cadavrul speranţelor şi al visurilor familiei ei. Cadavrul viitorului fraţilor ei. Începea să intre în panică. Îşi impuse să se potolească.

— Exact. Cum o să-ţi vezi mătuşa, o să i te arunci în braţe, plângând.

Era mai simplu şi mai isteţ decât se aşteptase. Îşi putea imagina totul foarte simplu. Pusă în faţa unei asemenea scene, mătuşa Delia nu s-ar fi aşteptat la o explicaţie coerentă. Ar vedea din prima în ce încurcătură se băgase Olympia. Doar că…

— Nu pot să plâng la comandă, spuse ea.

— Gândeşte-te la ceva sfâşietor, cum ar fi să-ţi iei

1 În limba engleză, în original, „călugăriţă" (n.tr.)

rămas-bun de la mine pentru totdeauna.

Dacă ar mai fi avut o frântură de minte, ar fi sărit de bucurie, dar, în schimb, se simţea tristă şi panicată.

Îl privi.

— Nu pare să funcţioneze, spuse ea.

— Ciudat. Asta provoacă de obicei şiroaie de lacrimi – până când scot rubinele sau diamantele.

— Ţi-am spus eu că rochia asta creează probleme. Din cauza ei, m-ai confundat cu una dintre iubitele tale. Din câte ştiu eu, plânsul pentru bijuterii nu e abordarea unei bibliotecare.

— Atunci, imaginează-ţi o bibliotecă minunată cuprinsă de flăcări. Imaginează-ţi biblioteca ta preferată în flăcări, cărţi care devin cenuşă. Imaginează-ţi că e biblioteca din Alexandria. Sau, eu ştiu, cea a lui cum-o-cheamă-Potters…

— Diane de Poitiers.

— Şi nu în flăcări, ci traversând oceanul către preşedintele american Jefferson, care a cumpărat fiecare volum.

— E mort.

— Nu contează. Imaginează-ţi vasul prins într-o furtună şi toate acele volume care se scufundă pe fundul Atlanticului.

— Acum înţeleg de unde apar farsele. Ai o imaginaţie bogată.

— Mi se trage probabil de la toate piesele lui Shakespeare. Şi totuşi, uite-mă aici, omorând cărţi cu miile, şi tu rămâi straniu de nemişcată.

— Am o minte analitică, chiar dusă la extrem.

— Până la un punct. Apoi, ceva se întâmplă şi fugi. Fascinant.

Se întâmplase ceva? Pentru că de fugit fugise. Acest lucru nu putea fi contestat. În privinţa celorlalte lucruri…

— Nimeni nu a mai folosit la adresa mea acel cuvânt.

— Care?

— Fascinant. Dar nu ai vrut să zici că eu sunt fascinantă, ci comportamentul meu nesupus. Când am

revenit la comportamentul meu plictisitor şi am vorbit despre sistemul pe care îl am, ai adormit.

— La fel ca tine, de altfel.

— Eram obosită.

— Şi eu. Ashmont m-a ţinut treaz mult după ora mea obişnuită de culcare.

— Nu înţeleg de ce nu recunoşti că erai plictisit, aşa cum este toată lumea.

— Dimpotrivă, eram atât de entuziasmat, că toate cărţile tale mi-au bântuit visele. Dar nu mai avem timp, trebuie să rezolvăm problema principală. Tu trebuie să plângi la pieptul mătuşii tale. Hai să facem aşa: imaginează-ţi fiecare bibliotecă valoroasă din Anglia vândută pentru plata datoriilor, şi toate sunt cumpărate de americani.

Ripley făcu ochii mari şi imită una dintre expresiile pline de oroare ale actorilor.

Olympia îşi stăpâni râsul. Dacă ar fi râs, nu ar fi făcut decât să-l încurajeze, şi bărbatul acesta deja se făcuse mai plăcut decât era bine pentru ea.

— Atâta timp cât americanii au grijă de ele. E posibil chiar să facă o treabă mai bună.

— Atunci, ai face bine să te gândeşti la o scenă tragică dintr-o carte. Chiar le citeşti, nu? Nu doar le cataloghezi şi aşezi cărţi mari lângă cărţi mici. Sau le îngrijeşti ca nişte obiecte preţioase?

— Trebuie să recunosc că le mai mângâi, dar, în principiu, pe cele apărute înainte de 1550. De obicei, le citesc.

— Atunci, gândeşte-te la o scenă tristă. Dacă asta nu funcţionează, va trebui să ne bazăm pe plânsul tău de uşurare că ai terminat cu mine.

Olympia bănui că nu avea să se simtă uşurată când el avea să plece. Cele două, trei ore petrecute cu el fuseseră cea mai lungă perioadă de timp petrecută alături de un bărbat care nu era un membru al familiei ei. Era obişnuită cu bărbaţii, dar nu cu un Bărbat, în sensul extrem pe care îl reprezenta el. Ripley îi oferise licăriri periculoase ale unei

lumi care îi era interzisă.

Nu avea cum să scape de el şi de atmosfera pe care o crease. Domina interiorul trăsurii. Era extrem de conştientă de fiecare loc în care corpul ei îl atingea pe al lui. În diligenţă, era imposibil să nu se atingă. Dar el îi atinsese şi mintea, acel loc privat, şi stricase ordinea pe care ea o crease cu atâta migală.

Toate lucrurile pe care le făcuse în acea zi nu îi erau deloc tipice. Dar, pe de altă parte, nimic din întreaga zi nu fusese tipic.

Ripley se bătuse cu un bărbat pentru că o insultase. Asta nu i se întâmplase niciodată, pentru că bărbaţii nu o observau destul cât să o insulte. Iar ea fusese atât de entuziasmată, atât de fericită, că îl sărutase.

Nu se aşteptase ca şi el să o sărute. Nu se aşteptase la nimic. Nu gândise prea clar. Sau deloc.

Dar el o sărutase. Ba chiar făcuse mai mult de atât. *O sărutase pe gură.*

Doar cu buzele reuşise să facă lucruri despre care ea nu ştia că puteau fi făcute, cum ar fi să o facă să se simtă sărutată în douăzeci de părţi diferite ale corpului, dar mai ales în adâncul stomacului.

Ashmont o sărutase când îi acceptase cererea, şi Olympiei i se păruse un sărut plăcut. Abia acum îşi dădu seama că fusese unul prietenos. Nu ar fi recunoscut asta dacă nu ar fi experimentat şi alternativa. Ce făcuse Ripley cu gura lui nu fusese prietenos. Fusese ceva diferit, mai puternic. Mult mai puternic şi, cu siguranţă, indecent.

Îşi dorea să nu se fi întâmplat, deoarece acum ştia ceva ce nu ştiuse înainte. Şi îşi mai dorea să fi durat puţin mai mult, pentru că abia simţise cum era şi ce trebuia să facă.

Era clar că simpla apropiere de el îi corupsese mintea. Ori asta, ori statutul prea lung de celibatară o stricase. Oricare ar fi fost motivul, Olympia din ultimele ore era o persoană pe care abia dacă o mai recunoştea.

Tânăra privi drept înainte. Se apropiau de căsuţa paznicului.

Partea laşă din ea voia să sară din trăsură şi să fugă spre casă. Dacă ar putea să fie departe de el şi de atmosfera pe care o crease, mintea i-ar fi mai limpede.

Dar ăsta era un lucru laş şi prostesc. Nu putea să tot fugă de dificultăţi sau să strice tabloul.

Tabloul lui. Ea, plictisitoarea Lady Olympia Hightower, îl lăsa pe ducele de Ripley să pună la cale una dintre scenele lui faimoase, cu ea în rolul principal.

Însă, după tot timpul pe care îl avusese ca să se pregătească pentru întâlnirea cu mătuşa ei, după cât se gândise la tot, Olympia nu reuşise să găsească o alternativă rezonabilă şi nici măcar una iraţională.

— Uite poarta, spuse Ripley. Şi uite-l pe paznic, care vine să ne verifice. Te cunoaşte?

— Da, bineînţeles.

Îl urmări pe Fawcett cum se apropia de vehicul.

Ripley lăsă geamul jos.

— Lady Olympia a venit în vizită la Lady Pankridge, spuse el.

— Lady Pankridge? întrebă paznicul.

— Nu e casa ei? întrebă Ripley.

— Bineînţeles că e, zise Olympia.

Se aplecă spre paznic.

— Mă ştii, Fawcett. Am venit s-o văd pe mătuşa mea.

— Da, milady. Cu siguranţă te cunosc, doar că nu te aşteptam azi.

Îl privi apoi pe Ripley, iar expresia lui deveni şi mai şocată.

Nu era nevoie de puteri magice ca să înţelegi ce gândea paznicul. Ştia că era ziua nunţii Olympiei. Toată lumea ştia asta. Iar ea era aici, cu un domn despre care Fawcett ştia sigur că nu era Ashmont. Până şi sătenii din Madagascar ştiau probabil cum arătau ne-excelenţele lor şi ar fi fugit dacă i-ar fi văzut venind.

— Îmi dau seama că vizita e neaşteptată, spuse Olympia.

— Doamna ar fi bucuroasă să vă vadă, însă nu este acasă.

— Dar era bolnavă, spuse Olympia.

— Nu cred, milady. Dar ce ştiu sigur e că nu e acasă.

Olympia îşi spuse să nu intre în panică.

— Nu contează. Am bătut atâta drum. O să aştept să se întoarcă.

— Îmi cer scuze, milady. Ar fi trebuit să spun că doamna nu o să se întoarcă azi, sau mâine, sau în ziua următoare. Credeam că ţi-a scris ca să-ţi spună de ce nu putea veni la nuntă.

Paznicul făcu o pauză scurtă şi se uită la ea şi la Ripley, apoi din nou la ea, înroşindu-se.

— Totul a fost aranjat în urmă cu ceva timp. Lord Clendower şi sora lui, Lady Elspeth, au venit ieri şi au luat-o pe Lady Pankridge cu ei în Scoţia. Pe perioada verii.

Capitolul 7

Ashmont, Blackwood şi Jonesy stăteau pe cai, uitându-se la Battersea Bridge.

Băieţelul îşi respectă principiile şi nu spuse nimic, doar arătând în direcţia în care să o ia. Când ajunseră la pod, arătă spre el, apoi întinse mâna după moneda promisă.

Deşi acum o avea în mână, nu dădea semne că ar vrea să coboare de pe calul lui Blackwood. Se aşezase destul de confortabil, spre disperarea lui Blackwood, căci băiatul avea nevoie disperată de o baie. Sau poate să fie bine frecat, deoarece mizeria părea uscată, iar mirosul era izbitor.

La sosirea lor, mulţimea obişnuită de puşti se strânse în jurul lor, oferindu-se să ţină caii. Puştii începură să facă schimb de insulte cu Jonesy, înainte ca Ashmont să ceară informaţii. Dintr-odată, băieţii nu ştiau nimic şi se făcură nevăzuţi.

Alţii din apropiere fură mai de ajutor. Câţiva oameni observaseră, în urmă cu o oră sau două, sosirea unui

bărbat masiv, însoţit de o femeie răvăşită, care purta o rochie albă, ochelari şi căra ceva ce arăta ca multă dantelă şi flori.

Perechea fusese văzută urcând într-o barcă, dar nimeni nu ştia destinaţia, nu mai mult decât „în susul râului”. Alţi vâslaşi spuseră că perechea care îi dusese pe mireasă şi pe bărbat nu se întorsese încă.

— Ce naiba a pus la cale Ripley? întrebă Ashmont. În susul râului? Unde o duce?

— Nu cred că prea departe, zise Blackwood. La Putney poate? La White Lion?

— Cu barca? De ce să ia barca pentru o distanţă aşa mică? Birjarul i-ar fi dus la Putney, şi încă mai discret.

— Nu pare că încercau să se ascundă, spuse Blackwood. Nu s-au străduit să nu se facă remarcaţi.

— Nu ştiu ce înseamnă, zise Jonesy.

— Să nu fie remarcaţi ar însemna să fie greu de observat, spuse Blackwood. Deci care crezi că e opusul?

— Să-i vezi de la depărtare, spuse băiatul. Din cauza rochiei de mireasă. Şi *a lui.*

— Ai dreptate.

— Problema este că toată lumea era prea ocupată să se uite la Olympia ca să mai fie atentă încotro mergeau, zise Ashmont.

— Ai crede că Ripley ne-ar lăsa un indiciu, zise Blackwood.

— Dacă a făcut-o, al naibii să fiu dacă îmi dau seama care e. Dar, dacă vrea să demonstreze că e mai deştept decât mine, ar face bine să se mai gândească, zise Ashmont.

— Am îndoieli că gândeşte, comentă Blackwood.

— Va trebui să-l urmărim cu barca, la naiba cu el! blestemă Ashmont.

— Şi să încercăm la fiecare oprire să aflăm dacă au coborât acolo? întrebă Blackwood.

— Bună întrebare. Probabil se distrează copios gândindu-se la cum o să mergem după el.

— Am putea să ne oprim la Swan, spuse Blackwood,

arătând către hanul aflat pe malul apei. Şi să îi aşteptăm pe vâslaşi să se întoarcă. Putem să-l plătim pe Jonesy să ţină de şase pentru noi. Ar putea să pună întrebări prin zonă. Asta dacă nu are nişte treburi mai grabnice. Ei bine, Jonesy?

— Nu ştiu, spuse băiatul

— Ştii ce înseamnă treburi mai grabnice? întrebă Blackwood.

Jonesy încuviinţă.

— Ca atunci când bătrânul Truller nu a putut să se mai întâlnească cu noi pentru că avea o treabă grabnică de rezolvat cu o corabie cu condamnaţi.

— O altă coroană ţi-ar elibera programul plin? întrebă Blackwood.

— Cred că da, zise Jonesy.

Descălecă deodată, cu o agilitate surprinzătoare, mângâie calul şi se îndepărtă.

Twickenham

Ripley şi Lady Olympia se uitară unul la celălalt.

— Ar fi trebuit să ştiu, zise ea. Mătuşa Delia nu era bolnavă, ci doar nu voia să vină în Londra ca să fie enervată de familia mea când avea o ofertă mai bună de la Lord Clendower şi de la sora lui. Pun pariu că o va cere din nou, şi de data asta va accepta. O amuză, şi ea o place pe sora lui. Trebuie să recunosc, sunt mai distractivi decât o nuntă plictisitoare.

— A ta nu a fost plictisitoare, spuse Ripley.

De fapt, era una dintre cel mai puţin plictisitoare zile pe care le trăise de mult timp. Se întrebă dacă o amuzase pe Lady Olympia şi dacă tânăra avea să o placă pe sora lui.

— Păcat că a ratat toată distracţia, zise Olympia. S-a dus pe apa sâmbetei planul nostru ingenios.

— Lasă-mă o clipă, spuse el. O să mă gândesc la ceva.

— Nu sunt sigură că e o idee bună. Nu tu ai avut

ideea genială de a publica reclame false în numele altora? Ca rezultat, dacă-mi amintesc corect, şaptezeci şi cinci de cântăreţi la cimpoi au apărut acasă la Lord Eddingham la răsărit. Cu altă ocazie, zece vagoane de peşti au fost trimise acasă la Lord Adderley. Iar altă dată, o sută douăzeci şi cinci de persoane roşcate au apărut la răsărit la Lady Igby.

— Ala a fost un efort de echipă, spuse el.

— Mă mir că nimeni nu ţi-a plătit cu aceeaşi monedă.

— Nu au imaginaţie. Văd că eşti la zi cu activităţile noastre.

— Ar trebui să fii orb, surd şi prost ca să nu ştii de ele, spuse ea. De când am început să ies în societate, şi chiar şi înainte de asta, voi trei v-aţi făcut de râs.

Făcu o pauză şi se uită pe geam, la câine.

Ripley privi şi el în direcţia aia.

Cato inspecta împrejurimile. Paznicul se retrăsese mai departe de el.

— Ai salvat câinele, spuse ea.

— Aveam de ales? Doar sunt cavalerul în armură strălucitoare.

Olympia îşi muşcă buza.

Buza pe care o muşcase el. Şi care avusese un gust bun.

Nu avea niciun rost să meargă mai departe cu acel gând.

— Trebuie să recunosc, ideea de a-i juca o farsă lui Ashmont e tentantă, spuse ea. Deşi aş prefera să vă fac o farsă tuturor. O doză din propriul medicament.

— Eşti încă la început, spuse el. O să te prinzi în timp. Începe uşor, cu unul dintre noi, după care poţi să mergi mai departe. Pentru moment, cel mai important lucru e să te ducem într-un loc respectabil înainte de căderea nopţii.

Şi să nu le dea bărbaţilor din familia ei vreo scuză ca să provoace pe careva la duel.

— Nu poţi să stai aici sau oriunde altundeva singură, asta e sigur. Ai alte mătuşi?

— Toate celelalte, precum şi restul rudelor, au venit la

nuntă, spuse ea. Toată lumea a venit. Cu excepţia mătuşii Delia.

— Şi a lui Alice, zise el.

Olympia se întoarse să îl privească.

— Potrivit lui Blackwood, sora mea s-a simţit obligată să meargă la reşedinţa din apropiere de Guildford. Ceva legat de mătuşa Julia, care ar avea unul dintre avânturile ei, deşi nu ştiu sigur ce înseamnă asta, iar Blackwood părea la fel de nedumerit. Oricum, e cam la treizeci de kilometri de aici.

— La treizeci de kilometri!

— Nu e prea departe, spuse el. Câteva ore de mers. Dacă ne grăbim, putem să ajungem înainte de căderea nopţii. Mai important, Alice e acolo, şi, orice ar spune lumea despre soţul ei, e o matroană respectabilă. Nu e nimic lipsit de decenţă în a sta la ea.

— La sora ta, zise ea. Nu sunt sigură că ar funcţiona.

— O ştii.

— Toată lumea o ştie. Dacă şi ea mă ştie pe mine, asta este altă treabă.

— Toată lumea te ştie, zise el.

Ripley nu avusese nicio problemă să asocieze o faţă şi un corp logodnicei lui Ashmont. Îşi dădu seama însă că nu putea spune acelaşi lucru despre cele mai multe tinere, printre care şi prietenele lui Alice. Însă ele nu erau la fel de captivante. Nu se ascundeau printre supraveghetori, oameni mai în vârstă. De asemenea, niciuna dintre ele nu avea postura ei. Acea urmă de nerăbdare din mersul ei, care părea să fie o provocare.

— Sunt faimoasă pentru că îi plictisesc de moarte pe oameni, ştiu, spuse ea. Nu e acelaşi lucru cu a cunoaşte bine o persoană la care vrei să stau.

— Când Alice va afla că ai fugit de Ashmont, te va primi cu braţele deschise. Sper că nu o să rănească niciun viitor bebeluş nenăscut când o să-ţi vadă cadavrul de mireasă şi o să cadă pe jos de râs.

Îi spuse lui Cato să se aşeze şi îi dădu vizitiului indicaţii spre Camberley Place.

*

Nu exista nicio alternativă.

Olympia avea nevoie de un refugiu, iar ducesa de Blackwood părea să o ofere pe singura aflată la o distanţă rezonabilă.

Excelenţa Sa nu era chiar o străină completă.

Dar nu se învârteau în aceleaşi cercuri. Printre altele, tânăra trăise ani întregi în străinătate, cu mama ei. Deşi înalta societate era o lume mică şi incestuoasă, existau grupuleţe în grupuri. Cel din care făcea parte Lady Alice Ancaster era format din cele mai dorite fete, iar Olympia se încadra în categoria opusă.

Existau destule fete drăguţe în societate, însă nu toate erau populare. Încă nu ştia care erau calificările. Din experienţa ei, numeroase fete dorite nu ştiau să poarte o conversaţie interesantă sau măcar plăcută. Deşi îi plăcea şi ei bârfa, îi plăceau şi alte subiecte. Însă fetele populare păreau să discute numai despre două lucruri: bârfe şi ele însele. Nu avea niciun rost ca Olympia să încerce să deschidă alt subiect. Celelalte nu erau interesate de ce avea ea de spus.

Nici domnii.

După primul ei sezon, începuse să se îndepărteze din ce în ce mai mult, retrăgându-se spre grupul de oameni mai în vârstă, intelectuali, care nu erau la modă.

Nu că Lady Alice s-ar fi purtat urât cu ea, ca alte fete. Nu făcuse parte din grupul verişoarei Edwina, care o declarase pe Olympia „Cea mai plictisitoare fată a sezonului”. Sora lui Ripley şi Olympia abia dacă schimbaseră două vorbe. Ştia mult mai puţine despre Lady decât despre fratele ei.

Însă Lady Alice reuşise să şocheze numeroase persoane când se căsătorise cu ducele de Blackwood.

— Nu ştiam că ai o casă în apropiere de Guildford.

— A fost a unchiului meu Charles. Alice, eu şi prietenii noştri am petrecut mult timp acolo în timpul copilăriei. Mi-a

lăsat mie casă, dar e a mătuşii Julia cât va trăi. O casă dărăpănată, care are nevoie disperată de renovare, dar trebuie să avem o abordare grijulie în privinţa asta.

Olympia îl privi.

— Încerc să mi te imaginez având o abordare grijulie. Nu reuşesc.

Ripley râse.

— Prefer să o iubesc pe mătuşa mea excentrică.

— Cât de excentrică? Dă foc la perne?

El îi zâmbi.

Olympia ştia că ducele era un bărbat relaxat, cu principii superficiale, uşor de amuzat. În acelaşi timp, reacţionă la acel zâmbet ca şi cum ar fi fost un cadou. Ripley o făcu să simtă că realizase ceva, când nu făcuse decât să repete ce spusese el cu câteva ore în urmă.

Era genul de glumă simplă pe care ar fi făcut-o cu fraţii ei, dar nu era la fel. Senzaţia era una mai intimă.

„Farmecul e de vină”, îşi spuse.

În ciuda titlurilor lor şi a averii, el şi ne-excelenţele lor ar fi fost daţi afară din înalta societate dacă nu ar fi fermecat atâtea femei şi nu ar fi atras atenţia atâtor bărbaţi. Regele, care era un marinar cu comportamentul dur al marinarilor, avusese nevoie de ceva timp ca să ajungă la capătul răbdării. Asta mai mult ca sigur pentru că îl făceau să râdă.

— Cât de excentrică? repetă ea. Are maimuţe? Pentru că trag linia la maimuţe.

— Fără maimuţe, spuse el. Fără pisici, pentru că iubeşte păsările. Şi, după ce a murit ultimul câine, a ezitat să mai ia unul.

— Dumnezeule!

Se uită la Cato, care stătea, cu gura deschisă şi cu limba scoasă, bucurându-se de privelişte şi de mirosuri.

— Îi plac câinii, spuse el. Dar o afectează tare moartea lor. Atât ea, cât şi sora mea îl vor primi pe Cato cu braţele deschise.

— Dacă totul merge bine. Dacă sora ta nu a venit la nuntă din cauza mătuşii tale, trag concluzia că lucrurile nu

merg chiar bine.

— Asta nu înseamnă că patrupedul nu o să fie primit cu braţele deschise. E un câine bine dresat. Nu e cel mai chipeş, dar arată plăcut şi e inteligent. Dacă ar fi fost unul dintre acei câini mici şi plini de energie, te-aş fi târât de acolo cu forţa la nevoie şi l-aş fi lăsat în voia sorţii.

— Din experienţa mea, devin enervanţi pentru că stăpânii lor îi răsfaţă. Dar nimic nu justifică să dai într-un animal. Te asigur că ai fi avut o experienţă interesantă să încerci să mă iei de acolo.

— Ştiu asta, spuse el. Mă trec nişte fiori delicioşi doar gândindu-mă la asta.

Nimeni nu avusese fiori delicioşi din cauza Olympiei, iar ea nu avea de ce să aibă fiori delicioşi când se gândea că îi provoca lui aşa ceva.

Petrecuse prea mult timp cu el, asta era problema. Mai mult timp decât petrecuse vreodată în compania unui bărbat care nu era ruda ei. Îi afectase judecata, o făcuse să se poarte prosteşte şi trezise nişte dorinţe şi visuri vechi.

Era momentul să redevină plictisitoare.

— Ştii ce-mi provoacă nişte fiori delicioşi? întrebă ea.

— Lasă-mă să ghicesc.

Ripley închise ochii.

— Am îndoieli că…

Esopi Fabulae, din biblioteca lui Maioli.

Olympia îşi dădu seama, dar nu destul de repede, că rămăsese cu gura căscată de uimire, pentru că îl auzi pe duce râzând.

— Unchiul Charles era un mare colecţionar de cărţi, spuse el. Am învăţat nişte lucruri.

— Avea *Esopi Fabulae?*

— Din biblioteca lui Maioli. Am fost atent la asta pentru că era vorba despre *Fabulele lui Esop,* care sunt mai captivante pentru un băieţel, după cum îţi poţi imagina, decât bibliile şi codicele.

— Mi-ar plăcea s-o văd. Tata a vândut copia noastră – sau cel puţin cred că asta era cartea. Nu ţinea nişte registre corecte, iar hârtiile bunicului meu nu sunt în ordinea în care

mi-aş fi dorit. Aş fi făcut progrese simţitoare în catalogarea mea dacă nu ar fi trebuit să venim în Londra în fiecare sezon. Vezi tu, speranţa nu moare în inima părinţilor. Iar tata nu se pricepe să calculeze şansele. Dacă s-ar fi priceput, nu ar fi vândut *Esop* sau alte cărţi de valoare.

— Nu valorează mereu atât de mult pe cât ai crede, spuse el. Unchiul meu a cumpărat nişte opere antice cu puţin mai mult decât costă jumătate de an la Biblioteca Romantismului.

— Vorbeşti la modul general, nu specific. Cu alte cuvinte, tu nu cumperi romane de dragoste.

— Dar o fac, în fiecare lună.

— Pentru sora ta.

— De ce aş face asta? Poate să şi le cumpere singură, iar acum îi poate cere lui Blackwood să i le cumpere. În plus, nu ne plac aceleaşi cărţi. Ea preferă eseurile şi alte opere care îţi dau de gândit. În ultima ei scrisoarea, a menţionat *England and the English,* a lui Bulwer. M-a luat somnul doar citind titlul şi numele autorului.

— Şi ce nu te adoarme?

— *Schinderhannes, the Robber of the Rhine.* Al doilea volum apare pe întâi august. *The Slave-king,* a lui Victor Hugo. Al şaselea volum apare tot pe întâi august. Poveşti foarte bune. Abia aştept. Librarii mi le-au trimis cât eram în străinătate, împreună cu viitoarele publicaţii. Smith, Elder şi restul, Cornhill – asta dacă poţi să te desparţi de Gutenberg şi de restul.

— Înţeleg atracţia senzaţională a câtorva dintre aceste cărţi, spuse ea.

— Serios?

— Bineînţeles. E grozav să fii prins de o poveste.

— Chiar este.

— Dar unele nu ţi se par excesiv de sentimentale sau de triste?

— Ba da, dar admir scriitorul care poate să aducă lacrimi în aceşti ochi blazaţi, chiar şi când ştiu că ar trebui să râd.

Mintea ei se luptă cu imaginea ducelui de Ripley fiind

pasionat de romane de dragoste.

— Ei bine, spuse ea, asta e o parte interesantă a ta.

— Am multe părţi interesante. De fapt, sunt un individ fascinant.

Ripley se dovedea a fi mai fascinant decât era bine pentru ea.

— Probabil trebuie să fii, având în vedere câte lucruri ţi-au fost trecute cu vederea.

— Un ducat prosper ajută, spuse el. Şi o minte pricepută la finanţe.

— Deseori m-am gândit că ar fi fost bine ca şi tata să se priceapă la finanţe. Dar, ca să fiu corectă faţă de el, e un soţ atent şi un părinte bun şi iubitor. Există lucruri mai groaznice în viaţă, familii mult mai rele.

— Aşa e, spuse el.

Olympia surprinse ceva. O schimbare de stare, o emoţie? Sau poate era pur şi simplu o pauză înainte să continue.

— Însă munca ta în bibliotecă mă intrigă în continuare. Ai pomenit despre cărţi care au fost vândute, dar pari să ai o groază de făcut. Ripley se rezemă şi îşi întinse picioarele lungi. De ce bănuiesc că e o poveste interesantă?

— Pentru mine, este, spuse ea. Chiar prea interesantă uneori. Pentru tine însă, e cu totul altă problemă.

— Sunt un bărbat de profunzimi neexplorate. Probabil ţi-ai dat seama de asta până acum. Te-am uimit de mai multe ori în cele câteva ore de când ne ştim. Vreau să aud despre cărţi.

— Ca să adormi mai uşor?

El ridică din umeri.

— Contează? Avem ceva ore de pierdut.

*

Douăzeci de kilometri mai târziu.

Într-adevăr, Ashmont urma să aibă de furcă.

Lady Olympia Hightower era studioasă, dincolo de

orice îndoială. Dar nu semăna cu ce însemna studios pentru el. E adevărat că părea să fi memorat cele mai multe vânzări importante de carte din ultimii douăzeci de ani şi avea tendinţa să uite de public şi să folosească jargon bibliofil. Dar, pentru ea, nu era vorba doar despre a colecţiona. Relaţia pe care o avea cu cărţile era una plină de pasiune. Iar pasiunea o ducea spre…

— Răutate, spuse el. Eşti o fiică rea şi manipulatoare.

— Unii oameni au nevoie să fie salvaţi de ei înşişi. Tata are sufletul bun, nu are intenţia să-şi distrugă moştenirea preţioasă.

Stră-străbunicul ei patern cumpărase o mare parte din colecţie. Însă contele de Gonerby ştia la fel de multe despre copertele unei cărţi de-a lui Grolier precum câinele. Înainte ca Lady Olympia să fie destul de mare cât să înţeleagă valoarea colecţiei, mai multe obiecte preţioase fuseseră vândute pentru genul de preţ pe care îl plătise unchiul Charles ocazional.

— Ar fi fost mai rău să îl educ, pentru că ar fi decimat biblioteca în scurt timp. Nu ar fi făcut asta doar când ar fi avut rapid nevoie de bani. Ar fi fost un măcel.

Spre deosebire de alte datorii, datoriile de onoare, în principiu cele de la jocurile de noroc, trebuiau plătite repede. Biblioteca fusese modul lui Gonerby de a obţine repede bani.

— Datorită lipsei lui de interes şi de informaţii, am reuşit să salvez nişte opere importante. De exemplu, biblia Mazarin, printată de Gutenberg şi Fust în jurul anului 1450.

Vocea ei era plină de entuziasm, iar strălucirea chipului ei era aproape orbitoare.

— Ashmont o s-o cumpere pentru tine, spuse el.

Şi probabil avea să primească drept răsplată o partidă bună în pat sau altundeva.

Sau Ripley o putea cumpăra ca dar de nuntă, şi Olympia l-ar privi cu ochi albaştri-verzi-gri plini de dorinţă şi l-ar face pe Ashmont gelos pe el.

— Nu o s-o ia pentru mai puţin de două mii de lire, dacă am un cuvânt de spus. Lord Mends şi-ar da un organ

pentru ea.

— Mă întreb ce organ. Dacă îmi amintesc bine cine e individul... mai în vârstă, în formă de pară şi pedant, poartă peruci. Acela?

— Da, spuse ea.

— Nu are chiar cele mai proaspete organe, comentă el.

Olympia îşi scoase ochelarii şi îi aruncă o privire care îi reaminti lui Ripley de un tutore pe care îl avusese cândva.

— Eşti adorabilă când eşti aşa, spuse el. Să foloseşti trucul ăsta şi cu Ashmont. O să-ţi mănânce din palmă.

Olympia îşi aranjă ochelarii şi se uită în altă parte.

— Pur şi simplu, debordezi de sfaturi maritale, spuse ea.

— Mă inspiră situaţia.

Ea oftă, tot şarmant.

— Partea importantă e că tata nu ştie nimic despre cărţi rare, spuse ea. Pur şi simplu, o ia pe cea care e mai la îndemână şi care arată mai impresionant. Poleită, de exemplu. Avem câteva. Cărţi scumpe, dar nu rare. De exemplu, au fost scoase prea multe copii. Când pot să le iau ieftin, le cumpăr şi le pun pe raft unde îi sunt la îndemână.

Ripley şi-o imagină aranjând pe ascuns cărţi ţipătoare pe rafturi. Imaginea era delicioasă. Ducele râse.

— Da, sunt o mincinoasă şi îl păcălesc pe propriul tată. Numai ţie ţi s-ar putea părea admirabil asta.

— Şi lui Ashmont o să-i placă. Îmi dau seama că ai acceptat să te căsătoreşti cu el din interes şi la încurajarea familiei tale.

Cu Lord Frederick care manipula din culise, ce şanse avea ea?

— În acelaşi timp, nu e un om rău la suflet sau dificil, dacă îi ştii ciudăţeniile.

— Ce s-a întâmplat nu e vina nimănui. Nimeni nu m-a forţat să accept. Nimeni nu m-a vârât într-o închisoare şi mi-a dat pâine veche şi apă. Doar au fost excesiv de entuziaşti. Pe scurt, ştiam ce făceam, îşi privi încruntată

mâinile. Sau cel puţin aşa credeam.

— Ideea e că nu eşti mai capabilă ca sora mea să te căsătoreşti cu un bărbat domesticit. Apropo de Alice, cred că o să ajungem înainte de apus. Am făcut un timp surprinzător de bun, în ciuda…

Se opri când unul din cai se ridică în două picioare, ca şi cum ar fi vrut să intre în pomii din apropiere. Diligenţa se poticni, aruncând-o pe Lady Olympia în faţă. Ripley o prinse înainte să se lovească şi o trase înapoi.

— La naiba cu individul acesta, cum a putut să… Fir-ar să fie! Câinele a plecat!

*

Olympia se uita la el şi văzu cu colţul ochiului cum calul se speriase de ceva. Acest lucru declanşă un mic cutremur, aruncând-o de pe banchetă, şi, în aceeaşi clipă, Ripley o trase înapoi, cât pe ce să o pună în poala lui. Olympia se mută repede la locul ei.

Nu-şi dădea seama ce se întâmpla. Vedea doar că birjarul avea probleme să controleze caii şi diligenţa încetinise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu am văzut. O pasăre. O veveriţă. Un iepure. Şi afurisitul de câine s-a dus în urmărire. Cato!

Olympia se uită la ladă. Era goală.

Se uită în stânga şi văzu câinele fugind pe câmp. Deasupra pâlcurilor de copaci care acopereau câmpul pe ici şi colo, valuri de nori gri se mişcau agitaţi.

Chiar înainte ca diligenţa să se oprească, Ripley deschise uşa şi sări afară.

— Cato, strigă el.

Prins în urmărire, câinele continuă să fugă.

Olympia sări din diligenţă şi se duse alături de Ripley.

— Nu îşi ştie numele, spuse ea.

— Să fiu al naibii dacă o să-i spun Sam!

Ripley îşi ridică degetele la gură şi fluieră.

Câinele continuă să alerge, devenind din ce în ce mai

mic în timp ce fugea spre pomi. Sări peste un gard.

— De neclintit, spuse Ripley. Aşteaptă aici.

Ripley porni spre câmp. Olympia se dădu jos din diligenţă.

— Nu am de gând să aştept. Este câinele meu – şi responsabilitatea mea.

— Zece minute, spuse el, mergând repede. Nu am de gând să-l urmăresc ore întregi. Îi dau zece minute să-şi revină. Apoi, ne întoarcem în trăsură şi pornim la drum. Caii par să se fi liniştit şi nimic nu pare să se fi rupt. Zece minute. Atât. Apoi, Cato poate să se ducă naibii.

Ea încuviinţă. Nu-i plăcea să se gândească la câine alergând fericit după pradă, apoi să ajungă noaptea într-un cartier necunoscut, unde puteau să-l prindă bărbaţi răi ca Bullard. Dar, dacă Cato fugise, asta era. Trebuiau să ajungă la Camberley Place înainte de căderea nopţii.

— Asta e câinele Satanei. L-ai văzut cum a sărit? întrebă Ripley.

— Mă aşteptam să îi apară aripi!

— Uite-l! Orice ar fi, trebuie să aibă în el ceva de ogar.

Olympia se uită la locul spre care îi arăta Ripley. Vânătoarea câinelui îl adusese oarecum mai aproape, dar tot fugea după ceva. Cato era spectaculos de rapid. Într-o fugă dreaptă, şi-ar fi prins prada, dar aceasta alerga în toate direcţiile.

Ripley fluieră din nou. Câinele îl ignoră.

— Se distrează prea mult, spuse ea.

— Trebuie să îi distragem atenţia, zise Ripley şi o luă spre câmp. Tu ia-o în partea aia. Arătă spre stânga. Fă mult zgomot şi dă din mâini. Încearcă să-i atragi atenţia, iar eu o să merg în partea cealaltă. Cu puţin noroc, o să îl aducem între noi, şi va vrea să se joace cu noi.

Ripley mergea repede în timp ce vorbea, iar Olympia se grăbi ca să ţină pasul cu el.

— Cato! strigă ea. E timpul pentru cină!

— Tocmai şi-a mâncat cina, ţipă Ripley.

Când se opriseră în urmă cu câţiva kilometri, ca să schimbe caii şi birjarii, Ripley hrănise câinele, spunând că

părea înfometat.

Ca şi cum câinii nu arătau mereu înfometaţi.

— E un câine, zise ea. Nu o să-şi amintească!

— Cina! strigă Ripley. Iepuri! Iepuri delicioşi!

— Veveriţe! Vulpi!

— Bursuci! Nevăstuici! Carne de vită, groasă şi în sânge, aşa cum îţi place!

În timp ce ei strigau, câinele continua să alerge în cercuri şi în zigzag, uneori apropiindu-se de ei, alteori îndepărtându-se.

Olympia fluieră. Câinele se opri şi se uită la ea.

Tânăra îl auzi pe Ripley ţipând şi se întoarse la timp ca să-l vadă căzând.

*

Localul Swan, cu tot fluxul de oameni, se dovedi a fi o alegere înţeleaptă pentru aşteptarea informaţiilor. Cum diverse obstacole îi costaseră timp, cei doi duci estimară că erau cam cu două ore în urma prăzii lor. Era suficient ca să afle de la vâslaşi despre ce făcuse ducele de Ripley la White Lion din Putney.

Însă, când se pregăteau să plece, Jonesy dispăru. Faptul că încercară să-i dea de urmă le întârzie plecarea.

Băieţii străzii erau utili, iar cei isteţi, ca Jonesy, îl puteau face pe un duce să înlocuiască interogarea plictisitoare a oamenilor cu o băutură la tavernă.

Însă Jonesy dispăruse şi, ca de obicei, nimeni nu ştia nimic. Blackwood şi Ashmont o luară spre White Lion din Putney.

Acolo, auziră o groază de lucruri despre evenimentele recente, localnicii fiind nerăbdători să împărtăşească versiunile proprii ale poveştii.

Oamenii nu reuşiră să ajute însă cu destinaţia lui Ripley.

— La naiba, nu a văzut nimeni în ce direcţia au luat-o? întrebă Ashmont, în timp ce hangiul şi soţia lui dezbăteau dacă diligenţa o luase spre Londra, spre Twickenham sau

spre cu totul alt loc.

— E deştept, Excelenţă, şi ar fi tipic pentru el să dea impresia că merge într-un loc, dar, de fapt, să vrea să meargă altundeva, spuse proprietarul hanului.

— A spus Twickenham, zise soţia lui. E doar un ocol scurt, dacă se întorcea în Londra. De ce nu a spus Doncaster sau Brighton dacă voia să îi inducă în eroare?

— Mă întreb dacă Twickenham e un indiciu, zise Blackwood. Altfel, nu cred…

— Cum naiba să poţi gândi când eşti înfometat şi însetat? comentă Ashmont. Ar fi trebuit să mâncăm înainte, în Chelsea, în loc să îl căutăm pe afurisitul ăla de băiat.

— Mai mult ca sigur că autorităţile locale l-au hărţuit şi a plecat, spuse Blackwood. Sau poate a găsit un porumbel căruia să-i smulgă penele. Cât i-am dat împreună? Poate s-a dus să-şi cumpere un cal de curse la Goodwood.

— La naiba cu acel mic nerecunoscător, zise Ashmont, care se întoarse apoi spre hangiu. Du-ne undeva unde să nu fim deranjaţi şi dă-ne ceva de mâncare şi de băut. Cât de repede poţi. În caz că are cineva ceva inteligent de spus înainte de miercurea viitoare despre acel aşa-zis prieten, hoţ de mirese, care face pe deşteptul.

Se retraseră într-un salon privat unde îşi potoliră foamea şi setea, chiar dacă nu şi frustrarea lui Ashmont.

— Crezi că s-a întors în Londra? întrebă Ashmont, după ce paharul îi fu umplut pentru a treia oară.

— Da, zise Blackwood. Oricum, eu asta aş face. Aş scoate-o din oraş puţin, le-aş da timp tuturor să se panicheze, apoi m-aş întoarce şi aş aduce-o acasă.

— Asta aş face şi eu. Nu înţeleg de ce s-a dus cu el.

— Nu ştiu. Nu pare genul. Adică, e genul de lucru la care te-ai aştepta de la Alice. Până când preotul nu ne-a declarat soţ şi soţie, mă aşteptam să fie totul o glumă sau ca ea să aibă o obiecţie atunci când preotul a întrebat dacă are cineva ceva împotrivă. Mă aşteptam să spună: „Eu am un motiv bun. E un idiot. E de ajuns?” Dar nu a făcut-o.

Blackwood ridică din umeri.

După o clipă, Ashmont spuse:

— Cred că Olympia a fugit.

— Ei bine, de ce nu?

— Nu ştiu, dar e îngrijorător.

— Nu e ca şi cum am fi nişte premii matrimoniale.

— Asta a spus unchiul Fred, şi avea dreptate, la naiba cu el. A trebuit să o ademenesc cu biblioteca, şi chiar şi atunci a trebuit să vorbesc o grămadă.

— Ei bine, atunci…

Ashmont îşi trânti halba de masă.

— Dar Ripley nu a făcut nimic, iar acum… Nu, stai, eu i-am spus să aibă grijă de toate cele. Dacă ea chiar a fugit şi asta nu e o glumă de-a lui, atunci are grijă de ea. Ar face bine să aibă grijă de ea. Pentru că ea e aleasa. Am găsit-o.

— Nu e ca şi cum nu ar fi fost la vedere în fiecare an.

— Dar nu vizibilă. Cel puţin, eu nu am văzut-o, dar apoi mi s-a ridicat vălul de pe ochi şi am cucerit-o. Aşa că e a mea, nu a lui Ripley. Dacă a fugit… atunci, pur şi simplu trebuie să repar ce trebuie reparat şi să o fac să se răzgândească.

— O să reuşeşti.

— Mai întâi, trebuie s-o găsesc. Unde crezi că e? La Londra?

— Cred că da. Foarte probabil, la reşedinţa Gonerby.

— Nu în casa nunţii? Dar nu, probabil că nu. Păcat că au trebuit organizată în Kensington. I-ar fi fost mai greu să fugă din casa Gonerby. Poate ar fi trebuit să aştept să se termine renovările.

— Ai fi aşteptat cât? Un an? Poate doi? Pentru că îţi zic sigur că nu ar fi terminat în mai puţin de douăsprezece luni.

Ashmont clătină din cap.

— Nu, de ce să aştept? Am găsit-o. Am cucerit-o. A spus da. Nu avea rost să… Acum, ce mai e?

Soţia hangiului intră în salon.

— E Twickenham, Excelenţă. Poştaşul s-a întors şi a spus că au schimbat direcţia la Twickenham şi se îndreptau spre Guildford.

Ashmont îl privi pe Blackwood.

— Ce naiba?

— Guildford. O duce la Camberley Place. La Alice. Ar trebui să fie interesant, spuse el râzând.

Ashmont se ridică de pe scaun.

— La naiba cu el! Acum, trebuie să merg după el până la Guildford.

— Da, şi să o iei pe Lady Olympia de lângă ducesa mea şi mătuşa ei. O să fie distractiv.

Ashmont ieşise însă deja valvârtej, cerând să-i fie adus calul.

Peste câteva clipe, când se suia pe el, un bărbat roşu la faţă intră în curtea hanului, ţipând ceva despre un câine furat.

Lui Ashmont nu-i păsa de câine sau de ce avea de spus individul despre ducele de Ripley. Nu avea cea mai bună stare şi voia să plece, însă bărbatul făcu o observaţie neplăcută despre domnişoara care fusese cu Ripley.

Aşa că mai întârziară puţin, cât Ashmont încercă să-l omoare.

Capitolul 8

Ripley văzu stele şi apoi, când deschise ochii, noroi pe faţă.

Încercă să se ridice, dar durerea îi străpunse piciorul drept. Blestemă.

Un plânset îl făcu să-şi înalţe capul, şi o văzu pe Lady Olympia alergând spre el.

Cu mai mult efort decât ar fi trebuit şi cu proteste ascuţite de la partea sa dreaptă, se întoarse şi se împinse în poziţia de şezut.

Piciorul drept îi pulsa şi acea parte a corpului îl durea şi îl înţepa. Nu era plăcut. Nu era nici convenabil. Dar slabe şanse să îl omoare.

„Nu e nimic”, îşi spuse. „Ridică-te”.

Tânăra se ghemui lângă el.

— Nu te mişca, îi zise.

— La naiba, o s-o fac. Într-o clipă. După ce n-o să se mai învârtă stele în jurul capului. Am călcat într-o gaură de iepure, atâta tot. Probabil era a celui pe care îl vâna Cato.

Îşi lăsă greutatea pe un braţ şi încercă să se ridice. Piciorul îi tremură, şi durerea îl străpunse până sus.

Olympia îşi puse mâna pe umărul lui.

— Nu.

Când auzi vocea fermă, se opri instinctiv. Apoi, râse de el însuşi. Ce imbecil! Îi auzise fluieratul ascuţit – menit să cheme băieţi şi câini – şi, ca orice băiat sau câine, Ripley se oprise şi se întorsese spre ea.

Apoi, se împiedicase şi căzuse cu faţa în noroi.

— Sunt bine, zise el. Am căzut.

— Nu te mişca. Lasă-mă să mă uit.

— Nu e nimic rupt, spuse Ripley, mai mult pentru el decât pentru ea. Nu avea voie să aibă fracturi. Nu avea timp pentru asta. Dar pălăria mea e acolo, în bălegarul de vacă, şi... încercă să se ridice, dar simţi cum durerea îi acaparează piciorul. Inspiră şi expiră. La naiba!

— Bun, vrei să încerci să-ţi foloseşti o parte din creierul mult prea odihnit şi bunul-simţ? Te-ai rănit la picior.

— Trebuie să recunosc, a fost un şoc când am căzut pe faţă.

Nu avea cum să fi fost mai mult decât o gleznă luxată. Nu avea de ce să facă atâta caz.

— Cred şi eu. Acum, stai nemişcat, taci şi lasă-mă să mă uit. De fapt, lasă, ştiu că e prea mult să-ţi spun să taci, dar trebuie să stai nemişcat. Ideea e să nu înrăutăţeşti situaţia.

Ripley putea să îi audă gândurile, care strigau „Idiotule!”

Avea dreptate. Dacă lucrurile ar fi stat invers, Ripley ar fi strigat la ea să nu se mişte. Problema era că auzea o voce interioară care îi spunea că se rănise cu adevărat, iar acea voce încerca să-l facă să intre în panică.

Îşi spuse să nu se poarte ca un copil. Nu era mort. Nu

erau urme de sânge. Era doar infirm. Oarecum. Pentru moment.

Şi destul de îngrijorat.

— Uită-te la mănuşile mele, spuse el întinzându-şi mâinile. Uită-te la ele!

— Oricum nu-ţi plăceau.

— E vorba despre principiu.

Presupunea că faţa îi era mai murdară decât mănuşile, dar oricum nu fusese vreodată prea drăguţă, deci nu era o mare pierdere.

— Nu e demn de un duce să cad cu faţa în câmpul unui fermier.

— Da, este mai demn să cazi la o petrecere, pentru că eşti beat, spuse ea.

— Exact. Când eşti beat, nu ştii că nu eşti demn şi, la fel de important, nu simţi durere.

— Bărbaţii, oftă ea şi se îndreptă spre picioarele lui. Dreptul?

— Da, asistentă.

— Poate ar fi mai bine să te împuşc şi să te cruţ de durere.

— Din păcate, nu avem arme. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta în Putney. Călătoritul fără arme e… ah…

Olympia îl apucă uşor de picior. Ducele nu simţea neapărat durere, ci mai degrabă excitare. Doar era bărbat, şi, când o femeie atinge un bărbat, cel mai probabil acesta se excită, fie că are de ce, fie că nu.

— Zi-mi unde te doare, spuse ea.

Îşi mută mâna cu atenţie pe piciorul lui în dreapta, în stânga şi într-o mişcare circulară, aşa cum învăţase probabil în urmă cu ceva timp, deoarece avea atâţia fraţi şi, din câte îşi dăduse seama Ripley, părinţi iubitori, dar neglijenţi.

Probabil scoase un mic scâncet.

Faţa îi luă foc.

— Nu e rupt, zise el. Mi-aş fi dat seama. Nu ar fi dat voie să fie ceva rupt. Dar e drăguţ din partea ta să-ţi faci griji.

— Sunt foarte tentată să renunţ.

Olympia se ridică, îşi puse mâinile în şold şi îl privi.

— Nu pot să te las aici, oricât de tentant ar fi.

— De fapt, ai putea. Birjarul ştie drumul.

Era perfect capabil să se ridice, îşi spuse Ripley. Nu avea să se târască până la diligenţă. Se putea mişca într-un singur picior, mai mult sau mai puţin. Trebuia doar să nu-şi mai plângă de milă din cauza durerii. Groaznice.

Fusese în situaţii mai grele decât asta. Fusese mai rănit în bătăi şi în episoade de călărit nechibzuit.

Dar de fiecare dată fusese beat.

Nu conta. Beat sau treaz, nu avea timp să facă pe invalidul.

Trebuia să se întoarcă în Londra şi să vorbească cu Ashmont. Ripley trebuia să se asigure că nu urma să aibă loc niciun duel şi nimeni nu avea să fie rănit sau ucis din cauza eşecului nunţii. Însă, mai presus de orice, trebuia să se îndepărteze de ea şi să îşi aducă o femeie deloc respectabilă în pat. Repede.

— E vina pantofilor, spuse el. Nu pot să merg pe câmp cu pantofi de nuntă.

Pantofii formali nu protejau piciorul de umezeală sau de găurile de iepure. Însă nimeni nu putea obţine ghete ca lumea din scurt în Putney sau oriunde altundeva. Servitorii de la han îi curăţaseră pantofii şi îi uscaseră cât de bine putuseră.

— Să te ajut să te ridici, nu trebuie să-ţi laşi greutatea pe piciorul drept.

— Ştiu asta. Du-te şi spune-i vizitiului c-o să ai tu grijă de cai şi trimite-l la mine.

— Aş putea să te târâi până la trăsură de piciorul bun, spuse ea.

— Şi să strici frumuseţea asta de haină, femeie insensibilă? Cheamă-l pe vizitiu.

Olympia privi peste umăr către diligenţă.

— Încă îşi face griji pentru ceva. Mă întreb ce l-a apucat pe cal.

— Probabil birjarul nu a fost atent. Asta sau beţia este

motivul obişnuit pentru pierderea controlului asupra cailor. Nu e ca şi cum creaturile mai au vlagă. Te duci să-l chemi?

— E mai mic decât mine.

— E mai rezistent. Du-te. Să-l. Chemi.

Olympia îi zâmbi.

— Nu, îmi place să te văd oarecum neajutorat.

El îi zâmbi înapoi. Îi plăcea să o vadă stând deasupra lui, cu mâinile în şold. Îi plăcea foarte mult. Chiar dacă era rănit, şi-ar fi folosit piciorul bun ca să o prindă de gleznă şi să o aducă deasupra lui… dacă nu ar fi fost prietenului lui stupid.

Tânăra îşi depărtă picioarele la distanţa şoldurilor şi îşi întinse mâna.

— Dacă încerci să mă ajuţi, o să cazi, spuse el.

— Încearcă să gândeşti raţional, replică ea. E acelaşi lucru cu folosirea unui scaun sau a unei buturugi. O să-ţi ofer sprijin, ca să nu pui greutate pe picior.

— Nu îmi poţi susţine greutatea.

— Asta spun toţi.

— Pot să mă ridic şi singur. Partea mai grea o să fie înaintarea. Vrei să-l chemi pe vizitiu?

— Ce mi-ar plăcea să te lovesc cu o piatră de să te las lat şi să te car de un picior, spuse ea. Sau de braţ. Ori de urechi. Dar asta ar dura ceva timp.

Olympia se uită la cerul care se întuneca. Norii se reflectau în ochelarii ei.

— Se pare că o să plouă. Din nou.

Ripley râse. În ciuda durerii, a murdăriei şi a unui alt set de haine distrus. Se împinse cu o mână şi, lăsându-şi greutatea pe piciorul stâng, se ridică. Fu într-adevăr bucuros că se putea sprijini pe umerii ei frumoşi, pentru că până şi cea mai mică presiune pe piciorul drept îl durea. Reuşi doar să mormăie, dar nu îşi putu controla expresiile faciale.

— Foloseşte-mă drept cârjă, spuse ea. E în regulă, nu sunt fragilă. Ba sunt chiar destul de puternică, la cât am cărat scara mobilă şi am dus cărţi în sus şi-n jos. Unele dintre ele erau extrem de grele, din cauză că erau aurite.

Era într-adevăr mai puternică decât ar fi crezut Ripley. Chiar şi aşa, nu suporta să se lase pe ea, însă o făcu. Nu avu de ales. Făcea un salt cu piciorul stâng, având-o ca sprijin pentru dreptul. Chiar şi aşa, nu putea ţine piciorul drept în totalitate departe de pământ, şi, de fiecare dată când făcea contact, durerea îi emana din gleznă.

Însă acea parte a creierului său care era responsabilă de buna judecată îi spuse că, dacă încerca să se întoarcă singur la trăsură, avea să cadă iar, din cauza terenului neuniform. Şi avea să ajungă să se târâie. Avea îndoieli că era mai distractiv să se târâie cu un picior rănit decât să meargă.

Aşa că, lipiţi unul de celălalt, înaintau pe terenul inegal. Pe măsură ce se mişcau, sânii ei se lipiră de braţul lui şi şoldul de coapsa lui superioară. Senzaţiile provocate se duseră uşor în zona lui inghinală, distrăgându-i atenţia de la durere şi îngrijorare.

Mai erau cel mult zece kilometri până la casă. Mu avea să fie cea mai plăcută experienţă, dar avea să supravieţuiască.

Şi apoi?

Avea să se gândească la asta la momentul potrivit.

În cele din urmă, ajunseră la drum, şi Ripley îndrăzni să se uite în faţă, observând distanţa pe care trebuia să o parcurgă.

Câinele stătea în faţa uşii deschise a diligenţei. Lătră.

*

Olympia observă privirea câinelui la momentul potrivit. Când Cato sări din trăsură, îl dădu pe Ripley la o parte. Câinele nu reuşi să sară pe ei. Ar fi fost de aşteptat să fie obosit după cât alergase, dar era plin de energie şi mândru de el.

— Şezi, îi ordonă Olympia, şi câinele se aşeză, dând din coadă. De unde am rămas eu cu ideea că erai bine dresat?

— Ham!

— Şi tăcut?
— Ham!
Îl privi apoi pe Ripley, care părea mai palid decât înainte.
— Îmi pare rău pentru asta, spuse ea. Dar am văzut în ochii lui dorinţa de a sări pe un om şi nu eram sigură că nu voia să te întâmpine pe tine.
— Şi eu am văzut asta. Ne-a păcălit, a fost aşa cuminte înainte.
— Sunt sigură că s-a purtat aşa bine pentru că era şocat. Dar e un câine şi pare să fi uitat. Asta îmi arată că Bullard nu-l avea de mult timp, altfel ar fi fost mult mai reţinut.
— În schimb, a revenit la personalitatea lui firesc şi enervant de exuberantă.
După ce îl priviră pe Cato, care era vesel şi părea inocent, Ripley îi spuse:
— Eşti mai dură decât pari.
— De la volumele alea mi se trage, zise ea.
Olympia îl chema pe vizitiu. Palid şi bâlbâit, acesta îşi ceru scuze. Ceva îi distrăsese atenţia, aşa cum spusese Ripley, şi reacţionase prea târziu.
Ducele îi acceptă scuzele fără să îl mai certe. Nu era vina lui că apoi câinele se hotărâse să meargă la vânătoare.
Olympia se asigură ca Excelenţa Sa să ajungă în vehicul. Procesul fu ciudat, deoarece diligenţa nu era cel mai încăpător mijloc de transport, şi fu nevoie de ceva timp ca să-l aşeze.
Avea îndoieli că rezultatul era foarte confortabil. Ripley trebuia să stea într-o parte, rezemat de un colţ. Fixat pe pachetele cu materiale, piciorul lui rănit stătea pe genunchiul ei.
— O să te doară genunchiul după un kilometru, îi spuse.
— Nu se compară cu ce o să simţi în gleznă, dar o să mergem într-un ritm uşor.
— Ba nu, cu cât ajungem pe repede, cu atât o să fie mai bine.

— O să ţipi ca o fetiţă, spuse ea.

— Nu sunt copil. Un picior rănit nu o să mă facă să vărs şi să tremur.

— Bărbaţii în toată firea sunt mai rău decât băieţii când vine vorba despre durere. Şi, dacă glezna aia e atât de rănită pe cât suspectez, iar noi nu avem nişte băuturi mai tari sau nişte săruri de amoniac…

— Săruri de amoniac! De parcă aş fi o debutantă leşinată!

— Asta da, imagine, spuse ea. Ducele de Ripley, leşinat. Dar, cum nu am nimic cu care să te ajut să-ţi revii, te îndemn să fii curajos. Şi dacă trebuie să ţi se facă rău…

— De parcă aş vărsa din cauza unor vânătăi.

— Dacă trebuie să ţi se facă rău, să scoţi capul pe geam.

Înainte ca ducele să răspundă, Olympia îi spuse vizitiului să păstreze ritmul de mers. Folosi vocea la care apela de obicei când fraţii ei trebuiau disciplinaţi. Cu Ripley, trebuia ori să domini, ori să fii dominat.

Birjarul păru să îi asculte pe amândoi, dar nu îi dădu bice, aşa cum ceruse Excelenţa Sa.

Mai liniştită, Olympia se concentră să îi distragă atenţia lui Ripley de la disconfortul acut pe care ştia că-l ascundea. Ducele se descurca bine, dar tânăra observă felul în care strângea din dinţi când treceau prin porţiuni mai denivelate ale drumului.

După ce merseră aproape doi kilometri, îşi schimbă poziţia, ca şi cum ar fi vrut să pună piciorul jos.

— Ai face bine să-l ţii ridicat, spuse ea. Îmi dau seama că este o poziţie ciudată.

Pe canapea încăpeau doi oameni, fără loc între ei, iar picioarele lui erau lungi.

— Nu ar trebui să-l ţin pe genunchiul tău, e greu.

— Am straturi multe de haine care să îmi apere genunchiul. Dar poate te-ai simţi mai confortabil fără pantof.

— După ce am avut piciorul într-o gaură de iepure, pe un câmp ud?

— Am şase fraţi. Stomacul meu e rezistent.

Ripley râse îndurerat, dar cedă. Olympia îl amuzase. O lăsă să îi dea jos pantoful.

Acest lucru nu fu însă atât de simplu pe cât ar fi trebuit să fie. Piciorul lui umflat dădu de înţeles că fie îşi luxase glezna, fie o rănise destul de tare. Din fericire, pantofii erau din piele moale şi subţire, care nu era practică pentru mersul pe câmp, dar măcar erau mai uşor de dat jos decât ghetele.

Deşi piciorul lui mirosea numai a pământ umed, Olympia reacţionă ca şi cum ar fi fost un cadavru putrezit şi se ţinu de nas, prefăcându-se că vomită şi leşină. Lui Ripley i se păru foarte amuzant.

Bărbaţii chiar nu creşteau. Nu că asta ar fi fost mereu o problemă. Faptul că bărbaţii erau nişte creaturi atât de simple avea şi câteva aspecte pozitive.

Partea bună era că nu avea să îi fie prea greu să îl distreze pentru restul călătoriei.

Asta era bine, pentru că trebuia să-şi distragă şi ei atenţia. Intimitatea faptului că piciorul lui mare era rezemat de genunchiul ei era aproape dureroasă.

Puţin mai târziu

Ducele îi spusese Olympiei că Camberley Place era o casă veche dărăpănată, iar tânăra îşi imaginase un conac vechi pe un fundal rustic, cu nişte anexe.

Se înşelase însă.

Camberley Place era o casă imensă din perioada Tudorilor. Exteriorul nu părea să se fi schimbat prea mult de atunci.

Original însă, formase probabil un patrulater în curte, însă structura actuală se deschidea într-o plăcută formă de U şi era minunat şi excesiv de decorată în teracotă şi o abundenţă de sticlă pictată.

Deşi nu erau aşteptaţi sau invitaţi, Ripley era, până la urmă, stăpânul. Paznicul îi primi fără ezitare şi fără să

spună că familia nu ar fi acasă.

Când diligenţa ajunsese în curte, oameni, care păreau să fie servitori, se strânseseră la ferestre. O clipă mai târziu, un bărbat înalt şi subţire, a cărui postură autoritară dădea de înţeles că era supraveghetorul casei, apăru pe uşă. Servitorii lui mergeau în urma sa.

Supraveghetorul casei, al cărui nume se dovedi a fi Tewks, se purtă aşa cum ar fi trebuit s-o facă orice om respectabil aflat în poziţia lui: nici măcar nu clipi când văzu o diligenţă obişnuită şi murdară în curte.

Apoi, când servitorii se duseră să deschidă uşile trăsurii şi toată lumea văzu cine era înăuntru, începură multe plecăciuni şi se dădură multe ordine.

Când servitorii îl ajutară pe Ripley să iasă din diligenţă, ducele strânse din dinţi şi se albi la faţă. Deşi Olympia era sigură că bărbatul nu-şi rupsese glezna, ştia şi că o luxaţie putea fi extrem de dureroasă, mai ales la început.

Din fericire, Camberley Place fusese construit la nivelul parterului, aşa că Ripley nu trebuia să urce nici măcar o scară ca să ajungă înăuntru.

Olympia îl lăsă pe Tewks să se ocupe de câine, diligenţă, cadavrul de mireasă, pantoful scos şi orice altceva şi îi urmă pe Ripley şi în sala mare pe cei doi servitori care îl sprijineau. Acolo, găsi lambriuri din stejar şi aranjamente de arme pe pereţi. Dar putea admira aceste antichităţi mai târziu.

Deocamdată, trebuia să prevină înrăutăţirea rănii.

Cel puţin, de data asta, ducele nu obiectase să fie ajutat de servitori. Drumul, mai ales ultima parte, înainte să ajungă la alee, fusese foarte denivelat.

Se întrebă unde să îl pună. Gazda lor nu apăruse încă.

Îşi spuse să nu se alarmeze. Cum doamnele nu se aşteptau la vizitatori, putea fi oriunde. În vizită la vecini, de exemplu.

— Unde mergem acum? întrebă ea.

— În bibliotecă.

Nu era cea mai apropiată încăpere, dar ducele insistă,

fără să explice de ce. Nu că ar fi dat prea multe explicaţii, cum ar fi să spună cuiva de ce nu putea merge singur şi de ce avea un singur pantof.

Era sub demnitatea lui ducală să explice. Toţi din jurul lui trebuiau să încerce să pună cap la cap indicii şi să desluşească lucrurile cât de bine puteau.

Dar ea nu era duce şi nu vedea de ce i-ar fi lăsat pe angajaţi să şoptească şi să creeze scenarii în loc să le spună exact cu ce aveau de-a face.

Până când servitorii îl puseră pe canapea şi îi aşezară piciorul pe o pernă, Tewks se întorsese.

— Se pare că Excelenţa Sa şi-a luxat glezna, zise Olympia.

— Am rănit-o doar, zise Ripley.

— O să vedem, spuse ea în timp ce se aplecă să o examineze. Dar, cum nu te-am împuşcat în picior şi nici nu te-am lovit cu o piatră mare, şi nimeni de aici nu mă cunoaşte, aş prefera să nu fiu suspectată.

— Nu e genul de lucru care ar supăra pe cineva aici. Mai degrabă, i-ar amuza. Apoi, îl privi pe supraveghetor. Indiferent dacă domnişoara a folosit sau nu forţa asupra mea, am nevoie de un pahar mare de brandy, ca să-mi revin.

— Sigur, Excelenţă.

— Şi gheaţă, spuse ea. Cât de repede posibil. Deşi glezna nu pare foarte inflamată, clar nu e aşa cum ar trebui să fie. În cel mai bun caz, vânătaia e una severă, şi, cu cât ne ocupăm mai repede de ea, cu atât mai bine. O să vreau şi nişte bandaje. Şi oţet. Şi un servitor care să mă asiste.

— Şi un doctor, milady? întrebă Tewks.

— Nici vorbă, spuse Ripley. Doar mi-am rănit glezna. Nu o să fiu cocoloşit pentru un pas neatent într-o vizuină de iepure. Nu vreau decât un pahar mare de brandy.

Tewks ieşi. Olympia se ridică

— Unde e mătuşa ta?

— Pe afară.

— Eşti sigur?

— Nu a părăsit Camberley Place de trei ani. Nu a mai

socializat de la moartea unchiului Charles. E pe undeva pe afară, dar s-ar putea să dureze puţin până o să apară.

Olympia îl privi acuzator.

— Nu îi plac invitaţii, iar tu m-ai adus aici…

— Nu e chiar aşa, spuse el.

— Atunci, cum e?

— Nu sunt sigur, zise el. Mama mea şi sora ei par să înţeleagă. Alice spune că e o fantomă…

— O ce?

— E un fel de-a spune. Doar nu o să te panichezi, nu?

— Poate o s-o fac. Se aşeză pe un scaun din apropiere. Simt că ziua asta durează de câteva săptămâni. Cred că nervii mei sunt uzaţi.

Pentru o clipă, îşi imagină o mătuşă foarte bolnavă sau pe moarte fiind nevoită să plece din casă şi să caute alt refugiu. În acea clipă, îşi dori să fi stat în faţa preotului, aşa cum promisese că avea s-o facă.

Totul se întâmplase abia de dimineaţă?

Îi venea să-şi ascundă capul în mâini şi să plângă, dar nu putu face asta. Mai întâi, trebuia să examineze rana lui Ripley, înainte ca ducele să facă ceva şi să o înrăutăţească. Bărbaţii aveau o tendinţă groaznică de a-şi înrăutăţi rănile din cauza crezului lor mistic cum că, dacă spuneau că nimic nu era în neregulă, atunci nimic nu era în neregulă şi puteau face ce voiau.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, spuse el. Mătuşa Julia o rudă de calitate.

Înainte ca Olympia să mai poată pune şi alte întrebări, Tewks se întoarse, cu doi servitori, o menajeră corpolentă pe nume Mary, un pahar de brandy şi alte obiecte cerute de Olympia.

— Tewks, unde e mătuşa mea?

— La mausoleu, Excelenţă. Joseph s-a dus s-o informeze de sosirea dumneavoastră.

— L-au auzit, îi zise Ripley Olympiei. E la mausoleu. Ţi-am spus eu că e prin apropiere.

*

Înseamnă că mătuşa Julia nu se simţea mai bine.

Totuşi, aici era Camberley Place, şi, chiar şi bântuit, locul rămânea refugiul pe care şi-l amintea Ripley: casa era în ordine, servitorii îşi vedeau calmi de treabă şi totul arăta curat, ordonat şi bine îngrijit. Pe scurt, era antiteza casei în care îşi dusese o parte prea mare a copilăriei.

O privi pe Lady Olympia ordonându-le servitorilor să aducă o masă mică lângă canapea. Acolo, o puse pe Mary să aranjeze nişte cârpe şi castroane, o găleată cu gheaţă, alta cu apă şi urciorul cu oţet pe care-l ceruse.

Le spuse să îi mute scaunul mai aproape de piciorul lui, apoi trimise toţi servitorii, cu excepţia lui Mary, afară din cameră.

Când uşa se închise în urma lor, Ripley spuse:

— Nu ai vrut nişte servitori care să-ţi facă treaba?

— E mai bine să nu te vadă plângând, spuse ea. Încearcă să nu ţipi prea tare. Nu vreau să dea buzna ca să te salveze şi să înrăutăţească lucrurile.

Lui Mary îi scăpă un chicot.

— Nu te alarma, îi spuse el menajerei. O să plâng în tăcere în băutura mea.

Luă o gură de brandy şi aproape se înecă, deoarece Lady Olympia îi ridică pantalonul şi îi atinse pielea cu mâna goală. Senzaţia fu ca şi cum ar fi fost electrocutat. Nu sări de pe canapea, dar probabil tresări, deoarece Olympia îl privi.

— Îmi pare rău. E sensibilă zona?

— Nu. Doar că… nimic. M-am gândit la ceva.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă să nu te rănesc, spuse ea. Dar mă tem că zona o să fie foarte sensibilă.

De fapt, erau mai multe zone.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Am trecut prin lucruri mai rele.

Ripley încercă să se relaxeze şi să se bucure de moment. Se părea că asta era singura atenţie feminină de care urma să aibă parte în acea noapte, însă, când îi văzu mâna ducându-se la jartieră, îi spuse:

— Pot să fac eu asta.

— Serios? Ştii cum să-ţi desfaci propriile jartiere?

— Şi să-mi ridic ciorapii, spuse el.

— Bea-ţi brandy-ul, zise ea. E mai bine să mă laşi pe mine.

— Nu sunt sigur că se cuvine, zise el. Nu că mi-aş aminti ce se cuvine şi ce nu.

— Nu are de ce să-ţi fie frică, spuse ea.

— Frică!

— Am făcut asta de mai multe ori. Dacă nu unuia dintre fraţi, unuia dintre verişori. Sau prietenilor lor. Eşti mai în siguranţă pe mâinile mele decât cu majoritatea doctorilor.

— În privinţa asta nu am îndoieli, zise el.

— Atunci, fii curajos! O să-ţi desfac jartiera. Încearcă să nu plângi.

Uşor, îi desfăcu jartiera, iar el simţi o tensiune în vintre.

Olympia aşeză jartiera pe canapea. El o privi şi bău din brandy. Tânăra îi atinse ciorapul, iar Ripley îşi înghiţi un mormăit.

Încet şi cu blândeţe, îi dădu ciorapul jos până la pulpă. Camera deveni fierbinte, iar el încercă să se gândească la lucruri reci. Cum ar fi mausoleul. Şi Ashmont. Da, Ashmont, căruia îi aparţinea ea. Ashmont, care vorbise atât de vesel despre căsătorie.

Încet şi cu blândeţe, ea îi dădu ciorapul jos până la laba piciorului.

Inima lui Ripley bătea cu putere, şi nu avea rost să încerce să oprească ce se întâmpla în el. Era bărbat, şi o femeie avea mâinile goale pe pielea lui. O femeie îl atingea, îl dezbrăca. Asta ştia el. Restul… restul era zgomot, ca zgomotul de pe străzile Londrei.

Bău.

Ea îi dădu ciorapul jos şi i-l întinse lui Mary, iar Ripley deveni conştient de respiraţia lui din ce în ce mai greoaie.

Olympia era atât de inocentă, că nu avea nici cea mai vagă idee despre efectul avut asupra lui.

Dacă ar fi putut, Ripley ar fi râs.

Olympia era atât de serioasă, concentrându-se pe ce făcea. Ducele o urmări lucrând, fruntea uşor încruntată deasupra ochelarilor, buza prinsă între dinţi, în timp ce făcea un amestec de apă îngheţată şi oţet în care înmuie apoi o cârpă.

— O să fie rece, pregăteşte-te, spuse ea.

Rece, da. Avea nevoie de rece.

Tânăra îi puse bandajul rece în jurul gleznei, iar Ripley aproape sări de pe canapea şi spuse un cuvânt despre care până şi el ştia că nu se pronunţa în faţa femeilor.

— Da, ştiu, zise ea. Dar într-o clipă o să te simţi mai bine.

— În regulă, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Apoi se simţi mai bine, în mai multe moduri decât ştia ea. Şocul termic funcţionă de minune, amorţind nu numai piciorul, ci şi senzaţiile frustrante care îi dăduseră târcoale în urmă cu puţin timp.

Ajutată de Mary, ea continuă să ude mai multe cârpe şi să le pună în jurul piciorului. Ripley îşi spuse că suferinţa prin care trecea era numai din vina lui. Ar fi trebuit să insiste ca unul dintre bărbaţii servitori să îl îngrijească.

Însă Lady Olympia era atât de autoritară, că nu îi trecuse prin cap asta.

Iar o femeie autoritară era exact de ce avea nevoie Ashmont.

Şi, da, poate că Ripley simţea că ratase ceva pentru că stătuse departe de asemenea fete interesante. Şi, da, poate nu l-ar fi deranjat prea tare să îi facă ordine în viaţă o asemenea femeie tiranică.

Însă ce simţea era împrăştiat în toate direcţiile. Îngrijirile ei îl excitară, fără să aibă cum să rezolve acest lucru. Nu avea nicio şansă să-şi rezolve abstinenţa în acea noapte sau să rezolve situaţia cu Ashmont. Riscul ca Ashmont să fi înnebunit de furie era destul de mare. Nu putea spera decât că băuse până leşinase înainte să poată începe bătaia cu membrii familiei ei.

Vocea Olympiei îl trase din iadul pe care îl construia

singur.

— Ştiu că mulţi medici recomandă alifii sau lipitori ori ambele, îi spunea lui Mary, însă marinarii se bazează pe gheaţă şi umezeală. Şi ştii că oamenii mării trebuie să fie puternici şi în formă cât de repede posibil. Mai mulţi doctori recomandă un tratament similar. Măcar nu e iarnă. Pe măsură ce dispare şocul, senzaţia de răcorire ar trebui să nu fie în totalitate neplăcută.

Olympia îl privi îngrijorată.

— Am strâns prea tare bandajele?

— Nu.

— Te încrunţi.

— Da. Aveam un plan. Cred că ţi-am zis asta. Urma să te aduc aici, după care să merg şi să rezolv situaţia cu Ashmont şi cu restul lumii.

— Nu poţi să mergi nicăieri. E esenţial să-ţi odihneşti piciorul şi să îl ţii ridicat.

— La naiba, Ripley, acum, ce ai mai făcut? se auzi o voce familiară din uşă. Abia te-ai întors în Anglia şi deja ai probleme.

Capitolul 9

Mătuşa Julia stătu o clipă în prag, cu pumnii sprijiniţi pe şolduri şi cu o expresie serioasă, pe care o avea când îl certa când era mic. Acum, îl făcea să se simtă stânjenit.

Părea destul de inofensivă, cu un chip dulce, şi, deşi avea peste înălţimea normală, nu era impresionant de mare. Avea însă abilitatea de a părea incredibil de formidabilă. Îi ţinuse piept tatălui său imposibil când puţini alţi bărbaţi ar fi făcut asta.

Cu toate astea, îi părea lui Ripley o imitaţie ştearsă a ei, fantoma despre care scrisese Alice, şi asta nu era doar din cauza rochiei gri sumbre, cu mâneci deloc la modă.

Femeia se apropie, în continuare încruntată. Nu îl lovi peste urechi, cum se aşteptase, dar îi ciufuli părul ca şi cum

ar fi fost încă un băieţel. Apoi, se uită la Lady Olympia.

— Să înţeleg că ea e domnişoara care te-a împuşcat? La naiba, Ripley, e mireasa lui Ashmont. Ce a fost în capul tău?

— Mătuşa mea e excesiv de inteligentă, îi spuse Ripley lui Lady Olympia. Ştie totul despre toată lumea. Ţi-am zis asta.

— Niciodată nu te-ai priceput la flatat. Nu eşti subtil.

— Asta aşa e. Mătuşă, permite-mi să ţi-o prezint pe Lady Olympia Hightower.

Mătuşa îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, nu îţi permit. Am cunoscut-o pe Lady Olympia când a fost prezentată la curte. Aş recunoaşte-o oriunde, oricând. Speram însă că ochii îmi joacă feste azi. Ce prostie din partea mea! Ce-mi doresc ca unchiul tău să fi fost aici! Dintre toate lucrurile stupide pe care le-ai făcut vreodată, asta le întrece pe toate. De departe.

— Lady Olympia, se pare că ai făcut cunoştinţă cu Lady Charles Ancaster, mătuşa mea preferată…

— Te dezmoştenesc, din momentul ăsta.

— Mătuşă Julia, nu fi supărată. Nu vezi că sunt rănit?

Mătuşa îi aruncă o privire care ar fi înfiorat un bărbat mai bun. Cum nu era un bărbat mai bun, o suportă aşa cum suportase numeroase priviri dezaprobatoare, deşi opinia ei conta mai mult decât a altora.

— Dacă e să fim corecţi, Lady Charles, eu am fost cea care a făcut lucrul stupid, iar ducele a fost cavalerul meu în…

— Nu spune asta, zise Ripley!

— Ducele a încercat să mă salveze de mine însămi. Ba chiar a încercat să mă facă să ascult de glasul raţiunii.

Mătuşa Julia o studie o clipă.

— Hugh a încercat să te facă să asculţi de glasul raţiunii? Nepotul meu? Imensitatea asta de altfel inutilă de bărbat? Mi-ar fi plăcut să văd asta.

— Nu sunt pe deplin sigur că a făcut un lucru stupid, zise Ripley. Şi, când nu a vrut să renunţe, bineînţeles că m-am implicat.

— Nu aveam nicio îndoială, spuse mătuşa lui. Şi după ce s-a întâmplat? Ai împins-o spre violenţă? Se duse să-i examineze piciorul. Frumos lucrat, Lady Olympia. Dar nu te-ai gândit la amputare?

— Nu-i da idei, zise Ripley. Am nevoie de toate membrele ca să clarific situaţia. Asta aveam de gând să fac în seara asta, dar soarta a avut alte idei.

— Într-adevăr, soarta. Nu te-ai uitat pe unde mergi.

— Nu plănuiam să calc într-o vizuină de iepuri, într-adevăr.

Se uitase la Lady Olympia în toată splendoarea ei. Atât de frumoasă şi minunat de feminină şi fluiera ca un bărbat.

— Încercam să prindem un câine care fugise şi care ne păcălise că era bine dresat, spuse Lady Olympia. I-am zis lui Tewks să îl ducă în grajd. Nu am vrut să aduc un câine străin în casă când nu îi cunosc manierele.

— O mireasă fugară. Un câine fugar. Un nepot invalid. Nu o să avem o seară plictisitoare. Haide, Lady Olympia! Probabil vrei o pauză de la nepotul meu, ca să nu mai zic că-ţi doreşti lucrurile pe care orice lady le vrea când se află într-un loc străin, fără bagaje, servitori sau altceva care să-i ofere confort.

— Am plecat în grabă, spuse Ripley, nu am avut timp să…

— Serios, Hugh, nu mi-am pierdut minţile. Nu trebuie să spui ce e deja evident. Servitorii îţi vor pregăti patul în camera unchiului tău. Dacă te prind că încerci să urci scările, te împuşc.

Lady Charles o lua de acolo pe tânără când Ripley îşi aminti.

— Unde e sora mea?

— Alice?

— Din câte ştiu, doar una am.

Mătuşa Julia ridică din umeri.

— A fost aici o perioadă, şi m-am bucurat s-o văd, dar ce să facă în locul ăsta mohorât? Am lăsat-o cu Georgiana la petrecerea familia Drakeley. Mă refer la fiica mea cea

mică, îi spuse apoi lui Lady Olympia. Apoi, se întoarse spre Ripley şi adăugă: Alice nu o să se plictisească acolo. Ştii că băieţii Drakeley o adoră.

— Chiar prea mult, comentă el.

— Asta e problema soţului ei, spuse mătuşa.

După care ieşi, luând-o pe Lady Olympia cu ea şi lăsându-l pe Ripley să se întrebe de ce nu se întorsese Alice în Londra, la soţul ei, ci o luase în direcţia opusă, unde se aflau amorezii ei.

*

După ce o ajută pe Olympia să se spele de praf, menajera lui Lady Charles, Pickard, se duse să caute nişte haine potrivite pentru cină. Cele două rămaseră singure şi se bucurară de ceaiul comandat de Lady Charles.

Olympia şi-o amintise din clipa în care o văzuse, dar nu se aşteptase să îşi amintească şi Lady Charles de ea, dintre atâtea debutante de cu şapte ani în urmă. În plus, mătuşa Julia se învârtise mereu în cercuri diplomatice şi politice, în timp ce mama şi tatăl ei erau atraşi de cele sportive. Drumurile lor rareori se intersectaseră.

Mătuşa lui Ripley avea cam vârstă mamei şi, exact ca aceasta, arăta bine, însă aici se terminau asemănările. Lady Charles era diferită în ceea ce privea felul de-a fi. Avea o atitudine neînfricată şi era mult mai organizată. O femeie puternică şi cu încredere în ea.

Şi tristă.

Rochia gri ar fi spus această poveste chiar dacă i-ai fi trecut cu vederea suferinţa din ochi.

Era tipic pentru lipsa de consideraţie a lui Ripley, se gândi Olympia, să aducă o străină aici, să dea buzna peste durerea femeii.

— Te întrebi, probabil, de ce îmi pierd timpul certându-mi nepotul, spuse Lady Charles. Dar cineva trebuie s-o facă, chiar dacă el nu ascultă. Însă, din moment ce l-a dus capul să te aducă aici, trebuie să recunosc că îi merge mintea cât de cât. Eşti prima mea mireasă fugară.

Chiar m-am întrebat cum de te-a cucerit Ashmont. Dar o mai am şi pe Alice, care s-a căsătorit cu Blackwood. A avut ea buna judecată să-l abandoneze la altar? Deci vezi, sunt prinsă între două părţi. Apreciez sentimentele care te-au ghidat. Pe de altă parte, o să fie o încurcătură greu de rezolvat.

— Da, ştiu.

Apoi, spre uimirea ei, Olympia plânse, aşa cum îi venise să facă înainte, în bibliotecă.

Lady Charles se ridică rapid şi se duse să o mângâie pe Olympia pe umeri, timp în care spuse, pe un ton care o făcu pe Olympia să râdă şi să plângă în acelaşi timp:

— Bărbaţii!

Gazda abia dacă se aşezase, când tânăra începuse să-i spună povestea, care nu prea avea sens, lăsând la o parte însă părţile despre duci goi şi săruturi mai mult decât prietenoase în diligenţă.

— Nu ştiam că a fost implicat şi brandy-ul, spuse Lady Charles la final. Asta explică foarte multe.

Buzele îi tremurară, şi, pentru o clipă, Olympia crezu că avea să plângă şi ea, amintindu-şi poate de ziua nunţii sale.

Însă mătuşa Julie râse din tot sufletul, şi, când făcu asta, norul care păru să atârne deasupra ei dispăru, iar atmosfera deveni mai luminoasă. În acel moment, Olympia înţelese, atât cu inima, cât şi cu mintea, că asta făcea ca această mătuşă să fie atât de specială pentru Ripley.

Însă râsul se opri prea repede, iar gazda spuse:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-i liniştim pe părinţii tăi.

— Ar fi trebuit să le trimit un mesaj, dar nu mă puteam gândi decât la cum să scap. Şi nici nu ştiam ce să spun. Abia de ştiam ce era în mintea mea.

— Aşa cum am mai spus, băutura explică multe. Apoi, trebuie să avem în vedere şi cu cine ai călătorit. Nu e genul care să contribuie la o gândire limpede. Lady Charles închise ochii, apoi, cu un oftat, îi deschise. Ăia trei. Serios. Li se trec lucruri cu vederea datorită taţilor lor. Însă, draga

mea, când un bărbat atinge vârsta de douăzeci şi nouă de ani, ai spera la ceva maturitate.

Olympia nu ştia nimic despre taţii lor. Niciunul nu mai era în viaţă când terminase ea şcoala. Deşi Lady Charles o făcuse curioasă, ar fi fost nepoliticos să ceară detalii.

— Având în vedere tot ce s-a întâmplat, pot spune că ducele a abordat problemele cu calm şi cât de logic a putut, zise ea. Comportamentul meu a fost iraţional. M-am răzgândit întruna, am căzut în râu, am furat câinele, iar el a acceptat totul.

— Bineînţeles că a făcut-o, spuse gazda ei. Nu se compară cu ce au făcut cei trei. Nu mai fi aşa dură cu tine. Când bărbaţii fac genul de lucruri pe care le-ai făcut tu, lumea se amuză.

— Dar eu nu sunt bărbat! Caricaturi cu mine o să atârne în vitrinele tipografiilor, şi numele meu, dintre toate numele posibile, o să apară în *Foxe's Morning Spectacle.* Şi nimeni nu o să spună „Aşa sunt băieţii”, pentru că nu sunt băiat.

— Într-adevăr, e nedrept, spuse Lady Charles. Dar lasă totul în seama mea. O să le scriu părinţilor tăi să le spun că Ripley te-a adus direct la mine. E mai bine să creadă asta. Poţi să ai încredere în mine că o să găsesc un mod de a prezenta lucrurile care să nu-i streseze. Am multă experienţă, te asigur. Scrisoarea o să fie trimisă în seara asta. O s-o primească în câteva ore şi vor dormi liniştiţi.

— Mi-ar plăcea să cred asta, dar am îndoieli. Nu-mi imaginez cum vor da ochii cu prietenii lor. Aş vrea să mă fi gândit mai mult la ei înainte să sar pe fereastră.

— O să le treacă dacă o să te căsătoreşti cu un duce, zise Lady Charles. Toată lumea o să treacă peste.

— Puţin probabil în momentul acesta. Ducele de Ashmont…

— Are nevoie de tine, lucrul acesta e evident.

— Nu şi pentru mine.

— Asta pentru că nu îl înţelegi la fel de bine ca unii dintre noi. Am auzit despre întâlnirea voastră de lângă hotelul Clarendon. Metafora a fost evidentă pentru mine.

Ashmont are nevoie disperată să fie tras înapoi de pe margine. Ca majoritatea bărbaţilor, e posibil să bănuiască faptul că e nefericit, dar, tot ca majoritatea bărbaţilor, nu îşi examinează sentimentele. Ca rezultat, nu ştie care e problema. Dar o parte din el s-a săturat probabil de viaţa pe care o duce şi de haosul pe care-l creează. M-am întrebat dacă şi Ripley era obosit, de Ashmont sau de viaţa aia, şi dacă de asta a plecat în străinătate fără prietenii lui.

Niciunul dintre bărbaţi nu i se păruse Olympiei sătul de ceva, dar, pe de altă parte, nu îi cunoştea la fel de bine ca Lady Charles.

— Dar asta nu contează. Nu ai acceptat prostiile lui Ashmont, şi asta i-a atras atenţia.

— S-a hotărât să se însoare cu mine pentru că l-am făcut să se ducă acasă şi să îşi schimbe ghetele? întrebă Olympia.

— Felul tău de a fi l-a făcut să te observe. După asta… Lady Charles se gândi puţin. Bănuiesc că i-a spus cineva că nu are nicio şansă să te cucerească. Eu asta aş fi făcut dacă Ashmont mi-ar fi pomenit despre o fată care i se părea potrivită. E foarte competitiv. În curând, o să îşi dea seama că trebuie să muncească pentru a-ţi câştiga respectul şi dragostea, şi când o va face…

— Dacă…

Olympia nu se putu abţine să nu întrerupă.

Crescuse cinci fraţi mai mici. Nu o încânta gândul că avea să facă pe dădaca pentru un bărbat în toată firea.

— Nu dacă, ci când. Îl cunosc la fel de bine ca pe nepotul meu şi pe celălalt idiot. Unde merge unul, merg şi ceilalţi doi. Au fost inseparabili de când s-au întâlnit la Eton. Niciodată nu m-aş fi aşteptat ca Ripley să plece în străinătate fără ei şi să stea un an. Dar, aşa cum ţi-am spus, e posibil să fi fost sătul de stilul acesta de viaţă. Şi chiar cred că s-a maturizat. Nu mult, dar destul cât să facă ce a putut ca să nu înrăutăţească situaţia azi.

Situaţia ar fi fost mai bună dacă Olympia nu l-ar fi văzut gol.

Şi dacă el nu ar fi sărutat-o în acel mod deloc

prietenos.

Dar Ripley era sălbatic şi mereu fusese sălbatic. Un farsor şi un crai. Problema era că, în ultimele ore, fusese expusă la mai multă reputaţie proastă decât fusese obişnuită, şi asta o dezechilibrase.

Când nu era beată sau dezechilibrată, era o fată practică. De asta acceptase să se mărite cu Ashmont, în primul rând. Dădacă sau nu, lăsând la o parte slăbiciunile lui, dacă avea să primească o a doua şansă, ar fi o fraieră să n-o accepte, deoarece, după toată nebunia asta, ar fi cu siguranţă ultima ei şansă.

Dacă mătuşa Delia ar fi fost acasă, scandalul ar fi fost oprit. Acum, reputaţia Olympiei era, probabil, distrusă. Ripley spusese altceva, dar el era bărbat şi duce. Habar n-avea cât de rapid şi de dur puteau fi judecate femeile. Călătorise toată ziua într-un vehicul închis cu una dintre ne-excelenţele lor. În curând, lumea avea să afle despre scenele care se petrecuseră pe drum. Se gândea îngrozită la desenele satirice, când o auzi pe Lady Charles:

— Ascultă-mă. Nu-l subestima pe Ashmont. Chiar dacă o să dureze puţin, când o să-ţi câştige respectul şi dragostea, o să fii fericită că te-ai căsătorit cu el. Vorbesc din experienţă. Charles nu a fost prima mea alegere. De fapt, m-am căsătorit cu el din resemnare, dacă nu chiar din disperare. Dar a fost hotărât să mă facă fericită, iar dovada mariajului meu fericit e văduvia mea nefericită. Însă timpul vindecă toate rănile. Toată lumea spune asta, şi sunt sigură că într-un final o să-mi revin. Dar putem să vorbim mai mult mai târziu, dacă vrei. Acum, îţi recomand să te odihneşti.

Lady Charles ieşi, iar un servitor intră să strângă după ele.

Mătuşa lui Ripley îi dăduse Olympiei foarte multe lucruri la care să se gândească, de parcă nu avea deja destule. Mintea i-o lua razna, şi era sigură că nu avea să se poată odihni. Începu să se plimbe prin cameră, încercând să aranjeze şi să catalogheze tot ce i se întâmplase în acea zi.

Nu-şi amintea când se întinsese în pat şi fu foarte

surprinsă când Pickard o trezi ca să se îmbrace pentru cină.

*

Deşi purtă la cină hainele unchiului său, care nu îi veneau, Ripley reuşi să arate ducal şi deranjant de atrăgător, cum se întâmplase şi cu hainele din Putney.

După o ceartă, Olympia îl convinse să îşi ţină piciorul pe un scaun. Făcu asta cu multe bombăneli, însă, după o vreme, uită de umilinţă, nu mai bombăni şi deveni distractiv.

Vorbi în principal despre călătoriile lui pe continent, şi era un povestitor bun, ca scriitorii de romane de dragoste de care era atât de pasionat. Le făcu pe ambele femei să râdă şi păru dezarmant de neastâmpărat şi mulţumit de sine pentru că reuşise asta.

Era bine pentru că Olympia nu se mai gândi la familie, scandal şi Ashmont. Era rău pentru că l-ar fi putut asculta toată noaptea. Când fusese ultima oară când dorise să asculte un bărbat care nu vorbea despre cărţi? De ce trebuia să fie tocmai el, dintre toţi bărbaţii?

Cu toate astea, îşi dădu voie să ia o pauză de la zbuciumul interior. Cu servitori care tot intrau şi ieşeau, problemele personale trebuiau să aştepte până după cină.

Nu trecu mult timp.

După cină, Lady Charles şi invitaţii ei se duseră în bibliotecă.

În momentul în care servitorii îl aşezară pe duce pe canapea şi ieşiră, Lady Charles îşi luă nepotul la întrebări:

— Ai avut vreun plan? Sau ai venit aici aşteptând să rezolv eu totul?

— E complicat, spuse Ripley.

— Lady Olympia mi-a zis, nu totul, la cum te ştiu, dar părţile relevante.

Roşie la faţă, Olympia se ridică de pe scaun şi se duse să examineze un set de cărţi, nu că ar fi văzut despre ce erau. Era prea preocupată să-şi tot spună că Lady Charles nu avea cum să-şi fi imaginat scena cu ducele gol ca parte

pe care nu o pomenise din călătorie.

— Planul meu era să o las pe Lady Olympia în siguranţă cu tine şi cu Alice, spuse Ripley. Voiam să mă întorc în Londra şi să îl încurajez pe Ashmont să încerce din nou.

— Serios? întrebă Lady Charles. De ce ai presupus că va sta liniştit în Londra? Nu e deloc tipic lui. Cel mai probabil, e pe urmele tale.

— Asta e partea complicată, spuse Ripley. Era deja beat când eu şi Lady Olympia am plecat. Cum nu ne-a ajuns din urmă în Putney, am presupus că a continuat să bea şi că Blackwood îl va băga în pat, cum facem de obicei. Cum Ashmont nu a apărut încă, şansele par să fie în favoarea acestei teorii. Dar, dacă o să apară acum, o să rezolv eu situaţia.

Olympia se întoarse de la cărţi.

— Să o rezolvi tu? Eu sunt cea care a fugit! Dacă vine, lucru de care mă îndoiesc, eu ar trebui să fiu cea care vorbeşte cu el.

— Nu e o idee rea. Când vine, atacă mai întâi şi fă-l să se apere, spuse Ripley.

— Dacă vine.

— O să vină. Am presupus doar că sunt şanse mici să vină azi, însă putem fi deschişi posibilităţii ca Blackwood să îl trezească. În cazul acesta, şi dacă Blackwood e cu el, o să ne găsească destul de repede. Nu e ca şi cum am fi trecut neobservaţi. Problema este că aş fi preferat să vorbesc cu el înainte să vină aici să îşi ia mireasa.

— Cum asta nu o să se întâmple, ar fi bine să faci un plan alternativ, spuse Lady Charles. Dacă, de exemplu, cei doi tonţi o să apară la trei dimineaţa.

— Presupui doar că o să vrea să mă ia, zise Olympia. Dacă aş fi în locul lui, aş veni doar ca să-mi spun să-mi văd de viaţă. De fapt, nu m-aş deranja deloc să vin.

— O să vină, spuse mătuşa la fel de sigură ca Ripley.

— E doar o chestiune de timp, zise ducele. Faptul că ai şase fraţi, Lady Olympia, nu înseamnă că eşti expertă în Ashmont. E foarte ambiţios şi obişnuit să obţină ce vrea.

— Şi care dintre voi nu e aşa? Ce bărbat nu e aşa? Cum rămâne cu mândria lui? L-am părăsit. În faţa tuturor.

— Priveşti lucrurile greşit. Eşti femeie. Femeia lui. Mândria lui o să-i spună să distrugă orice te-a făcut să fugi. Trebuie să-ţi aminteşti că nu poate rezista unei provocări.

Olympia îşi aminti ce îi spusese Lady Charles şi se uită de la gazdă la el.

— O provocare.

— Lui Ashmont i-a fost mereu uşor cu femeile, spuse Lady Charles. Asta poate are de-a face cu genul de femei cu care s-a asociat. Dar aşa stau lucrurile.

— Deci atuul meu e faptul că sunt dificilă, spuse Olympia.

— Şi diferită, zise Ripley. Nu eşti ca femeile cu care suntem obişnuiţi.

— Diferită şi dificilă, spuse ea.

— Exact.

„Ce ironie”, gândi ea. Faptul că era diferită şi dificilă o expulzase în departamentul supraveghetorilor şi al celor în vârstă. Dac-ar fi ştiut că aceste calităţi îi atrag pe crai… Dar nu, nu ar schimbat nimic, pentru că fetele bune stau la distanţă de bărbaţi ca ne-excelenţele lor.

— Nu e exact deloc, spuse Lady Charles. Ashmont e bărbat. Primul lucru pe care îl observă nu e personalitatea ei.

— Asta clar, zise Ripley.

Olympia nu-şi putea imagina ce ar observa bărbaţii mai întâi, în afară de înfăţişare, care era evidentă. Cum pe a ei n-o observau, era clar că nu se ridica la înălţimea standardelor.

— Ba nu e aşa, spuse ea.

Ripley îşi dădu ochii peste cap.

— Foloseşte-ţi capul, ăla cu creierul mare înăuntru. Dacă nu ai fi fost drăguţă şi cu forme, nu te-ar fi curtat, chiar dacă ai fi reprezentat o provocare.

Ducele spuse asta ca şi cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

„Drăguţă şi cu forme”.

Clar. De asta dădea bărbaţii la o parte cu băţul. Niciodată nu făcuse asta.

Şapte ani. O singură cerere, de la un cărturar bătrân.

„Drăguţă şi cu forme. Dar nu uita cine a spus asta: ducele de Ripley, un destrăbălat faimos, mereu pus pe şotii”. Iar ea roşea şi se fâstâcea, în condiţiile în care toată lumea ştia că destrăbălării nu făceau vreodată discriminări.

— Nu o să te vrea pentru mintea ta, spuse Ripley. Nu o să-şi dea seama că ai minte, şi probabil e mai bine aşa. O să creadă că el e cel deştept, şi poţi să-l ai la degetul mic.

Lady Charles zâmbi.

— În privinţa asta, nu am nici cea mai mică îndoială. Ascultă-l pe nepotul meu, Lady Olympia. Ştie despre ce vorbeşte.

Olympia îl privi pe duce, care stătea pe jumătate rezemat de canapea, ca un paşă în harem. În mână avea un pahar cu vin. Îl învârtea, capul lui întunecat fiind aplecat în timp ce-l privea, ca şi cum i-ar fi citit viitorul acolo.

Un gând îi trecu prin minte, şi apoi fu prea târziu ca să dea înapoi.

„Ashmont nu e cel pe care vreau să-l am la degetul mic”.

Abia atunci înţelese exact cât de mari erau problemele ei.

*

„Domnişoara a fugit pentru că nu ai curtat-o cum trebuia. Eu am încercat să o conving să se întoarcă. Când n-a vrut, ce altceva puteam să fac pentru a mă asigura că n-o să aibă probleme?”

Ceva de genul ăsta voia să-i spună Ripley prietenului său. Ştia şi ce avea să-i apună despre cum să aibă grijă de Lady Olympia Hightower, deşi ar fi fost o muncă solicitantă să îl facă pe Ashmont să stea locului destul cât să fie atent.

În primul rând, acesta avea să vrea să-l lovească pe Ripley în faţă. Apoi, Ashmont avea să vrea s-o cucerească pe mireasă. Lucrurile astea încă erau valabile.

Problema era însă că Ripley nu avea să ajungă la Ashmont înainte. Problema era că mireasa lui era aici, îmbrăcată la fel de atrăgător ca înainte. Purta o rochie albastră, despre care Ripley presupunea că fusese a Georgianei sau a altei verişoare ori poate chiar a lui Alice. Sigur nu a mătuşii Julia. În ultima vreme, garderoba ei era plină de nuanţe plictisitoare de gri şi maro şi foarte puţin ornamentată.

În această seară, Lady Olympia era aranjată frumos, ca un produs franţuzesc de patiserie.

Deşi gâtul şi umerii nu erau expuşi, ar fi putut la fel de uşor să fie, deoarece cămăşuţa cu dantelă, aproape transparentă, nu putea ascunde moliciunea umerilor ei şi umflătura sânilor de deasupra decolteului. Menajera îi aranjase părul într-un stil la modă, cu bucle împletite de o parte şi de alta a capului şi cu bucle mari în vârf, cu funde printre ele.

Ripley era bărbat. Asta însemna că, până şi atunci când încerca să decidă ce putea face cu Ashmont, se gândea în detaliu la desfacerea fundelor şi la eliberarea părului moale, des şi şaten pe umeri şi desfacerea hainelor, una câte una. Încercă să se uite la vin, ca şi cum un oracol ar fi trăit acolo, dar, chiar şi aşa, era conştient de prezenţa ei.

Nu ar fi trebuit să guste din ea. Pentru că doar o gură nu era niciodată de ajuns. Era un bărbat lacom după plăcere, la masă, în pat, peste tot, şi era prea obişnuit să obţină ce voia şi prea puţin obişnuit să reziste tentaţiei.

Îşi reaminti că asta nu era o tentaţie obişnuită. Nu concura cu Ashmont pentru o actriţă, o balerină, o curtezană sau o văduvă. Ripley nu avea voie să concureze de data asta, şi asta nu era una dintre acele regulile sociale pe care nu avea nicio problemă să le încalce. Ashmont era prietenul său şi ea îi era promisă lui Ashmont. Fuseseră semnate documente legale. Jumătate din lumea bună fusese invitată la nuntă.

Iar Ashmont voia să se însoare cu ea, fusese foarte clar în privinţa asta. Pur şi simplu, nu o convinsese pe

mireasă că şi ea voia să se mărite cu el.

— Ripley?

Vocea mătuşii lui îi readuse în prezent.

— Dacă nu mai ai sfaturi maritale pentru Lady Olympia, poate o să te gândeşti la cum să eviţi haosul dacă amicii tăi vin aici la primele ore ale dimineţii.

— Nu o să permiţi haos, zise el.

— Asta e o situaţie excepţională. Niciodată nu ai mai fugit cu mireasa unuia dintre prietenii tăi.

— Ca să fim exacţi, eu am fugit cu ducele, spuse Lady Olympia.

— M-am dus de bunăvoie, spuse el.

— Ba nu, insistă ea.

— Nu iniţial, dar m-ai cucerit uşor-uşor.

Ducele observă că Olympia se înroşi. O mai făcuse şi înainte, când el pomenise despre silueta ei, şi apoi simţise nevoia să îi evidenţieze formele, ca să o vadă cum roşeşte şi mai tare.

Ce putea să facă? Era drăguţă, cu forme şi avea gust bun. Când avea să se vorbească despre sfinţi, numele lui nu avea să fie menţionat.

— Ashmont va trebui să înţeleagă asta, spuse el. Faceţi prea mare caz. E simplu: dacă el şi Blackwood vor apărea în toiul nopţii, servitorii nu vor avea voie să îi lase înăuntru, ci vor veni să mă anunţe. Dacă între timp prietenii mei vor deveni zgomotoşi, pune câinii pe ei.

Chiar dacă mătuşa lui renunţase la animalele de companie, fiecare proprietate avea bărbaţi şi câini care o păzeau.

— Oricum, mă ocup eu de ei, aşa cum am mai făcut-o de alte o mie de ori. Şi, mătuşico, dacă nu o să te deranjeze să te ridici din pat, o să poţi să te uiţi la ei, aşa cum faci de obicei.

— Şi eu ce să fac? întrebă Lady Olympia. Mă ascund în camera mea?

— Citeşte o carte, spuse el.

Privirea pe care tânăra i-o aruncă peste ochelari trezea într-un bărbat dorinţa de a o lua în braţe şi…

Şi nimic.

Era foarte rău. Era cazul să discute cât mai repede cu Ashmont.

— Apropo de câini, Ashmont cunoaşte casa. În caz că se va strecura, ai face bine să-l ţii pe Cato cu tine la noapte, sugeră ducele.

— Cato! La cum îl ştim, se prea poate să întâmpine intruşii şi să le lingă degetele. Nu avem habar dacă e câine de pază.

— E vânător, spuse Ripley. L-ai salvat de o bătaie zdravănă. O să te protejeze.

„Chiar şi de mine”.

Nu că ar face ceva nepotrivit. Exclus. Nu era numai promisă lui Ashmont, dar era şi virgină. Nu avea să inventeze scuze ca să treacă pe la ea mai târziu.

Da, bineînţeles că i-ar plăcea să o vadă în cămaşa de noapte. Şi fără cămaşă de noapte.

Ce risipă de fantezie!

Nu era de mirare că el şi prietenii lui nu se apropiau de virgine şi femei respectabile. Nu poţi să faci nimic.

— Nu o să las câinele în casă până când nu ştiu că pot să am încredere în el, spuse Lady Olympia. Ar fi trebuit să vină când l-am chemat. Nu ar fi trebuit să mergem după el. Dacă s-ar fi purtat cum trebuia, nu ai fi călcat într-o vizuină de iepure. O să rămână în grajd sau oriunde este până când…

Se opri, încruntată.

— Ăsta e obstacolul, zise Ripley. Până când o să vină Ashmont şi o să te ia? Sau părinţii tăi?

— Prostii, spuse mătuşa Julia. Lady Olympia o să stea aici cât vrea. Le-am scris părinţilor ei şi i-am asigurat că o să am grijă de ea şi asta o să şi fac. O să fie în siguranţă, şi nimeni nu o să ia pe nimeni. Între timp, tu să te ocupi de prietenii tăi idioţi. Mâine o să ne ocupăm de câine. Lady Olympia, cred că ai nevoie de mai multă odihnă decât bănuieşti. Hai să ne culcăm devreme. Dacă cei doi bărbaţi ridicoli vor veni în noaptea asta, prefer să fiu sus, unde pot să mă pregătesc pentru confruntare. Cu ulei încins, dacă e

nevoie.

Din nou, o luă pe mireasa lui Ashmont.

„Cu atât mai bine”, îşi spuse Ripley. Gândea prea mult şi nu-şi putea ţine la depărtare gândurile care îi risipeau timpul. Nu era nimeni în apropiere care să vindece celibatul, iar el nu putea merge să găsească un leac.

Îşi privi piciorul rănit. Câte zile avea să îl coste? Şi cum avea să facă faţă fără să-şi piardă minţile?

În dimineaţa următoare

— Nu poate să meargă la Londra, spuse Olympia. Nu ar fi trebuit să ajungă atât de departe. Nu trebuia să-şi lase greutatea pe picior. Toată lumea ştie asta!

Coborâse să ia micul dejun mai devreme decât era obişnuită, deoarece se trezise din cauza unui coşmar. În el, Ashmont bătea la uşă, iar Ripley şi Cato săriseră pe geam ca să îl doboare. Însă, în timp ce Ashmont şi Ripley se băteau, Bullard prinsese câinele şi începuse să-l biciuiască.

Conştiinţa îi dădea bătăi de cap, deoarece îl abandonase pe Cato într-un loc străin, şi nu putuse să se culce la loc. Aşa că îşi pregăti repede ceva de mâncare şi se duse la grajduri, unde grăjdarul îi spuse că Excelenţa Sa plecase călare în urmă cu ceva timp. Se îndrepta spre Londra.

— Îmi pare rău, milady. Dar nu ştiam că Excelenţa Sa nu trebuia să plece. Chiar dacă am fi ştiut, ne-ar fi fost imposibil să-l oprim.

— Ce bărbat nechibzuit! Sunt sigură că şi-a scos şi bandajele. Nu că ar fi avut mare efect dacă voia să meargă în grajd şi să călărească spre Londra. O să-i pară rău după o oră, vei vedea. Şi atunci va fi prea târziu.

Îl mângâie pe Cato pe cap, şi acesta îi linse mâna înmănuşată.

— De ce nu l-ai oprit? întrebă ea. Păcat că nu am avut timp să te dresez ca să-l prinzi de haină. Dar, nu, e bărbat în toată firea, şi, dacă vrea să aibă un comportament

autodistructiv, nici câinii şi nici nişte oameni mai înţelepţi nu pot să-l oprească. Cato, hai să mergem la plimbare şi să vedem cum te comporţi. Şi nu o să ne batem capul cu încăpăţânarea ducelui de Ripley de a-şi face rău.

Acesta era lucrul raţional de făcut.

Să-l lase în pace.

Să se ocupe în schimb de câine, care era mai uşor de dresat decât un nobil răsfăţat şi nechibzuit.

— Ham! spuse Cato.

Ea se uită în jos la câine, care îi susţinu privirea, cu ochii sclipitori şi dând din coadă.

— Dar eşti un vânător cunoscut, nu? Hai să vedem! Lady Olympia spuse grăjdarului: O să am nevoie de o trăsură, îi explică pentru ce o voia.

Apoi, porni în fugă spre casă.

Capitolul 10

„Nu e o greşeală”, îşi spuse Ripley.

Încă o zi în apropierea lui Lady Olympia Hightower şi s-ar fi transformat într-un imbecil. Felul în care îl privise când îi spusese că era drăguţă şi cu forme… felul în care roşise şi lumina din ochii ei… Se uitase la el aşa cum s-ar fi uitat o altă femeie dacă ar fi acoperit-o cu diamante.

Îşi spusese că era normal să îi placă să o vadă roşind. Dar nu era normal ca amintirea să îl urmărească în pat şi să-l bântuie. Nu era normal să se simtă vinovat, nefericit şi furios pe lume din cauza unei femei. Celibatul nu putea fi atât de otrăvitor. Se petrecea şi altceva, lucru la care nu voia să se gândească deloc.

Voia să o lase în urmă şi să facă numaidecât ce trebuia să facă. Urma să facă lucrul corect, pentru că era un cavaler în armură strălucitoare. Pentru toată lumea.

Inclusiv pentru Ashmont, care nu putuse fi treaz la propria nuntă sau să pornească iute după mireasa lui

fugară şi căruia îi lua prea mult ca să îi găsească, deşi Ripley nu făcuse nimic pentru a se ascunde. Probabil jumătate dintre oamenii întâlniţi îl recunoscuseră. Putea să lase nişte urme mai clare? Ar fi trebuit să pună semne?

Între timp, glezna lui, care când plecase era în stare bună, se hotărâse să îi facă dimineaţa şi mai groaznică decât era deja.

Încă vreo trei kilometri până la Cobham şi hanul George. Avea să se odihnească acolo.

Ba nu, nu avea să o facă. După ce călătorise... Cât? Nouă? Zece kilometri? Ar fi trebuit să parcurgă de două ori pe atât, indiferent de starea gleznei.

Dar era foarte obosit. Bolnav şi obosit.

Nu dormise, din cauza ei. Visele deocheate nu ar fi fost o problemă, doar le avea tot timpul. Însă acelea nu fuseseră singurele. Olympia apăruse în rochia ei de mireasă, de un alb virginal, faţa îi strălucea, iar el o ridicase în braţe şi o dusese departe de un Ashmont furios. În altul, tânăra apăruse la nunta care nu avusese loc, stând lângă Ashmont, însă uitându-se la Ripley prin voal. Ducele îi privise lacrimile care îi curgeau pe obraji, pe sub voal, până când acesta se udase, la fel ca rochia ei. Apoi, ploua şi ei erau pe o barcă. Ea căzuse în apă, iar curentul o dusese departe, în timp ce el îi striga numele.

Se trezise transpirat.

După asta, nu mai încercase să se culce.

Aşteptase până la primele semne ale răsăritului şi se îmbrăcase în hainele unchiului. De ce le păstrase mătuşa Julia? Cum se aştepta să se facă bine când se agăţa de ce nu mai putea avea?

Reuşise să iasă fără să fie detectat. Asta conta.

La scurt timp după ce plecase de la Camberley Place, se oprise la Talbot, în Ripley, oraşul cu acelaşi nume ca al lui. Acolo, băuse nişte bere, ca să compenseze pentru micul dejun. Nu ar fi trebuit să se oprească aşa repede sau pentru atâta timp. Tot ceruse încă o halbă şi încă o halbă, şi voia să dea vina pe piciorul lui bolnav, dar adevărul era că nu putea să se adune.

Voise să se întoarcă. Încă voia asta, însă nu putea face aşa ceva. Nu era nimic pentru el acolo.

Aşa că mersese mai departe în ritmul pe care i l-ar fi sugerat ea. De ce? Pentru că Lady Olympia se străduise atât de mult cu afurisita lui de gleznă. Deşi era disperat să ajungă la Londra, nu voia să îi zădărnicească munca. În plus, nu putea să fie beteag şi slăbit când se întâlnea cu Ashmont.

Şi mai multă tortură: de fiecare dată când glezna îi provoca durere, Ripley îşi amintea mâinile Olympiei pe el, pe piciorul lui, şi modul profesionist în care avusese grijă de el, fără să îşi dea seama de starea lui disperată de excitaţie.

Era blândă, spusese Ashmont.

Olympia habar n-avea ce efect avea genul ei de bunătate asupra bărbaţilor ca ei.

Ducele se uită în sus. Soarele, care încerca să îşi facă loc printre nori, aruncă o lumină bolnăvicioasă. Minunat, exact ce îi plăcea: să călărească spre Londra pe ploaie.

„Da, ce martir sărac şi trist. Călătoreşti prin ploaie. Ca şi cum nu ai mai făcut asta de nenumărate ori, şi în viteză”.

Dar atunci fusese beat, iar acum era foarte treaz. Ar fi trebuit să bea berile acelea suplimentare.

Cât dura să şi-o scoată din minte?

Nu era prea târziu să afle. Putea să ia o diligenţă la hanul George. Aşa ar fi înaintat mai rapid. Şi putea să bea o bere sau trei în timp ce servitorii pregăteau diligenta. Şi putea să ia sticla cu el în trăsură. Cum altcineva conducea, putea să-şi bea minţile.

Mai erau doar vreo trei kilometri.

Tocmai când avu acest gând, lumea din jurul lui se întunecă. Deasupra se adunară nori, care deveniră negri pe la margini. O picătură căzu pe capul calului. O alta îi lovi pălăria. De fapt, pălăria unchiului său. Deşi, calitativ, era superioară pălăriei cumpărate în Putney, nu îi venea decât o idee mai bine.

Căzură mai multe picături, din ce în ce mai repede, stropind frunzele şi făcând să dispară praful de pe drum.

Minunat.

De ce nu stătuse în Florenţa încă o zi? Nu ar mai fi fost aici acum.

Nunta ar fi fost o treabă dusă la bun sfârşit. Sau nu. Oricum, mireasa ar fi fost problema altcuiva, iar el nu ar fi ştiut ce ratase.

Calul lui, deloc afectat de ploaie, continuă să meargă. Ripley îşi spuse să continue. Puţină umezeală nu avea să-l omoare.

Ploaia cădea mai puternic şi i se scurgea de pe borul pălăriei pe gât. Demonii îşi înfigeau pumnalele în glezna sa.

Se uită pe sub bor la ploaie.

În apropiere era un izlaz, dar nu exista niciun adăpost acolo. Însă, peste câţiva metri pe dreapta, la marginea unor tufişuri, era o porţiune împădurită. Porni în acea direcţie şi găsi o alee îngustă. O luă pe acolo şi călări într-o zonă cu copaci. Aceştia erau destul de deşi cât să ţină la distanţă cea mai rea parte a furtunii.

Ripley aşteptă şi tot aşteptă. Glezna îi pulsa. Voia să bea ceva. Voia să se bată cu cineva.

Descălecă, iar glezna se purta de parcă ar fi încercat s-o omoare.

— Du-te naibii, îi spuse.

Găsi un buştean şi se aşeză pe el, cu piciorul întins.

„Trebuie să-l ţii ridicat”, îi zisese ea.

Îşi aminti de felul în care Olympia se ţinuse de nas şi se prefăcuse că-i era rău când îi dădu jos pantoful. Îşi aminti cum se dusese spre nemernicul care bătuse câinele.

Se gândi la ea căsătorită cu Ashmont şi i se făcu rău.

Se îndemnă să nu se gândească la asta, dar nu putea alunga gândul.

Peste o eternitate, ploaia începu să se potolească. Se uită printre copacii uzi. Cerul se lumina.

Calul îşi întoarse capul. Ceva se foia în tufişuri. Ripley se uită în acea direcţie.

— Ham!

Cato se apropie de el cu limba scoasă.

— Ce băiat bun! îi spuse o voce familiară.

În spatele lui Cato, pe drumul noroios, apăru Nemesis.

*

— Ce bărbat prost!

Da, era, pentru că sunetul vocii ei făcu deodată cerul să devină albastru şi soarele să iasă în toată gloria lui aurie. Pe scurt, Ripley era la un pas să plângă de uşurare.

Îşi săltă corpul rigid de pe buştean. Da, era deranjat. Poate din cauza ei. Însă încă mai avea maniere, şi ea era o lady. Un gentleman se ridică atunci când apare o lady, indiferent cui aparţine şi cum îi face zile fripte.

— Ce crezi că faci? întrebă el.

— Ţie ce ţi se pare?

Olympia purta ce părea să fie una dintre rochiile mătuşii Julia: cu mâneci înguste, într-o nuanţă groaznică de maro. Îi venea groaznic. Deşi ea şi mătuşa lui aveau aproape aceeaşi înălţime, siluetele lor erau diferite. Talia se afla cu câţiva centimetri mai jos decât unde estimase el că era talia lui Lady Olympia, umerii nu aveau curbele ei perfecte şi corsajul nu îi venea în dreptul sânilor. Pălăria, la fel de sumbră ca rochia, şi cu o singură pană, stătea într-un unghi ciudat pe cap, iar fundele erau legate stângaci.

Ripley se simţi ca şi cum băuse cantitatea perfectă de şampanie, îşi dăduse seama că ea îl făcea să se simtă astfel din clipa în care Olympia îi ordonase să o ajute cu fereastra.

Ducele se încruntă şi se uită la câine.

— M-ai vânat, spuse el. Cu câinele. Eşti o femeie periculoasă.

Tânăra stătea cu mâinile în şold şi îl privea din cap până-n picioare.

— Nebună, poate, pentru că încerc să te salvez de tine însuţi. Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu!

Cato se aşeză. Ripley nu o făcu.

— Mintea masculină e o adevărată minune, spuse ea. Încerci să devii invalid? Ai idee câte daune permanente poţi să-ţi faci?

— Nu, pentru că nu o să existe niciuna. Mi-am mai luxat diverse părţi înainte. Nu ar fi trebuit să te las să mă răsfeţi. Marinarii ăia despre care vorbeai ieri crezi că lenevesc pe vas între tratamentele cu apă rece?

— Tu nu eşti marinar. Eşti un nobil răsfăţat. Dacă te referi la vindecarea rănilor din copilărie, aminteşte-ţi că perioada aia a trecut de mult. Membrele băieţilor sunt în creştere. Se vindecă repede. Tu eşti adult în toată firea – mai puţin creierul –, şi pentru tine e diferit.

— Nu sunt un ipohondru bătrân şi gras, spuse el. Se pare că m-ai confundat cu Lord Mends.

Olympia clipi o dată, după care spuse:

— Nu, nu, pot să vă diferenţiez uşor, spuse ea. Lord Mends poartă perucă. Tu ai mai mult păr decât isteţime.

— Niciodată nu am încercat să mă dau drept intelectual, replică el.

Mends era însă. Unul apreciat.

— Doar pentru că nu o să fac ce crezi tu că ar trebui să fac sunt un prost.

Voia să facă tot ce îi spunea ea să facă.

Trebuia să fie împuşcat. Preferabil, în cap, unde avea să-i fie de folos.

— Eşti şi încăpăţânat. Hai, sprijină-te de cal. Sau de copac. Mori de durere când stai drept, dar o s-o faci, nu? Doar ca să demonstrezi ce ai tu de demonstrat!

Voia să se sprijine de ea.

— Nu am nimic de demonstrat, spuse el. Aveam un plan, aşa cum v-am zis şi aseară. Nu am niciun motiv să-l schimb. Mă duc la Londra.

— Nu ai niciun motiv, repetă ea, clătinând din cap. Cât îmi doresc să te fi sedat cu laudanum. Îl privi apoi pe Cato. Este exact ca şi cum aş vorbi cu băieţii, adică ca şi cum aş vorbi cu o cărămidă.

Inspiră adânc şi expiră, iar asta crea o mişcare hipnotizantă în corsaj. Ripley nu putu să îşi mute privirea. Îi plăcea pedeapsa.

Întorcându-se de la Cato spre Ripley, Olympia spuse:

— Ştiu că e o risipă de aer, dar atât raţiunea, cât şi

conştiinţa vor să îţi spun câteva lucruri simple: Nu se pune greutate pe un membru rănit. Acel membru se ţine ridicat. I se dă timp să se vindece.

— A avut destul timp, spuse el.

Se pare că respiraţia nu o calmă, deoarece ochii ei îl străfulgerară, obrajii i se înroşiră şi strigă:

— Zece ore nu înseamnă destul timp, cap pătrat!

Îşi mişcă pumnii în aer, iar mişcarea făcu rochia să se ducă într-o parte şi sânii în cealaltă.

— Iar orele petrecute călărind nu se pun!

Era delicioasă.

Ripley îl ura pe Ashmont. Şi pe el însuşi.

Era mult trecut de momentul în care trebuia să-şi facă ieşirea.

— Dacă ai terminat cu predica, o să plec, spuse el.

Se întoarse ca să ia hăţurile.

— Du-te, zise ea. Fă cum vrei. Probabil am avut o problemă de am crezut că raţiunea şi conştiinţa pot avea ceva greutate cu tine. Eşti imposibil. Hotărât să te autodistrugi. Ar fi trebuit să ştiu mai bine de atât, dar, nu, a trebuit să ies în ziua asta afurisită să te salvez de prostia ta, pentru că tu ai făcut ce ai putut ca să mă salvezi de a mea. Să te salvez pe tine, pe oricare dintre voi, ce amuzant! E doar o altă eroare de judecată. Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt călătoria.

Ripley auzi un foşnet furios de fuste şi jupe. Ştia că ar fi trebuit să-l ignore, să se suie pe cal şi să pornească la drum, dar mereu avusese o problemă cu ce ar fi trebuit să facă. Se întoarse la timp cât să o vadă plecând, cu capul sus, spatele drept. Acel spate. Acea urmă de nerăbdare din mersul ei. Mai mult decât o urmă vagă.

Ce nemernic era!

Olympia avusese grijă de el. Făcuse ce putuse ca să-l ajute să se vindece. Iar el… ei bine, el era ce era. Nu-şi putea schimba caracterul şi nu putea schimba trecutul. Nu putea face în aşa fel încât el să fie cel care să stea în faţă hotelului Clarendon în acea zi.

— La naiba, Olympia!

Şchiopătă după ea. Ea continuă să meargă.

— Nu-mi pasă ce faci. Nu o să mai poţi merge. Nu o să mai dansezi niciodată. Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Nu pot să stau aici, la mătuşa mea, zise el către spatele ei. Nu înţelegi. Niciodată nu o să înţelegi. Nu *vreau* să înţelegi.

Ce spusese nu avea sens, dar nu îi păsa de asta.

— Ai dreptate, zise ea. Nu vreau să înţeleg. Nu înseamnă nimic pentru mine ce ai de gând să faci. Dar îţi mulţumesc pentru lecţie. Se întoarse spre el cu o furtună de foşnete de fuste. Dacă o să primesc o a doua şansă cu Ashmont, o să ştiu mai bine decât să fiu atentă la ce face. O să duc o viaţă intelectuală, ceea ce e mai acceptabil şi mult mai puţin enervant decât să încerc să comunic cu oricare dintre voi.

O apucă de braţ. Era vag conştient de mârâitul lui Cato, dar asta nu era decât zgomot de fundal pentru haosul din mintea lui.

— Trebuie să plec, pentru că...

— Nu-mi pasă!

— Pentru că...

Pentru că ea era acolo, furioasă, mirosind a ploaie, a lemn şi a lucruri proaspete, braţul ei sub mâna lui. Îl ţinuse treaz toată noaptea, şi gustul ei încă îl bântuia. Era un dobitoc nechibzuit, dar ăsta era. Iar ea era acolo. Şi erau singuri. Iar el o voia.

De fapt, atâta ştia cu siguranţă când o luă în braţele lui şi spuse:

— Din cauza asta.

O sărută. Iar, la acea primă atingere a buzelor lui de ale ei, dorinţa cu care se luptase câştigă.

O sărută ca un bărbat care vrea ceva ce nu poate avea şi trebuie totuşi să-l aibă, ca un bărbat care nu ştie decât când are lucrul respectiv şi nu mai vrea să ştie nimic altceva. Şi, când îi gustă gura şi îi simţi corpul lipit de al lui, toate sentimentele care alergaseră haotic se liniştiseră dintr-odată.

Iar când ea îl apucă de umeri, ceva din el, o parte

încordată, care părea că aşteptase o eternitate, capitulă.

Ripley o sărută mai apăsat, mai persuasiv. „Stai”, o îndemna cu gura lui. Cu un sunet ca un oftat, Olympia cedă, şi totul era în regulă în lume din nou. Buzele i se depărtară şi corpul i se topi lipit de al lui, iar căldura lui şi valul de plăcere turbulentă îl făcură să se împleticească, piciorul său rănit tremurând periculos.

Nu-i păsa însă nici de picior şi nici de durere, ci numai de ea. O ţinu în braţe şi savură acea senzaţie, lăsându-se pe spate, până când spatele lui lovi ceva tare şi dur.

Sus sau jos, nu conta. Nu mai contau decât silueta ei şi felul în care se potrivea lângă el şi năvala minunată de sentimente. Şi, mai presus de orice, era puterea unui sărut, care devenea din ce în ce mai profund pe măsură ce ea îi urma exemplul.

Se pricepea. Învăţa repede şi cerea la fel ca el, până când primul fior de plăcere fierbinte se transformă într-o toropeală întunecată, care ardea cu puţina raţiune care îi mai rămăsese în creier.

Avea însă o mulţime de senzaţii şi emoţii. Acestea copleşiră vocea interioară, care încerca să îi reamintească cine era ea şi ce era bine şi rău. Îşi plimbă mâinile pe umerii ei perfecţi şi apoi pe spatele ei drept, până la curbura fundului. Ce bine era. Perfect. Îi puse mâna pe mădularul lui. Era şi mai bine.

Însă ea icni şi opri sărutul. Vraja se rupse, şi Ripley nu avea de ales decât să slăbească strânsoarea. Deşi asta nu crea decât o mică distanţă între ei, era de ajuns. Lumea se întoarse şi abilitatea lui de a gândi reveni, iar creierul voia să ştie ce se întâmplase. Îşi pierduse în sfârşit minţile? Era beat mort? Se lovise la cap?

Nu conta cât de mult o dorea. Nu conta că ea îi bântuia visele şi nu îl lăsa să doarmă. Nu conta dacă ea îi fermeca şi îl intriga şi el îl ura pe Ashmont pentru că fusese primul care privise mai de aproape.

Cu toate astea, Ripley nu îi dădu drumul complet. Dacă ea s-ar fi zbătut mai mult, ar fi lăsat-o – cel puţin asta spera –, dar Olympia nu făcuse asta. Doar stătuse în cercul

braţelor lui, privindu-l.

— Bun, spuse ea. Păi. Clătină din cap. Dar nu.

Îl împinse. Acum, nu mai avea nicio scuză să nu-i dea drumul. Tânăra făcu un pas în spate, se îndreptă, îşi aranjă rochia şi ochelarii.

— A fost… educativ.

Educativ. Da, cu siguranţă.

Ea, o inocentă. Ea, care îi era promisă celui mai bun prieten al lui.

Ripley se îndepărtă de copacul de care se sprijinise. Blestemă. Îşi dădu jos pălăria şi lovi copacul cu ea. Blestemă şi blestemă până când spaţiul din jurul lui ar fi trebuit să devină albastru şi copacii ar fi trebuit să se ofilească. Păsări zburară de pe ramuri şi veveriţe alergară şi creaturi mici şi panicată se grăbiră să fugă.

— Ripley, pentru numele lui Dumnezeu!

Ducele o auzi, însă mintea lui ţipa mai tare.

Ashmont era prietenul lui cel mai bun. Din copilărie. Din perioada aia mizerabilă de la Eton. Mereu se sprijiniseră unii pe ceilalţi, toţi trei. Iar Ripley…

Lovi copacul cu piciorul stâng, nu cu cel bolnav, însă asta fusese noroc chior, pentru că nu gândise. Lovitura îl dezechilibră, şi ducele căzu.

Între timp, la Camberley Place

— La Londra? repetă Ashmont.

El şi Blackwood stăteau în salonul lui Lady Charles Ancaster. Ashmont avea un ochi vânăt. Niciunul din gentlemeni nu arăta elegant. Păreau să fi fost călcaţi de o căruţă şi poate şi de o turmă de vite.

— Aşa se pare, spuse mătuşa lui Ripley.

Le arătă biletul pe care i-l lăsase acesta.

Ashmont îl luă şi citi

Plecat la Londra.

R.

Întoarse biletul pe partea cealaltă. Nu era nimic.

— Atât?

— A considerat suficient, spuse ea.

Blackwood şi Ashmont încuviinţară. Nici ei nu prea ofereau explicaţii.

Nu se gândiră că poate şi Lady Charles lăsase multe lucruri nespuse, inclusiv informaţii foarte importante.

— La Londra, repetă Ashmont. Ne-am gândit la asta, nu? Am spus că se va întoarce la Londra. O goană după himere. Dar mai sunt toate indiciile.

— A venit totuşi aici, spuse Blackwood. Nu s-a întors direct în Londra. Nu am greşit.

— Când nu aţi apărut aseară, am presupus cu toţii că aţi rămas în oraş, spuse Lady Charles. Ce comedie de erori s-a dovedit a fi situaţia asta!

— Chiar a crezut că nu o să venim după el? Nu a vrut să facem asta? întrebă Ashmont.

— Dimpotrivă, vă aşteptam, spuse Lady Charles. De fapt, credeam că o să ajungeţi înainte de nepotul meu sau la scurt timp după. Călătoria lui s-a dovedit a fi mai complicată decât anticipase.

— Şi a noastră, spuse Blackwood, în timp ce-l privea pe Ashmont. Am avut o problemă la Putney.

— Înţeleg, spuse Lady Charles, care îşi puse ochelarii şi îi studie ochiul. Vânătaia pare recentă.

— S-a întâmplat după… neînţelegere, zise Blackwood. A căzut pe scări.

— Mi-a picat prost ceva ce am mâncat, spuse Ashmont. M-am simţit rău toată noaptea, altfel aş fi venit de atunci.

— Probabil a fost ceva ce ai băut, zise Lady Charles. Bun mod de a începe extazul matrimonial. Speram că până şi tu o să te poţi căsători fără să transformi totul într-un haos. Şi cu ce fată admirabilă!

— Ştiu că e admirabilă, spuse Ashmont. Am văzut asta imediat. M-am întrebat de ce nu am observat înainte.

Doar că înainte nu-mi era mintea la căsătorie.

— Poate dacă ţi-ai fi exprimat clar sentimentele, nu ar fi fugit.

Ashmont se încruntă.

— Da. Nu am curtat-o destul. Asta îmi spune toată lumea. Dar am făcut asta. I-am spus totul despre bibliotecă, aşa cum unchi... de fapt, aşa cum ştiam că trebuia să fac – şi a părut mulţumită.

— Nu suntem siguri că a fugit, spuse Blackwood. Bănuim că a fost gluma lui Ripley.

— Serios? întrebă Lady Charles. Nu înţeleg de ce o fată isteaţă precum Olympia i-a făcut jocul.

— Asta a spus şi fratele ei.

— Indiferent de motivele ei, comportamentul rău nu a fost gândit pentru a mulţumi, spuse mătuşa lui Ripley. Erai prea preocupat să te baţi şi să bei până ţi se făcea rău ca să fugi după ea şi să o convingi să se întoarcă.

— Nişte circumstanţe extenuante, spuse Blackwood.

Expresia lui Lady Charles deveni şi mai rece.

— Nu o să încerc să-mi imaginez care erau. O să vă spun doar că, în locul ei, aş fi fost foarte dezamăgită de peţitorul meu. Făcu un gest nepăsător. Du-te la Londra! Dar să nu fii mirat dacă-ţi spune să-ţi cauţi ducesă în altă parte. Poate aşa ar fi cel mai bine.

— Nu o să caute pe altcineva! spuse Ashmont. Orice e în neregulă o să repar. Am spus că o să mă căsătoresc cu ea şi am vorbit serios. O s-o fac. Iar Ripley n-are decât să-mi pupe... mătuşa.

Făcu o plecăciune furioasă şi plecă.

Se opri însă şi se gândi probabil la comportamentul lui, pentru că se întoarse cu o privire ruşinată.

— Îmi cer scuze, Lady Charles. Te rog să mă ierţi. A fost... Nu am vrut să... Ştii tu. Sentimente.

Îi adresă cel mai angelic zâmbet.

— Îţi recomand să înveţi să-ţi exprimi sentimentele într-un mod mai inteligent şi mai plăcut, spuse ea. Pentru că, dacă nu eşti atent, cineva care ştie să facă asta o să ţi-o fure. Dacă se întâmplă aşa ceva, nu o s-o mai iei înapoi.

— Da, milady. De acum, o să fiu mai bun.

De data asta, făcu o plecăciune ca la carte şi ieşi.

Blackwood începuse să-l urmeze, apoi se opri.

— Iar Alice? E pe aici?

*

— Ripley, ce ai făcut?

O faţă maro şi păroasă stătea deasupra lui Ripley şi o limbă imensă se apropie.

— Dispari!

Ducele împinse câinele. Urechile îi ţiuiau. Piciorul cerea să fie amputat. Ploaia îi cădea pe faţă.

Lady Olympia se aşeză în genunchi lângă el. Buzele îi erau umflate, iar pălăria şi ochelarii, strâmbi.

„Mă urăsc", gândi el.

— La naiba, Olympia, nu îngenunchea în umezeală!

— Cum rămâne cu tine? Ar A un miracol dacă nu ţi-ai rupt nimic.

— Nu e nimic rupt, spuse el. Nu sunt făcut din sticlă. Nu sunt delicat. Se sprijini în coate. Nu mă mai tot cocoloşi. Ar trebui să-mi dai una-n faţă. Vezi? Vezi ce se întâmplă? De asta e împotriva regulilor ca domnişoarele necăsătorite să stea singure cu bărbaţi. Nu suntem de încredere. Majorităţii, cum ne apropiem de o femeie atrăgătoare, mintea ne cade în vintre.

Olympia se dădu în spate şi îşi îndreptă ochelarii.

— Atrăgătoare? Serios? întrebă ea.

*

Inima Olympiei începu să bată cu putere.

Încă nu-şi revenise după sărut. Nu era sigură că avea să-şi revină vreodată. Nu ştiuse că un sărut putea să fie aşa. Nu era sigură că sărut era cuvântul potrivit.

Apoi, el avusese o ieşire. Şi apoi… spusese *atrăgătoare.* Referindu-se la ea.

— Ţi-am spus aseară, zise el. Drăguţă şi cu forme. Ai

uitat?

— Nu. Cum ar A putut s-o facă? Dar eşti un crai, şi craii nu fac discriminări.

— Când sunt beat, poate fac mai puţine discriminări. Acum însă, nu sunt beat, deşi îmi doresc să a fost.

— Sunt pedantă şi plictisitoare, spuse ea. Şi port ochelari.

— Crezi că asta afectează în vreun fel un bărbat?

— Da.

— Poate într-o sală de bal aglomerată. Dar, când e singur cu o fată drăguţă şi cu forme, nu îi pasă de ochelarii ei sau de orice altceva poartă.

Încercă să se ridice. Scâncind, se săltă în poziţie de şezut şi blestemă. Olympia îşi puse o mână pe umărul lui.

— Stai, spuse ea. Lasă-mă să chem un servitor să te ajute. O să fie mai uşor pentru piciorul tău.

Ripley păru nedumerit.

— Servitor, spuse el.

— Îmi dau seama că felul în care m-am comportat ieri te-a putut face să crezi că sunt o aiurită, însă, în mod normal, sunt o persoană practică şi atentă. Nu am venit să te salvez neînsoţită. I-am adus pe vizitiu, John, şi pe servitorul Tom. Am venit cu landoul mătuşii tale.

— Foarte bine, spuse el. E mai confortabil să călătorim spre Londra în trăsură.

— Aşa e, dar nu azi, spuse ea.

— Olympia, trebuie să ajung la Londra.

— Ai tot spus asta. Hai să ne gândim, da? Să privim lucrurile logic.

Ripley se lăsă pe spate, punându-şi capul pe frunze ude, muşchi şi ce insecte se aflau pe acolo. Privi prin copaci la cer. Apoi, îşi întoarse ochii verzi spre ea.

— Hai!

— Sunt mai bine de treizeci de kilometri până la Londra, spuse ea. Camberley Place este la o treime din distanţa asta. De unde stai tu, ţi se pare că nu o să plouă? Având în vedere circumstanţele, nu eşti de acord că lucrul practic de făcut e să ne întoarcem la Lady Charles, să ne

odihnim o zi sau două şi apoi să mergem în Londra? Cu trăsura.

Ripley închise ochii.

— Bun. Se ridică. Mintea îmi fugi pentru o clipă. Dar desigur. Este evident. Nu pot să iau trăsura şi să te las aici. Foarte bine. Ia-l pe Tom. Ripley se strâmbă. Ar fi trebuit să-l aduci cu tine de la bun început.

— Încercam să ţin pasul cu Cato, spuse ea. Nu mă gândeam la servitori.

— Nu gândeai. Se tot întâmplă asta. Ashmont nu ar fi trebuit să te piardă din ochi nici măcar o clipă. Cauţi probleme. Şi, surpriză! Am ajuns aici.

— Nu înţeleg.

— E *prietenul* meu.

Abia atunci îşi dădu Olympia seama că izbucnirea lui de după sărut avusese legătură cu onoarea masculină. Un gentleman, chiar şi unul dintre ne-excelenţele lor, nu se atinge de posesiunile prietenului său. Femeile erau o posesiune, şi, în ochii lumii, ea încă îi aparţinea lui Ashmont.

Pentru o clipă, cât durase sărutul, crezuse că Ripley simţea ceva pentru ea. Dar era numai nevoia masculină de a cuceri femei. Se lăsase copleşit de nevoia lui, atâta tot. Spusese adevărul. Acesta era motivul pentru care femeile necăsătorite nu trebuiau lăsate singure cu bărbaţi.

Niciodată nu crezuse că un bărbat avea să fie stârnit de ea, dar se întâmplase. Acum, înţelegea cu adevărat, nu doar la nivel de teorie, de ce exista acea regulă. Dacă nu ar fi fost atât de uimită să simtă ce simţise când el o trăsese lângă el şi dacă nu i-ar fi venit în minte explicaţia mamei despre intimitate maritală şi nu şi-ar fi amintit ce văzuse în acea zi la cai, ar fi fost prinsă într-o furtună de sentimente. Şi distrusă.

Era atât de bizar, că aproape râse. Lady Olympia Hightower, coruptă la un moment de pasiune. Apoi, aproape plânse, pentru că se prea putea ca acesta să fi fost singurul moment de pasiune pe care îl va fi trăit vreodată.

Se îndemnă să nu devină isterică – Ripley părea să

facă asta pentru amândoi – şi spuse:

— Calmează-te. Gândeşte-te doar că mi-ai dezvoltat educaţia.

— Asta e treaba lui Ashmont!

— Să privim partea bună.

— Partea bună. Dumnezeule!

— Când o să descopere că nu sunt complet ignorantă, o să-şi dea seama că a avut competiţie. Dacă e să vă cred pe tine şi pe mătuşa ta, asta o să-l facă nerăbdător să mă satisfacă. Nu trebuie să afle cine a fost responsabil, şi eu nu o să-i zic. Olympia afişă un zâmbet strălucitor. Ştii ce, Ripley? Cred că îţi datorez mulţumiri.

*

Predica lui Lady Charles îi dădu lui Ashmont ceva la care să se gândească. Unele lucruri, care erau clare din perspectiva aventurii, deveniseră confuze acum. După ce se gândi pentru scurt timp, îşi dădu seama care era problema lui: era însetat.

Prin urmare, el şi Blackwood se opriră la hanul Talbot. Dacă nu ar fi făcut asta, ar fi trecut pe drum pe lângă landou, care mergea în direcţia opusă. Dacă plafonul acestuia nu ar fi fost ridicat împotriva ploii, şi-ar fi văzut prada, iar lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel.

Însă asta nu se întâmplă. Ce se întâmplă fu că se uitau pe fereastră, şi văzură un landou destul de vechi mergând în direcţia din care veniseră. Blackwood făcu o remarcă amuzantă despre ritmul în care se mişca trăsura.

Cam atât observară, deoarece începu să plouă din nou, şi priveliştea de la geam deveni neclară. Ashmont se întoarse şi spuse:

— Ce zici? Ar trebui să merg la castel cum ajung la Londra? Să mă duc direct la casa Gonerby şi să o cuceresc pe lady? Lady C. A părut să râdă de tehnicile mele.

— După ce domnişoara a călătorit patru sau cinci ore şi abia a avut timp să-şi revină, d-apăi să se odihnească după călătorie? spuse Blackwood. În plus, crezi c-o să faci

cea mai bună impresie în faţa ei cu vânătaia aia şi cu hainele de ieri?

Ashmont îşi atinse uşor ochiul vânăt.

— Probabil că nu, zise el. Atunci, o las pe mâine.

Capitolul 11

— I-ai lăsat să plece, îi spuse Ripley mătuşii lui. Au fost aici şi i-ai lăsat să plece.

Intraseră în sala cea mare în urmă cu câteva clipe şi aflaseră despre vizita lui Ashmont şi a lui Blackwood.

Ripley se sprijinea de o canapea de lângă şemineu. Se uită la pereţii bogat ornamentaţi şi se întrebă de ce soarta se hotărâse să-l chinuiască din clipa în care se întorsese în Anglia.

— Ai face bine să iei loc, spuse mătuşa Julia. Eşti alb ca un cearşaf.

— Aşază-te, zise şi Olympia. Încearcă să fii mai puţin încăpăţânat.

Ripley se afundă în canapea. Voia să se întindă. Şi să zacă inconştient. Piciorul îl durea, dar nu atât de tare cât gândurile care i se învolburau în minte. Nu era obişnuit să gândească atât de mult. Nici nu era de mirare că se simţea atât de slăbit.

— Cred că o să-ţi revii mult mai repede dacă o să foloseşti căruciorul unchiului tău.

— Un cărucior! De ce nu mă şi hrăniţi?

— Căruciorul e ca să-ţi odihneşti piciorul, spuse Olympia.

Ripley privi tavanul.

— O să te ajute să pui mai puţină greutate pe picior, continuă ea. Dacă o să îi dai o pauză, o să se vindece mai repede.

— Un cărucior, repetă el.

„Cineva să mă împuşte acum!”

— Ce au decăzut cei puternici! spuse mătuşa lui.

— Foarte bine, bucură-te de moment. Am căzut, şi nu numai o dată. Mă simt ca naiba. Lady Olympia avea dreptate. Tu ai avut dreptate. Nu ar fi trebuit să plec azi. Ar fi trebuit să fiu aici când au venit Ashmont şi Blackwood.

— Dar nu ai fost, iar eu m-am purtat cum mi s-a părut cel mai bine. Poate am reacţionat din furie, dar s-a terminat acum, spuse mătuşa Julia.

— De ce furie? Nu ai fost de acord cu mine, că Ashmont o să vină după Olympia?

— Nu mi-a plăcut atitudinea lui, ca să nu mai zic de înfăţişare. Niciunul din aceste aspecte nu fusese gândit ca să ofere confort unei tinere speriate. În schimb, părea să-şi etaleze lipsa de gândire şi nechibzuinţa.

— Nu are nevoie să şi le etaleze. Nu îmi făceam iluzii, vă asigur, zise Olympia.

— Ar fi trebuit să îţi faci, spuse mătuşa Julia. Ar fi trebuit să ai cel puţin câteva speranţe şi visuri în ziua nunţii. Şi, mai important, el nu ar fi trebuit să te ia ca pe un lucru sigur. Azi, nu mi s-a părut că s-ar gândi să-ţi facă pe plac, deşi până acum şi-a dat probabil seama că dispariţia ta nu a fost o farsă şi că avea lucruri de reparat.

— Excelenţa Sa cu Faţă de înger probabil arăta foarte rău dacă te-a adus în starea asta, spuse Ripley.

Dacă ar fi fost acolo, poate l-ar fi aruncat pe Ashmont în cealaltă parte a camerei. Ce naiba era în neregulă cu omul ăla, să facă o impresie aşa greşită când ar fi fost atât de uşor să facă una bună? Încerca oare să o îndepărteze pe Olympia şi mai mult? Sau era atât de încrezut încât credea că era mereu irezistibil?

— Arăta şi mirosea rău şi se purta şi mai rău, spuse mătuşa lui. I-am spus vreo două vorbe, sper că i-am dat de gândit. Însă ce e sigur e că el mi-a dat mie de gândit. Amândoi au făcut-o. Nu mi-a plăcut gândul că Lady Olympia risca să îi întâlnească pe drum. Dar e o tânără inteligentă şi cu voinţă puternică. Şi ştiam că era mic riscul de a se întâlni. Era foarte probabil ca cei doi crai să facă un ocol, pe la o cursă sau un meci de box, sau să aştepte în vreo tavernă să se oprească ploaia. Lady Charles se întoarse

spre Olympia. Nu am mai ţinut legătura cu ei de mai bine de trei ani, de când s-a îmbolnăvit Charles. Eram obişnuită să îi văd pe Hugh şi pe prietenii lui ca pe nişte băieţi sălbatici şi mereu treceam asta cu vederea. Dar azi mi-am dat seama că sunt bărbaţi şi că e momentul să fie responsabili. Pe scurt, conştiinţa nu mă lasă nicicum să te grăbesc să te întorci la logodnicul tău. Eşti bine-venită să stai aici cât vrei, draga mea. Când o să doreşti să te întorci în Londra, nu trebuie decât să-mi spui, şi o să te însoţesc.

Ieşi apoi din sala cea mare, ecoul paşilor ei răsunând în urma sa.

*

Ashmont venise, exact aşa cum spuseseră Lady Charles şi Ripley că avea să facă. Iar acum, era plecat.

O parte din Olympia voia să bată din picior de frustrare. O alta voia să ţopăie de bucurie.

Cum nu era acceptabil să aibă această stare, începu să-şi organizeze şi să catalogheze sentimentele dezordonate pe care le avea pentru cei doi bărbaţi din viaţa ei.

Modul cum arăta, mirosea şi ce atitudine avea Ashmont nu o deranja prea tare. Comentariile lui Lady Charles despre el nu erau relevante. Se potriveau cu aşteptările Olympiei din momentul când fusese de acord să se mărite cu el.

Nu-şi făcuse iluzii. Cum ar fi putut să-şi facă? Fusese în societate destul, văzuse şi auzise destule lucruri cât să înţeleagă ce fel de bărbat era. Însă, indiferent de cum arăta, mirosea sau se purta, tot era ducele de Ashmont.

Dacă ar fi rămas la Camberley Place azi în loc să meargă după Ripley, probabil l-ar fi lăsat pe Ashmont să o ducă înapoi în Londra şi să o facă ducesa lui. Ce altă opţiune avea? Dacă s-ar fi întors cu el, acţiunile ei nebuneşti din ziua anterioară nu ar mai fi contat. Entuziasmul înaltei societăţi ar fi dispărut. Ar fi fost doar o altă farsă din lungul repertoriu al ne-Excelenţelor Lor. În

plus, mama, tata şi băieţii nu ar fi suferit pentru ce făcuse Olympia.

Dar, dacă ar fi rămas la Camberley Place, Ripley s-ar fi întors la Londra şi şi-ar fi agravat rana. Iar acel sărut nu s-ar mai fi petrecut şi tot ce ar fi ştiut despre pasiune ar fi fost din imaginaţie. Iar asta nici nu se compara cu realitatea.

Când Lady Charles îşi făcu ieşirea, Olympia se întoarse la prezent şi la adevărurile vieţii ei: părinţi risipitori şi fiii lor de care nu aveau grijă.

„Priveşte partea bună”, îşi spuse.

Se părea că ducele de Ashmont încă voia să se însoare cu ea.

Acum, Olympia experimentase pasiunea. Tot ce trebuia să facă era să-l împiedice pe Ashmont să se răzgândească, deşi toate dovezile arătau că era prea încăpăţânat şi posesiv ca să facă asta.

În ceea ce privea sărutul cu Ripley, nu avea să lase conştiinţa să o deranjeze prea mult. În comparaţie cu ce făcuse Ashmont în ultimul deceniu şi fără doar şi poate avea să continue să facă după ce se căsătoreau, momentul ei de pasiune era o nimica toată. Însemna însă ceva pentru ea.

În plus, se putea la fel de bine ca tânărul chipeş şi experimentat să trezească o ardoare asemănătoare, în circumstanţele potrivite.

Fugi după gazda ei.

— Lady Charles, îmi cer scuze, ar fi trebuit să spun…

— Draga mea, după asemenea încercări, mă întreb dacă se poate spune şi altceva decât prostii. Cei trei bărbaţi au întrecut limita. Oriunde s-au oprit el şi Blackwood peste noapte, Ashmont putea să le ceară servitorilor să-i spele hainele. Ar fi trebuit să se bărbierească. Poate a crezut că o să pară că era nerăbdător să te vadă ca să îşi mai bată capul cu înfăţişarea. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci, nu ar fi trebuit să-şi bată capul nici cu bătăile şi băutura.

— Aşa ai crede, dar bărbaţii nu sunt mereu logici.

Ajunseră la capătul scărilor. Lady Charles se opri şi o mângâie pe Olympia pe braţ.

— Fă-l să muncească pentru asta, draga mea. Fă-l să-ţi dea atenţie şi să depună efort. Are nevoie de mai multă gestionare decât credeam, dar nu am nicio îndoială că eşti capabilă.

Olympia nu avea de ales, trebuia să fie capabilă.

— Având în vedere circumstanţele, aş fi toantă să nu-ţi accept oferta de a rămâne aici, cel puţin o zi sau două.

— Foarte bine. Nu o să strice să fiarbă puţin.

Lady Charles urcă scările.

— Ştiu că tu îl cunoşti cel mai bine, spuse Olympia.

— Sunt fiii pe care nu i-am avut niciodată. Din păcate, nu erau chiar copiii mei, aşa că nu puteam să-mi exercit prea multă influenţă. Pot să îţi zic, având în vedere că nu e un mare secret, deşi s-a întâmplat în urmă cu aşa mult timp, că puţini îşi amintesc. Tatăl lui Ashmont a căzut într-o melancolie severă după moartea soţiei lui şi nu voia să se ocupe de el. Tatăl lui Blackwood era foarte strict şi nu făcea decât să-i găsească defecte. Tatăl lui Ripley a suferit un fel de febră a creierului în urma căruia a rămas iraţional. Credea că era sărac şi că toată lumea încerca să fure de la el. Casa asta a devenit refugiul lor. De asta îi cunosc atât de bine.

Olympia rămase nemişcată.

— Nu ştiam.

Lady Charles făcu o pauză şi se întoarse spre ea.

— Toţi au moştenit averile când erau prea mici. Însă acum sunt bărbaţi în toată firea, şi m-am săturat să le tot găsesc scuze. Înţeleg că ai reacţionat din impuls, din panică. Zâmbi slab. Cu puţin ajutor din partea brandy-ului. E posibil să fi fost cel mai înţelept lucru pe care îl puteai face. Ai nevoie de timp să te gândeşti şi să plănuieşti, departe de influenţa familiei tale şi de băiatul ăla stupid care vrea să se însoare cu tine. Camberley Place e locul potrivit pentru o reflecţie calmă.

Şi această doamnă era ghidul potrivit. Mama şi mătuşile erau iubitoare, dar nu aveau intelectul lui Lady Charles şi înţelegerea naturii umane pe care o avea aceasta. Cu doar câteva cuvinte, îi dăduse Olympiei nişte

informaţii valoroase.

— Mulţumesc, spuse Olympia în timp ce se lupta cu lacrimile. Aş face bine să scriu nişte scrisori. E momentul ca ducele să audă de la mine. Până la urmă, cred că cel mai bine ar fi să discutăm lucrurile direct, unul cu celălalt.

Lady Charles o privi o clipă.

— Da, ar fi cel mai bine.

Casa Ashmont, Londra, acea seară

Ducele de Ashmont se pregătea să iasă, când două scrisori ajunseră din Surrey.

Cea a lui Ripley avea, tipic, un sigur rând:

Pentru numele lui Dumnezeu, vino după ea!

Cealaltă era de la Lady Olympia. Cum era destul de lungă, era cam descurajatoare. Era a doua oară când Ashmont o citea. Se aşeză la masă, punându-şi mâinile în păr şi stricând frizura atent creată de valetul lui.

Ducele se gândea dacă să mai citească scrisoarea şi a treia oară sau să îi ceară ajutorul lui Blackwood, când valetul lui veni şi spuse:

— A venit Lord Frederick, Excelenţă.

Ashmont se ridică de pe scaun şi se gândi să fugă pe fereastră.

— Spune-i că nu sunt acasă.

— Dar eşti, Lucius, se auzi vocea veselă a unchiului său.

Valetul se dădu repede din drum. Când Lord Frederick făcu un gest, servitorul ieşi din cameră, închizând uşa.

— Am auzit că te-ai întors.

Ashmont se uită cu jind la carafa aflată pe masa de lângă şemineu. Problema era că, dacă-şi punea ceva de băut, trebuia să-i ofere un pahar şi unchiului său, iar asta l-ar fi încurajat să stea.

— Acum câteva ore, spuse el. Ai nişte urechi grozave

dacă ai auzit asta. Şi eu abia aflasem.

— Te-ai întors fără viitoarea ducesă de Ashmont, spuse unchiul Fred.

— Da. În privinţa asta… Ashmont se uită la scrisoare. E puţin complicat. O comedie a erorilor, aşa cum a spus Lady Charles.

Pentru o clipă, atitudinea controlată a lui Lord Frederick se dezintegra şi o expresie bântuită îi apăru în ochii albaştri. Dar dispăru la fel de repede cum apăru.

— Ai fost la Camberley Place, spuse el, şi luă o scamă de pe mânecă.

Odată ce unchiul Fred era acolo, nu avea să plece decât când voia el. Cum asta nu avea să se întâmple decât după ce-i făcea ţăndări creierul lui Ashmont, ducele descrise căutarea din ziua anterioară, precum şi vizita de azi la Lady Charles Ancaster.

Când ajunse la finalul poveştii, văzu cum atenţia unchiului său se îndreptă spre masă, unde se afla scrisoarea, cu paginile întinse, în văzul lumii.

Ducele se mută relaxat spre masă, pentru ca unchiul lui să nu mai vadă scrisoarea.

Era prea târziu.

— Arată ca scrisul lui Lady Olympia, spuse unchiul.

— Da?

— L-aş recunoaşte oriunde, spuse Lord Frederick. E aparte. Am corespondat despre un volum din secolul al XV-lea. Cred că era *Boethius de Consolatione.* Se pare că ţi-a scris. Trebuie să fie un semn promiţător.

— Hmm, da. Ideea e că este la Camberley Place.

— Asta am dedus şi eu când am aflat că ai primit două scrisori din Surrey.

Ashmont nu întrebă cum sau de unde aflase unchiul lui asta. Era evident că avea spioni peste tot. Cel mai probabil, câţiva locuiau chiar sub acoperişul lui Ashmont. Unchiul lui fusese gardianul său. În plus, servitorilor le era frică de el. Puţini oameni din afară înţelegeau cum era posibil aşa ceva, căci nu exista în toată Londra sau poate chiar în Marea Britanie un gentleman bătrân mai blând şi cu

o înfăţişare mai inocentă.

— Da, e destul de complicat, spuse Ashmont. Vezi tu… Se încruntă. Vezi tu, cred că m-am prins care e ideea, dar fata asta foloseşte foarte multe cuvinte.

— Şi, dacă nu e prea personal, ideea este că…?

— Era beată, spuse Ashmont. Băuse brandy ca să-şi calmeze emoţiile înainte de nuntă. Doar că băutura nu a calmat-o, şi a fugit.

— Ah!

— Ripley a încercat s-o aducă înapoi, însă, când nu a putut face asta, a devenit păzitorul ei. În cele din urmă, a dus-o în siguranţă la mătuşa lui, dar, din cauza Olympiei, a avut un accident, iar ea se simte… Ashmont ridică scrisoarea, întoarse pagina şi citi, urmărind rândurile cu degetul: „Obligată să stea la Camberley Place, ca să îl împiedice să-şi înrăutăţească rana, având în vedere că Ripley e bărbat şi are o aversiune morbidă faţă de buna judecată”.

— Însă Lady Charles nu a pomenit despre accident. Ciudat, nu?

O expresie bântuită se văzu pentru o clipă pe faţa lordului.

— Nu, deloc. Lady Charles poate fi misterioasă. O calitate folositoarea când venea vorba despre soţul ei.

— Mie nu mi-a fost deloc de folos, spuse Ashmont. Dar nu contează. Olympia se oferă să mă lase să scap.

— Hmm.

— A scris: „Nicio persoană rezonabilă nu s-a aşteptat să te căsătoreşti cu mine acum”. Dar eu nu sunt rezonabil, la naiba!

Fiind nerezonabil, deveni prea uimit şi supărat ca să îi mai pese de cât de mult stătea Lord Frederick.

Ashmont se duse la carafă, umplu două pahare şi îi dădu unul unchiului său.

— Nu înţeleg, spuse ducele. Dintre toate lucrurile afurisite. Dacă am fi ajuns puţin mai târziu sau am fi stat mai mult, eu şi Olympia am fi rezolvat lucrurile atunci, pe loc. Luă o gură din pahar. Acum, trebuie să mă întorc la

Camberley Place, pentru că Olympia crede că îmi pasă de ce spune lumea. Doar am zis c-o să mă căsătoresc cu ea, nu? Chiar crede c-o să mă răzgândesc doar pentru c-a fugit?

— Pe scurt, nu a fost farsa lui Ripley, spuse unchiul Fred gânditor.

— Nu, el nu a vrut decât să o lase la o rudă feminină, apoi să se întoarcă şi să-mi spună de unde s-o iau. Dar lucrurile au tot mers prost, şi şi-a rupt braţul sau ceva de genul ăsta. Privi scrisoarea. Nu, ceva legat de picior, dar foloseşte prea multe cuvinte ca să explice situaţia. Infirm, spune ea. Iar el zice…

— Ce spune Ripley nu contează. Nu te duci la Camberley Place. Asta e o situaţie mai delicată decât pari a înţelege, lucru care nu mă surprinde, având în vedere genul de femei cu care ai de-a face de obicei. Nu pot să fiu surprins că nu ştii să te porţi cu o femeie respectabilă.

— Ai zis că nu m-ar accepta niciodată, dar a spus da.

— Şi nu ai ştiut cum să o păstrezi.

— Nu i-am dat drumul. Ea…

— Ai cea mai vagă idee pe ce ai pus mâna? Îţi imaginezi că astfel de femei sunt peste tot? Acea tânără are inteligenţa şi tăria de caracter să devină o influenţă care echilibrează, lucru de care tu ai nevoie disperată.

— Da, ştiu că ea…

— Crezi că ştii, dar nu e aşa. Arunci ce promite să fie singura ta şansă la fericirea adevărată. Tatăl tău nu a putut controla ce i s-a întâmplat mamei tale, dar cel puţin a trăit acei ani cu ea. Tu nu o să ai *nimic.* O să priveşti în urmă şi o să vezi ani de regret.

Dacă asta era vocea experienţei, Ashmont nu o auzi, aşa cum nu reuşi să observe nici emoţia deloc tipică din voce.

— De ce dă toată lumea vina pe mine? întrebă el. Doar am curtat-o, nu? Tu ai spus că mi-aş pierde timpul, că niciodată nu m-ar accepta. Că era prea inteligentă. Dar…

— Nu ai reuşit s-o faci să spună „da”, corect? Şi, dacă ai impresia că n-ai de ce să fii învinovăţit, te invit să te uiţi

la tine. Chiar şi spălat, bărbierit şi îmbrăcat în haine noi, tot arăţi groaznic. Mai rău decât un marinar după o permisiune de trei zile pe ţărm. Ba nu, îi jignesc pe marinari.

— Am fost într-o bătaie!

— Mereu eşti într-o bătaie, doar că, de data asta, se vede. Nu poţi să explodezi pur şi simplu în faţa unei tinere care e, probabil, agitată şi confuză.

— Nu aveam de gând să explodez.

— Uită-te bine în oglindă, Lucius. Dacă a dat înapoi înainte, dacă a avut îndoieli în privinţa caracterului tău sau anxietăţi legate de comportamentul tău, crezi că acum o să se arunce în braţele tale?

Ashmont îşi strânse pumnii.

— Ai de gând să mă loveşti?

— E intolerabil! Nu poţi să te aştepţi să stau aici şi să nu fac nimic!

— Învaţă să tolerezi, spuse unchiul Fred. Mă aştept să rămâi în Londra până când o să fii mai prezentabil, iar eu o să mă duc să vorbesc cu ea.

Ashmont îşi descleştă pumnii şi se duse la fereastră.

— În timp ce eu rămân aici, şi toată lumea poate să râdă de mine, întrebând unde mi-e mireasa. Şi satiriştii mă desenează cu coarne.

— Nu pari să-ţi dai seama că eşti o glumă de ceva timp.

Faţa lui Ashmont se întunecă, şi tânărul se întoarse rapid de la fereastră.

— Poţi să te lupţi cu orice persoană care e amuzată de comportamentul tău sau poţi să demonstrezi puţină demnitate şi maturitate şi să râzi. Dacă nu poţi să te gândeşti la o replică amuzantă pentru cei care râd de tine, roagă-l pe Blackwood să-ţi facă una. Dar, dacă vrei să faci ceva folositor, scrie-i lui Lady Olympia o scrisoare prin care îi refuzi oferta de a te elibera de căsătorie. Ai grijă să fie o scrisoare bună. De fapt, mai bine ţi-o dictez.

Vineri, 14 iunie

Soarele de mult absent îşi revărsă în sfârşit razele prin aripa de est de la Camberley Place, când ducele de Ripley blestemă şi ieşi din birou şi intră cu căruciorul în bibliotecă.

Lord Charles construise biroul lângă un perete exterior bibliotecii, aproape de partea din sud. Lângă el, un pasaj lung ducea către scările spre marea galerie, aflată fix deasupra. Chiar dacă o parte era dedicată biroului, tot rămânea o bibliotecă ce se întindea pe vreo treizeci de metri, aproape toată lungimea acestei aripi a casei. Avea însă multe obstacole, cum ar fi mese, scaune, taburete şi scări, care duceau către galeria de sus. Fiind sus însă, Ripley nu putea ajunge la ea.

Picioarele i se odihneau pe un taburet ridicat şi mâinile îi erau pe mânerele care se întindeau din braţele scaunului. Mişcând mânerele, mişca scaunul în diverse direcţii. Trucul era să-şi aducă aminte ce combinaţie de mişcări ducea scaunul în ce direcţie.

După ce se tot smuci în dreapta, în stânga şi în cerc, prinse ambele mânere şi le întoarse spre el.

Scaunul se duse în spate, şi Ripley auzi un mic scâncet. Mişcă mânerele în cealaltă parte şi o luă înainte. Frustrat, întoarse ambele mânere spre dreapta, şi scaunul făcu dreapta, apoi dreapta din nou.

Auzi paşi care se apropiau.

— Poate ducele ar vrea să citească instrucţiunile, spuse Lady Olympia.

Ripley simţi cum i se ridică părul de pe ceafă când îi auzi vocea.

— Nu, spuse el. Dacă bunica mea putea să folosească asta, şi eu pot.

Olympia se apropie şi se plimbă în jurul lui.

— Nu am mai văzut vreun cărucior care să arate aşa.

— Erau la modă pe atunci, spuse el. Nu ştiu câte au fost făcute. Scaunul mecanic al lui Merlin. Unchiului Charles îi plăcea să vorbească despre vizitarea Muzeului Mecanic al lui Merlin de pe Princess Street. I-a cumpărat asta bunicii

mele.

Olympia se ghemui ca să studieze tijele metalice conectate la roţi.

— E mai complex decât vezi de obicei.

Tânăra purta o altă rochie de-a mătuşii lui, una simplă şi gri, cu excepţia gulerului alb. Mânecile erau înguste, fiind uşor umflate doar în partea de sus a braţului. Corsajul era la fel de rigid. Era închis cu nasturi din cap până-n picioare. Deşi asta îi venea mai bine decât cea pe care o purtase în ziua anterioară, tot nu venea aşa cum ar fi trebuit.

Părul ei des şi şaten arăta mai bine. Fusese aranjat simplu, cu câteva bucle la spate şi câteva şuviţe care îi încadrau faţa.

Voia să se aplece să-i inspire mirosul părului, parfumul acela proaspăt pe care şi-l amintea foarte bine. Se îndreptă însă şi privi peste vârful pantofilor.

— E menit să îi ofere invalidului independenţă de mişcare, spuse el. Bunica mea se plimba pe gazon şi pe tot felul de suprafeţe. Cred că era o teorie, în glumă, despre ataşarea unui motor de el, pentru ca oamenii să se mişte de colo până colo fără muncă manuală sau animală. Încă s-ar fi plimbat cu el dacă nu ar fi căzut pradă unei febre periculoase.

Aceeaşi febră despre care toată lumea spunea că îi schimbase tatăl. Deşi Ripley avea zece ani atunci, nu-şi putea aminti cum fusese tatăl lui înainte. Nu-şi amintea bărbatul isteţ şi fermecător despre care vorbea mama lui uneori, gentlemanul care o cucerise. Nenorocitul mizerabil distrusese toate amintirile fericite.

— Probabil unchiul Charles a fost supărat să îl folosească, la fel ca mine, de altfel. Dar nu am ce face. Doamnele din casa asta îmi scot ochii dacă încerc să merg. Şi, din cauza piciorului meu bolnav, nu sunt destul de rapid cât să le întrec.

— Ce viaţă tragică şi torturată duci, spuse ea în timp ce se ridică şi îşi aranjă fustele.

— Niciodată nu am crezut că o să apuc ziua când o să fiu nevoit să folosesc un scaun pentru invalizi. Dar se pare

că mi-a venit vremea. Simt şi atingerea gutei. Poate o să port perucă şi proteză.

Olympia îşi îndreptă ochelarii, deşi stăteau perfect drepţi.

— Şi câţi oameni au crezut că nu o să trăieşti destul cât să suferi de gută sau să fii nevoit să porţi perucă sau proteză.

— Ai venit aici doar ca să râzi de infirmitatea mea sau aveai şi alte motive?

Olympia îşi puse mâinile în şold şi studie biblioteca.

— Mătuşa ta a spus că cele mai recente achiziţii ale lui Lord Charles nu au fost introduse niciodată în înregistrările bibliotecii. Sunt undeva într-un teanc în camera asta. M-am oferit să mă ocup de asta.

Ripley întoarse mânerele scaunului şi începu să dea în spate.

— Aici.

— Chiar trebuie să mergi pe varianta complicată?

— Cealaltă e plictisitoare.

— Sau poate nu ştii cum să faci chestia aia să meargă în faţă.

— Bineînţeles că ştiu, nu are de-a face cu asta.

Întoarse mânerele, şi scaunul începu să meargă în cercuri. Auzi ceva care căzu pe covor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ripley, dărâmi cărţi. Ai grijă la taburet!

Ocoli taburetul, dar întoarse mânerele prea repede, aşa că scaunul începu să se învârtă, iar Olympia strigă:

— Nu vaza!

Şi sări să o prindă în acelaşi timp în care el o lua în partea cealaltă. Tânăra se împiedică şi căzu pe scaun, în poala lui, cu vaza în mâini şi fundul în sus.

Pentru o clipă eternă, niciunul din ei nu se mişcă. Ripley era conştient de căldura corpului ei şi de mirosul pomezii care se simţea din părul ei. Îşi plecă uşor capul şi inspiră profund, cu ochii închişi.

— E grea, se auzi vocea ei.

Ducele îşi înălţă capul şi se blestemă.

— Dacă poţi să ţii chestia asta perfect nemişcată, pot să aşez vaza pe podea.

— Nu ştiu dacă pot chiar perfect nemişcată, zise el.

Zonele lui inferioare erau alerte la prezenţa corpului feminin. Îi putea simţi sânul lipit de braţ.

— Poţi s-o iei? întrebă ea.

— Ce anume?

— Vaza. Poţi s-o iei?

Ripley întinse atent o mână. Scaunul dădu înapoi.

— Pune frâna.

— Nu sunt sigur că are frână!

— Nu fi idiot! Bineînţeles că are!

Era greu să nu fii idiot când o femeie voluptuoasă stă în poala ta şi tu nu eşti chiar un sfânt.

— E în dreapta, spuse ea. E partea curbată de care e ataşat braţul. Tija mică. A trebuit s-o ridici ca să poţi mişca scaunul.

— A, da. Am uitat.

Trase tija şi blocă roţile.

Olympia aşeză cu atenţie vaza jos. Nu fu atât de simplu pe cât s-ar fi crezut. Trebui să-şi mute corpul dintr-o poziţie ciudată într-una la fel de ciudată. Deşi ar fi fost mai înţelept să se uite în altă parte – de exemplu, în faţă Ripley nu era un bărbat înţelept. Privirea lui se fixă pe fundul ei, care nu era ascuns destul de bine sub o jupă prea subţire. Se mişca într-un mod insuportabil de lasciv şi era la doar câţiva centimetri de mâna care stătea pe tijă.

Strânse tija mai tare.

Ea începu să se dea jos de pe el, întorcându-se cu atenţie spre direcţia opusă lui.

Cu prea multă atenţie, deoarece fiecare mişcare stârni senzaţii puternice în organele lui de reproducere, cărora nu le păsa câtuşi de puţin de prieteni şi posesiunile acestora. Nu le păsa decât de corpul feminin voluptuos care îi atingea braţele, pieptul şi poala. Inima începu să-i bată cu putere, şi alte senzaţii îl străbătură. Mâna lui, care strângea tija aşa tare, se ridică.

Scaunul începu să alunece spre ferestre.

— Ripley, nu te mai juca!

— Nu te mai tot mişca!

— Încerc să mă dau jos fără să te lovesc la picior sau să cad în cap. Opreşte scaunul înainte să trecem prin geam!

Ripley trase de mânere, şi scaunul ţâşni spre dreapta.

Olympia încerca să se dea jos de pe el, iar scaunul se tot mişca deoarece ea se tot mişca.

— Opreşte-te, Ripley!

— Nu pot să ajung la tijă, spuse el. Mă încurcă fusta ta.

De asemenea, îl împiedica şi fundul ei apetisant. Îi împiedica gândirea limpede, clar.

Tânăra se mai mişcă puţin şi reuşi să se aşeze cu fundul în poala lui şi cu picioarele peste genunchii ducelui.

— Opreşte scaunul ca să pot să cobor, da?

Ripley opri scaunul, deşi nu voia asta.

Îşi spuse să se controleze, dar asta era împotriva a ani întregi în care făcuse exact opusul. Se uită la biblioteca lungă şi plină de obstacole, şi ceva din mintea lui se schimbă.

În timp ce ea încerca să coboare cu atenţie din poala lui, bărbatul întoarse mânerele.

Scaunul începu să se mişte din nou. Olympia se întinse după tijă, ca să oprească roţile, însă coapsa lui îi era în drum. Îl luă de mâna dreaptă, încercând să întoarcă mânerul, dar ducele îl ţinu nemişcat.

Îşi muşcă buza. Faţa îi era roşie şi respiraţia din ce în ce mai rapidă. Ochelarii erau întorşi într-o parte.

Ripley trase de mânere, şi scaunul o luă în faţă. Olympia îl apucă de braţ.

— Ripley!

— După un start fals, au un început bun, cu stil, spuse el. Ripley e în faţă, iar jocheul Lady o s-o ţine bine. Însă Scaunul şi Celălalt Scaun sunt în spate, aproape. Masa se apropie, însă Ripley rămâne în frunte. Viteza armăsarului e fenomenală.

Ducele continuă, ca şi cum ar fi prezentat unei

mulţimi nerăbdătoare ce se întâmpla în timpul unei curse, în timp ce întoarse ambele mânere, iar scaunul se roti spre partea de sud a bibliotecii.

— Ripley!

Trecu foarte aproape de taburet.

— Oare Ripley o să intre în pieptul regelui James, al cuiva care a fost mort de câteva sute de ani? Dar nu, isteţul Ripley ratează la centimetru şi acum se îndreaptă spre biroul regelui Charles al II-lea…

— La stânga, nebunule! La stânga, strigă ea.

Ripley făcu stânga brusc şi apoi alte cotiri bruşte, într-o parte şi-n alta, merse cu spatele, în cercuri, în zigzag, povestind în tot acest timp. Simţi cum spatele ei tremura, lipit de el, după care o auzi râzând.

Lumea se schimbă şi se lumină, iar inima lui deveni mai uşoară. Râse şi el.

— Uite o curbă dificilă, spuse el. Oare Ripley o să reuşească sau o să-şi piardă echilibrul şi o să-şi dea călăreţul jos?

— La stânga! ordonă ea, râzând. La stânga. Acum, la dreapta. Mai repede, Ripley. Taburetul roşu ne întrece. Ai grijă! Vaza încearcă să intre pe traseu. Nu te lăsa intimidat. Bravo. Mai repede, Ripley!

Olympia se prefăcu a-l biciui pe genunchi, iar el râse atât de tare, că aproape răsturnă scaunul cu amândoi.

Şi continuară aşa, într-o parte a bibliotecii, apoi în alta. Nu văzură când se deschise uşa sau cine se uită înăuntru. Nu văzură când se închise uşa, rapid şi încet, în timp ce scaunul mecanic aluneca în acea direcţie.

Cursa nebună continuă, până când Ripley şi călăreţul lui râdeau prea tare ca să mai poată face ceva. Apoi, într-un final, el ghidă scaunul spre nişte covoare strânse, nu departe de cărţile la care dorise s-o ducă.

— Iar aici, la linia de sosire, este trofeul câştigătorului: o grămadă minunată de cărţi vechi şi mucegăite, spuse el.

Ea privi cărţile de pe masa mare, apoi se uită la el. Faţa îi era roşie şi părul aproape desfăcut.

— Frâna, spuse ea. Blochează roţile. Ca jocheu, aş fi

oripilată să cad de pe cal fix la sfârşitul cursei.

Ripley se jucă cu tija, incapabil să se concentreze. Olympia îl luă de mână.

— Serios, nu e aşa complicat.

El o ţinu de mână, degetele lui înfăşurându-se în jurul degetelor ei.

0 trase mai aproape. Respiraţia îi era din ce în ce mai rapidă. Pieptul

1 se ridică şi îi cobora. Şi ei la fel. Ochii Olympiei erau acum albaştri şi străluceau ca stelele. Urme de râset mai existau în ei, deşi zâmbetul ei dispărea. Sunetul râsului ei, acel sunet minunat, avea ecou în mintea lui.

— Ai câştigat, spuse el. Îşi înclină capul şi o sărută.

Capitolul 12

În clipa în care o luase de mână, Olympia ştiuse ce avea să vină. Ar fi putut să scape aşa uşor. Nici măcar nu încercă.

Când Ripley o sărută, îl ţinu strâns de mână, lipită de el. Îi simţea bătăile inimii. Apoi, el îşi trase mâna ca să o mângâie pe faţă în timp ce o săruta, iar ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său.

Nu fu nevoie de gândit. Totul era numai instinct. Nevoie. Răspunse sărutului aşa cum o învăţase el şi aşa cum o îndemna inima să facă. El o luă în braţe, şi inima ei, care bătea tare, era uşoară ca o pasăre în zbor.

Sărutul era o greşeală. O parte din ea ştia asta. Însă partea mai puternică din ea ştia că niciodată nu avea să mai simtă aşa ceva. Niciodată nu avea să mai fie aşa. Da, era infatuată şi nesăbuită. Ştia şi că nu avea decât o singură şansă în viaţă pentru o primă infatuare. Asta era a ei.

Sărutul deveni mai profund imediat, şi, cum îl gustă complet pentru prima oară, raţiunea şi voinţa se topiră, odată cu muşchii ei. Gustă gura lui păcătoasă, iar aceasta o

îmbătă, fiind mai puternică decât brandy-ul care o adusese pe acest drum. O făcu să îi pese doar de ce simţea în acel moment: căldura corpului său, felul în care el o ţinea în braţe, senzaţia braţelor lui puternice, căldura care era diferită de căldura corpului şi dorinţa de a avea mai mult din ce trăiau.

El îi oferi mai mult, mâinile lui plimbându-se peste umerii ei şi pe spate, în jos pe braţe, ca şi cum ar fi descoperit-o şi ar fi memorat-o. Gura îi alunecă pe obrazul ei, pe maxilar şi gât, lăsând o urmă de săruturi fierbinţi şi dulci. Ea gemu de plăcere şi încercă să îi ia exemplul, atingându-l şi sărutându-l. Auzi sunetul pe care îl scotea el, un sunet animalic ce îi dădu fiori. Apoi, el îşi plimba mâinile peste tot peste ea, peste sânii ei, talie şi şolduri, iar ea deveni nerăbdătoare.

Nu gândea deloc. Mintea nu putea înota împotriva curentului de senzaţii. Gândul nu exista în timp ce fiinţa ei se însufleţea. Olympia se mişcă instinctiv sub atingerea lui, aşa cum un câine sau o pisică se mişcă pentru a fi mângâiat. Nu era sfioasă, căci plăcerea, dorinţa şi multe alte sentimente aveau toată puterea.

Era conştientă de mâna lui care i se mişca pe picior. Auzi foşnetul de muselină şi simţi cum aerul îi atinse ciorapul acolo unde jupa o atingea înainte. Simţi cum mâna lui îi ridica rochia, după care se odihni o clipă pe genunchiul ei şi aluneca iar peste ciorap şi deasupra jartierei, pe coapsa goală. Tremură când simţi atingerea. Ştia că această intimitate era greşită, dar nu-i păsa. Nu se mai sătura de sentimente şi de apropiere. Voia tot mai mult şi nu ştia ce anume, dincolo de faptul că îl voia pe el, iar acel sentiment – dorinţa – era ca o înfometare.

Mâna lui, mâna lui. Caldă, posesivă, aluneca peste pielea goală a coapsei ei. Încercă să se tragă mai aproape, de parcă ar fi putut să intre în el, în acea experienţă, în această cursă nebunească de sentimente.

Mâna lui se opri, şi gura i se îndepărtă de gâtul ei şi îi spuse ceva ce Olympia nu înţelese, din cauza vocii lui joase şi groase. Apoi, repetă, mai clar:

— Dă-te jos, la naiba, ţi-am zis că nu poţi avea încredere în mine.

*

Lady Olympia se dădu jos de pe el, nu chiar în cel mai graţios mod. Scaunul se clătină puţin, însă roţile erau prinse în covor şi nu puteau merge prea departe. Însă nu de asta se mişcase ciudat. Lipsa ei de graţie era cauzată de Ripley.

Ea era o inocentă, iar el profitase de ignoranţa ei şi o aprinsese. Nu la fel de tare pe cât se aprinsese chiar pe el, dar destul cât să-i răvăşească mintea practică, unde nu avea nicio îndoială că ţinea totul catalogat după subiect.

Odată ce se ridicase, îşi aranjă tremurând fusta şi trase jupa rochiei în faţă. Îşi îndreptă ochelarii şi îşi trecu mâna prin păr, ca şi cum l-ar fi pieptănat.

În timp ce ea încerca să se aranjeze, el se lupta cu dorinţa de a-i face exact opusul.

„Mă urăsc”, gândi el. Se concentră pe scoaterea scaunului dintre covoarele adunate în timp ce încerca să se calmeze.

— Nu-mi pasă de ce spune mătuşa mea sau de ce spui tu, zise el. Cu cât te întorci mai repede la Londra – sau plec eu –, cu cât suntem separaţi mai repede, cu atât mai bine. Nu mă pricep să îmi reneg lucruri. Urăsc asta.

Renunţase cu totul la asta după moartea tatălui său. Practicase asta prea mult înainte, deşi nu era chiar jertfă de sine, în condiţiile în care tatăl său dezechilibrat mintal controla tot ce ţinea de viaţa lui.

Olympia îşi puse mâinile în talie şi îl privi ca şi cum s-ar fi uitat la o carte pe care nu găsea la ce categorie să o încadreze.

— Nu vrei să spui autocontrol?

— Vreau să spun că nu mă pricep să nu primesc ce vreau. Ceea ce e al naibii de ciudat, având în vedere că eşti viitoarea mireasă a celui mai bun prieten al meu.

Olympia clipi.

— Într-adevăr, e ciudat.

— Orice sarcină mi-a dat, pot să te asigur că nu a fost să te antrenez pentru noaptea nunţii.

— Probabil nu.

— Sigur nu.

— Foarte bine. Pari să insinuezi că eu sunt ceea ce vrei.

— Să insinuez? Nu e evident?

Urmă o pauză, după care:

— În cazul acesta, poate tu ar trebui să fii cel care să se însoare cu mine.

Pentru o clipă, mintea lui Ripley fu ca mecanismul unui ceas după ce un şurub se desfăcuse.

— Trebuie să mă căsătoresc cu un duce. Adică, cu un bărbat al cărui rang înseamnă o avere mare. Ar fi soluţia ideală.

Cu o postură rigidă, explică: Părinţii ei erau nişte risipitori iubitori care nu se gândeau niciodată la viitor şi la cât de puţin aveau să-i lase băiatului lor mare, care era şi moştenitorul, ca să nu mai pomenim despre nimicul care avea să le rămână celorlalţi cinci băieţi. Între timp, tatăl ei risipea sume absurde de bani pe ea pentru sezoane, în speranţa că avea să îşi găsească un soţ. Evident, când Ashmont o ceruse în căsătorie, îl considerase un dar dumnezeiesc.

Ripley încă încerca să digere sugestia ei ca el să se însoare cu ea. Treaba legată de familia ei nu era ceva nou. Deja se prinsese de asta şi, după ce petrecuse ceva timp cu ea, înţelesese că nu ar fi putut accepta propunerea lui Ashmont din motive romantice sau ambiţioase. Chiar şi aşa, perspectiva ei practică asupra situaţiei, combinată cu ce era o cerere în căsătorie, îl făcu să se simtă confuz.

Când îşi reveni, Ripley spuse:

— Pe scurt, cum sunt un duce solvabil, şi eu aş fi la fel de bun.

— Sau rău. Dar sunt mai obişnuită cu tine acum.

Printre altele, probabil se obişnuise cu faptul că el profita de fiecare ocazie ca să o corupă. E adevărat însă că nu îl descurajase. E adevărat, cooperase. Nu că el, dintre

toţi bărbaţii, ar fi considerat asta un defect. Dimpotrivă, îi plăcea entuziasmul ei. Foarte mult. Şi lui Ashmont i-ar fi plăcut. Ce nu i-ar fi plăcut lui Ashmont ar fi fost ca prietenul lui să stârnească în ea acel entuziasm.

— Iar ai băut brandy? întrebă Ripley. Nu m-ai ascultat? Nu pot s-o fur pe mireasa celui mai bun prieten al meu. Nu pot s-o seduc, să mă culc cu ea sau să mă însor cu ea. Pur şi simplu, nu se face aşa ceva.

Olympia îşi aranjă ochelarii, deşi nu era cazul. Părul, da, ar fi trebuie aranjat, dar el nu avea de gând să se atingă de ea. Dădu scaunul mai în spate.

— A, da, onoarea unui gentleman. Dar eu nu sunt un gentleman. Eu trebuie să fiu practică.

Ripley nu voia ca ea să fie practică. Oricum, nici el nu se simţea practic. Încă era ameţit de la ce se întâmplase între ei. Nu că ar fi fost prea mult. O îmbrăţişare fierbinte şi nişte săruturi. Dar doar pipăise şi nu ajunsese la zonele valoroase... şi era momentul să nu se mai gândească la asta.

— Realitatea este că nu întineresc, spuse ea.

— Nici Mends.

— Nu am pomenit nimic despre el.

— Ştiu că e undeva în străfundurile minţii tale. O altă soluţie practică, în caz că aia cu ducele nu funcţionează.

— Nu înţeleg de ce îl tot pomeneşti pe Lord Mends.

— Te-am văzut cu el. Felul în care te priveşte. E dezgustător, la vârsta lui.

În trecut, Ripley îşi dorise de mai multe ori să traverseze sala de bal, să îl ia pe Mends şi să îl azvârle în stradă, departe de ea.

Acum, îşi dădu seama că, dacă lordul respectiv ar fi fost mai tânăr, poate chiar ar fi făcut aşa ceva. De ce nu traversase niciodată sala de bal către ea? presupusese că avea să fie mereu acolo, aşteptând, până când avea să fie el pregătit pentru o fată respectabilă?

Aşteptase prea mult, iar Ashmont ajunsese primul la ea. Nu avea ce face în privinţa asta.

— Este îndrăgostit de teoriile mele despre catalogare

şi îl atrage ideea de a-i face ordine în bibliotecă.

— Ai putea umple o bibliotecă întreagă cu ce nu ştii despre bărbaţi. Promite-mi că nu o să te căsătoreşti cu el. Dacă aud că va avea loc o asemenea atrocitate…

— Am încredere că nu o să apelez la Lord Mends, dar nu promit nimic. În momentul ăsta, ar fi incredibil dacă încă m-ar vrea.

— Nu ar fi incredibil deloc.

Ripley nu avea să lase să se întâmple aşa ceva. Olympia nu avea să fie nevoită să apeleze niciodată la Mends sau la altcineva.

— Dacă spui tu. Dar acum, cum tu eşti prea onorabil, o să-l fac pe Ashmont să se căsătorească cu mine. În scrisoarea trimisă, i-am spus că se poate considera eliberat de logodna noastră, dar…

— N-o s-o facă.

La naiba cu el!

— Cred că ai dreptate. Urma să spun că eu, personal, cred că e prea posesiv şi încăpăţânat ca să renunţe. Dar, dacă se dovedeşte că are îndoieli, cred că pot să-l fac să se răzgândească. Acum, că mi-ai dat atâtea informaţii utile despre bărbaţi, am nişte idei clare despre cum să abordez problema.

Da, într-adevăr, Ripley îi dăduse o mulţime de idei.

— Nu o să aibă îndoieli. Nu înţelegi. În noaptea de dinaintea nunţii, Ashmont nu a vorbit decât despre tine şi despre căsătorie. Niciodată nu l-am mai văzut purtându-se aşa din cauza unei femei.

Ochii ei, care erau gri acum, se umplură de lacrimi.

— Atunci, nu înţeleg, spuse ea. De ce s-a îmbătat aşa tare în ziua nunţii?

Şi în noaptea de dinainte.

— Poate era emoţionat, spuse Ripley. Poate nu erai singura care simţea asta. Doar că nu el a fost cel care a fugit, nu?

Olympia îl privi pentru o clipă ca şi cum ar fi lovit-o. Ducele îşi dorea ca ea să-l fi lovit, preferabil cu unul dintre volumele imense pe care le avea la îndemână. Apoi, îi

apărură scântei în ochi. Olympia îşi ridică bărbia şi spuse:

— Ce avea de pierdut? Când o femeie se căsătoreşte, devine proprietatea soţului ei. E sub controlul lui, el are toată puterea. Dacă el o face nefericită, ce poate face ea? Dar Ashmont? Tu? Blackwood? E cu totul altă poveste. Voi trei puteţi face în continuare tot ce făceaţi înainte de nuntă, şi nimănui n-o să-i pese. Căsătoria practic nu schimbă nimic pentru bărbaţi. Pentru femei însă, poate fi sfârşitul lumii.

Putere şi control. Ripley ştia cum era să fii cel care nu le deţinea. Cum era să fii la mila unui bărbat imprevizibil. Pentru femei însă, era mult mai rău.

Însă Ashmont nu semăna deloc cu defunctul duce de Ripley.

— O să fii ducesă. La naiba, Olympia, poţi să-i faci faţă lui Ashmont. Dacă poţi să mă faci pe mine să uit de loialitate, crezi că nu poţi să faci ce vrei cu el?

— Dar eu nu… Se opri, apoi îşi aranjă ochelarii. Ai dreptate.

— Sper că da.

— Dacă tu îţi poţi pierde controlul aşa uşor, şi el o poate face. Chiar mai uşor, cred, din moment ce tot ce am văzut îmi spune că se înfurie repede. Cantitatea de alcool consumată e posibil să aibă legătură cu asta. O să vedem. O să caut moduri prin care să îi concentrez energiile în direcţii mai bune. Da, pare promiţător. Ştiam eu că există şi o parte bună. Mereu există. Îi aruncă un zâmbet strălucitor lui Ripley. Îţi mulţumesc.

Ducele îşi dădu seama că ţinea atât de strâns mânerele scaunului, că roţile se luptau cu tija care le bloca. Slăbi strânsoarea.

— E plăcerea mea. Mă bucur c-am putut fi de ajutor. O să te las cu cărţile tale. Cred că o să mă plimb prin grădină.

*

Olympia îşi menţinu zâmbetul cât îi deschise uşa. Continuă să zâmbească în vreme ce el ieşea din bibliotecă.

Închise uşa.

Abia atunci îi dispăru zâmbetul. Abia atunci simţi un nod în gât, gura începu să-i tremure şi ochii să i se umple cu lacrimi. De data asta, le lăsă să curgă, însă nu pentru mult timp.

„Nu fi sentimentală”, îşi spuse. Îşi găsi batista şi se şterse la ochi.

Era exclus să-şi plângă de milă. Nu avea iluzii când venea vorba despre bărbaţi. Mereu ştiuse că mariajul ei, dacă avea să reuşească să aibă unul, nu urma să fie unul romantic.

Chiar dacă ştia că şansele erau împotriva ei, încercase chiar cu o clipă în urmă să obţină ceva mai mult decât un simplă înţelegere practică. Măcar încercase.

Însă Ripley avea dreptate: bărbaţii le puneau coarne altor bărbaţi tot timpul, iar societatea nu făcea nimic decât să ridice din umeri şi să râdă.

Însă era altceva dacă furai mireasa celui mai bun prieten. Erai lipsit de onoare. Era cel puţin la fel de rău ca trişatul la cărţi.

În plus, nu voia să fie cea care distrugea o prietenie de o viaţă, una din cele două prietenii adevărate pe care le avea Ashmont. Nu îi voia răul. Nu voia să îl rănească.

„Dar nu el a fost cel care a fugit, nu?”

Se cutremură. Trebuia să fugă. Se purtase urât. Îi era ruşine. Chiar şi aşa, tot spera la un alt sfârşit al poveştii ei.

— Ar trebui să ştii mai bine, bombăni ea. Ştii ce s-a întâmplat; te-ai îndrăgostit de un crai.

Aşa cum o făcuseră mii de alte femei. Chiar şi cele inteligente. Oamenii scriau cărţi şi piese despre asta. Făcuseră asta de secole. Nu avea nicio îndoială că exploratorii aveau să găsească în Egipt hieroglife care spuneau aceeaşi poveste.

Foarte bine. Cedase. Pur şi simplu, trebuia să schimbe asta. Avea un mod aparte de a înfrunta obstacolele vieţii.

Îşi îndreptă umerii şi se duse spre grămada de cărţi. Începu să le aranjeze. Istorie aici. Filosofie aici. Aici era poezia dramatică, Congreve, Dekker, Middleton, Schiller şi

Sheridan. Şi Shakespeare, bineînţeles, care scrisese despre ce simţea ea, la fel cum scrisese şi despre o diversitate de sentimente şi comportamente umane.

Luă un volum. *Romeo şi Julieta.* Exemplul perfect. Nu i se păruse problematică povestea? Două persoane foarte tinere, care nu îşi cunoşteau mintea, crezuseră c-au găsit dragostea. Ca urmare, se sinuciseseră în cel mai stupid mod.

E adevărat, Olympia avea aproape douăzeci şi şase de ani, nu paisprezece, însă experienţa ei cu bărbaţi care nu îi erau fraţi era aproximativ cea a unei fete de paisprezece ani.

Îl puse jos pe Shakespeare şi luă o altă carte. *Don Quijote.* Mai multe ediţii ale acelui exemplu minunat despre cum să trăieşti într-o iluzie. În vârful unei alte grămezi era *Castelul din Otranto.* Ceva pe placul lui Ripley, cu siguranţă. Căşti uriaşe care cădeau din cer şi omorau oameni, diverse elemente care nu erau supranaturale încercau să se omoare, domniţe la ananghie…

Puse cartea jos şi îşi lăsă privirea să se plimbe peste colecţie.

Atunci, văzu. Trei volume mari. Pentru o clipă, nu putu decât să se uite.

— Aici, şopti ea. *Recueil des Romans des Chevaliers de la Table Ronde.* Aici. La Camberley Place, dintre toate locurile.

Întoarse paginile cu atenţie. Citise despre asta. Era probabil setul de la vânzarea bibliotecii ducelui de Devonshire, din urmă cu aproape cincisprezece ani. Lord Mends încercase să-l obţină, dar nu reuşise.

Minunat. Sute de ilustraţii, în aur şi culoare, ale *Poveştilor cavalerilor mesei rotunde.*

Cuvintele lui Ripley o întrerupseră.

„Nu mi-ai spus că eşti o domniţă la ananghie? Eu sunt cavalerul tău în armură strălucitoare”.

Închise cartea, dar nu putu opri şi vocea lui Ripley sau ce simţea când era aproape de el, când o atingea.

Se duse la fereastră.

Deşi grădina din partea de est era o sălbăticie, îl văzu pe Ripley. Acesta se oprise la jumătatea unuia dintre drumuri şi se uita în direcţia opusă casei. În timp ce se uita, Cato merse la el şi încercă să-i lingă piciorul. Ripley făcu un semn. Câinele se dădu cu un pas în spate şi se aşeză lângă scaun. O clipă mai târziu, Lady Charles i se alătură lui Cato lângă nepotul ei.

Olympia se întoarse de la fereastră. Cavalerii în armuri strălucitoare aparţineau lumii romanelor romantice, o lume a basmelor. Lady Olympia Hightower trebuia să trăiască în prezent. Dacă tot avea să-şi amintească voci, ar face bine să-şi amintească de vocea înţelepciunii: „Nu-l subestima pe Ashmont… când o să-ţi câştige respectul şi dragostea, o să fii fericită că te-ai căsătorit cu el”.

Asta era vocea experienţei, a realităţii, a firii practice. Asta era vocea pe care trebuia s-o asculte o fată raţională şi practică.

— Asta o să fac, şopti Olympia. Asta o să fac.

Se întoarse la cărţile neînregistrate ale lui Lord Charles.

*

Ripley încă mai auzea râsul Olympiei în cap. Încă îi simţea formele şi căldura corpului. O auzise spunând: „În cazul acesta, poate tu ar trebui să te căsătoreşti cu mine”.

Ei bine, nu putea s-o facă, şi era inutil să presupună altceva. Era a lui Ashmont. Orice alt bărbat ar încerca să o seducă, însă nu Ripley, pentru că era un prieten bun. Pentru că era prea târziu.

Se afunda iarăşi în mâhnire când auzi un lătrat, şi Cato veni lângă el.

— Şezi, îi spuse Ripley, înainte ca patrupedul să poată sări pe el. Însă câinele doar se plimbă pe lângă el, mirosindu-l. Petrecu ceva timp adulmecând poala lui Ripley, acolo unde stătuse Olympia. Apoi, câinele încercă să lingă piciorul bolnav. Ripley pocni din degete.

— Pleacă, bestie ridicolă.

Câinele se aşeză, cu ochii pe picior.

— Vrea să te joci cu el, se auzi vocea mătuşii lui Ripley din spate. Dar te-ai jucat destul pentru dimineaţa asta.

— Serios?

Lady Charles îşi împreună mâinile la spate şi se îndepărtă câţiva paşi, după care se întoarse.

— Ai face bine să nu profiţi de acea tânără sub acoperişul meu.

Văzuse sau auzise un servitor care spusese poveşti. Ripley nu zise nimic.

— Am auzit hârjoneli în bibliotecă. Mă încred în onoarea ta că hârjoneala nu s-a concretizat în nimic.

Ducele nu mişcă. Mai mult sau mai puţin, hârjoneala nu se concretizase, şi aşa era cel mai bine.

— Hugh, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi dacă trebuie să o duc pe fată departe.

Ripley voia ca Olympia să plece. Ba nu, nu era adevărat. *Avea nevoie* ca ea să plece.

Problema era că ea avea nevoie de timp departe de toată lumea. De familia pe care încerca s-o salveze, dar în primul rând de Ashmont.

Ripley ştia asta. Mai ştia şi că nu exista un loc mai bun decât Camberley Place când trebuia să faci pace cu dificultăţile vieţii.

— E complicat, spuse el.

— Viaţa e complicată.

— Da.

— Am observat că nu era simplă şi mi-a devenit clar exact cât de complicată e, zise ea. Tu… voi trei… Dar nu contează ceilalţi doi. Tu eşti aici şi tu eşti cel care trebuie să înfrunte situaţia. Unele probleme nu pot fi cumpărate, nepoate. Unele trebuie rezolvate.

— Serios? Şi tu ce rezolvi ascunzându-te aici?

Lady Charles nu se mişcă o clipă, după care râse scurt.

— Bine jucat. Şi sora ta a încercat asta, dar tu eşti mai tăios.

— Decât dintele unui şarpe?

— Niciodată nu ai fost nerecunoscător. Şi niciodată nu ai dat înapoi când a fost vorba să te duelezi cu mine. A trecut ceva timp, şi cred că isteţimea mi s-a atenuat din lipa unor oponenţi buni. Asta nu înseamnă însă că nu-mi dau seama când vrei să schimbi subiectul.

— Mereu ai avut mintea ascuţită. Aş vrea să fi fost o muscă pe tavan când au venit Ashmont şi Blackwood.

Lady Charles clătină din cap.

— În continuare schimbi subiectul. Foarte bine. Fetele mele au crescut, se ocupă de soţii şi copiii lor. Nu mai sunt o fată. Nu mai sunt soţie. Nu sunt sigură ce sunt. Nu am direcţie sau scop.

— De asta încă eşti aici? Ai nevoie de un afurisit de scop?

— Sugerezi să fiu ca tine, fără alt scop în viaţă decât să mă distrez?

— Dacă te linişteşte cu ceva, mătuşă, să ştii că nu mă distrez acum.

— Şi nu poţi să fugi. Ce păcat, spuse ea zâmbind.

— Iar tu ai tot fugit, de trei ani. Ce păcat, zise el şi zâmbi.

— Nu, dragule, păcatul e că pierzi o şansă unică în viaţă, spuse ea.

— Asta nu e şansa mea.

— De ce? Pentru că Ashmont a ajuns primul acolo? Pentru că e prietenul tău?

Ripley nu răspunse. Mătuşa lui văzuse prea multe. Mereu fusese aşa.

— Mă întreb cum o să te simţi peste un an. Sau peste cinci ani, când o să vezi o fericire care ar fi putut să fie a ta. Mă întreb cât o să te aline onoarea ta.

Ceva din tonul ei îl făcu să se gândească la mama lui şi la ceva ce spusese despre mătuşa Julie, ceva surprinzător. O dezamăgire în dragoste. Mintea lui era prea tulburată însă, iar amintirea vagă se pierdu printre alte amintiri, mai recente, şi mult prea multe sentimente. Încercă să pescuiască gândul acela. Era mai uşor să se

gândească la ea decât la el. Mătuşa se întoarse spre casă, spre un sunet pe care probabil ea îl auzise şi el nu.

Ripley îşi întoarse scaunul, aşteptându-se s-o vadă pe Olympia. Însă era numai un servitor, care venea în grabă către stăpâna lui.

Aceasta era chemată în casă, spuse el. Lord Frederick Beckingham sosise.

*

Lordul fusese invitat în salon, şi Lady Olympia chemată să li se alăture. Salutările fuseseră cordiale, însă atmosfera părea tensionată.

Ripley putea înţelege rigiditatea Olympiei în prezenţa unchiului logodnicului ei şi nici el nu se simţea chiar în largul lui, din cauza conştiinţei care decisese să se trezească, însă fu uimit de atitudinea ciudată a celorlalţi doi.

— Îmi cer scuze că am venit fără să anunţ, spuse Lord Frederick, şi, mai rău, am venit cu tot praful de pe drum. Dar nepotul meu era atât de agitat, încât am considerat că ar fi mai bine să nu pierd timpul. Este atât de agitat, că l-am sfătuit să-ţi scrie, în loc să dea buzna peste tine din nou, şi să fiu eu emisarul lui.

Pe scurt, unchiul Ashmont îl sfătuise pe Ashmont să păstreze distanţa şi să-l lase pe el să vorbească. Nu era deloc un plan rău. Unchiul Fred era un curtean abil, care reuşea să fie la fel de bine-venit şi în compania regelui, şi în a duşmanului regelui, cumnata lui, ducesa de Kent. Mama prinţesei Victoria, actuala moştenitoare a tronului, nu îl suporta pe rege. Sentimentul era reciproc.

— Agitat? întrebă mătuşa Julia. Aşa zici? Ce am văzut eu ieri a fost că Lucius a băut mai mult decât trebuia, cum pare să tot facă. Fusese implicat într-o bătaie – un alt obicei periculos pe care nu am nicio îndoială că el a început-o, pentru că mereu face asta. E amuzant că pomeneşti despre praful de pe drum, ştiind că nu ai nici măcar un fir pe tine.

Făcu o pauză ca să îl privească repede pe Lord

Frederick, iar ochii lui albaştri se aprinseră, însă Ripley nu-şi dădu seama dacă din cauza furiei, a amuzamentului sau a altei emoţii.

— Evident că ai avut valetul cu tine şi ai avut grijă să faci o pauză ca să te răcoreşti înainte să conduci ultima bucată de drum.

Lady Charles se aşeză pe cel mai tare scaun din cameră şi îi făcu semn oaspetelui ei să ia loc. Lord Frederick se mută spre şemineu şi stătu cu spatele la el, ca şi cum ar fi fost miezul iernii şi trebuia să se încălzească.

Lady Olympia rămase în picioare, aproape de o fereastră departe de toţi ceilalţi. Ripley se întrebă dacă avea să încerce din nou să scape pe acolo.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru şi despre nepotul tău. Din păcate, a venit aici într-o stare mai mult decât dezgustătoare şi care e o insultă pentru orice lady, mai ales pentru mireasa lui.

— Da, acesta e unul dintre motivele pentru care l-am sfătuit să rămână în Londra, spuse Lord Frederick cu atitudinea sa calmă, excepţie făcând lumina din ochi. Lucius chiar era agitat, foarte agitat. Cuvântul pe care l-am evitat cred că a fost *dezgustător.*

Servitorul Joseph intră cu o tavă cu răcoritoare pe care mătuşa Julie le comandase în timp ce se întorcea în casă. Nimeni nu spuse nimic până când servitorul nu ieşi.

Olympia luă o gură din pahar şi îl puse pe masa din apropiere.

Lord Frederick sorbi o gură surprinzător de lungă. Dar călătorise de câteva ore şi afară era cald, aşa că era normal să-i fie sete.

Lady Julie luă şi ea o gură mai lungă.

Acel ceva pe care încerca să şi-l amintească Ripley se afla undeva în mintea lui, însă nu îl putea identifica.

— Delicios, spuse Lord Frederick arătând spre pahar. Mereu ai avut o pivniţă bună la Camberley Place şi în Londra. Dar nu ai prea mai fost în Londra în ultimul timp.

— Nu am mai fost deloc, spuse ea. Dar mă gândesc să schimb asta.

Un muşchi de pe faţa unchiului zvâcni. Acesta îşi aşeză ochelarii pe cea mai apropiată masă şi spuse:

— Oricât de bună ar fi băutura, Lady Charles, trebuie să-mi amintesc de ce am venit. Misiunea urgentă care m-a dus aici îmi cere să îmi păstrez mintea limpede. Trebuie să îi dau lui Lady Olympia o scrisoarea de la nepotul meu.

Din interiorul hainei, Lord Frederick scoase o scrisoare surprinzător de consistentă. Ce era surprinzător era că, venind de la Ashmont, conţinea mai mult decât o foaie de hârtie.

— Am permisiunea ta, Lady Charles? Sau vrei să o citeşti mai întâi?

— Cu siguranţă nu. Nu sunt mama lui Lady Olympia. Şi, oricum, e majoră, iar scrisoarea e de la logodnicul ei.

Lord Frederick încuviinţă şi se apropie de Lady Olympia.

— Trebuie să îţi înmânez scrisoarea, cu cele mai profunde scuze. Ashmont ar fi venit chiar el dacă nu l-aş fi sfătuit eu să n-o facă. Regretă că i-a lăsat o impresie neplăcută lui Lady Charles. Făcu o plecăciune spre mătuşa Julia. Şi a fost de acord cu mine că cel mai bun mod de a trece peste o impresie neplăcută e să îţi respecte spaţiul şi să nu îşi facă apariţia până când nu o să fie în starea potrivită pentru a fi văzut. Între timp, nu vrea să ai nicio îndoială în privinţa sentimentelor lui.

Lady Olympia deschise scrisoarea primită. Părea calmă, cu excepţia uşoarei roşeţi din obraji. Îşi aranjă ochelarii, deşi nici că puteau fi mai drepţi, şi deschise scrisoarea. Se mută mai lângă fereastră, ca s-o citească. Ripley se trezi uitându-se la zăvor şi se întrebă dacă ar întâmpina aceleaşi dificultăţi ca la casa Wayland – asta dacă tânăra se hotăra să fugă.

Dar de ce ar face asta? Nu avea de ce să fugă. Ashmont era departe, în Londra, iar unchiul Fred, care era diabolic sub înfăţişarea de bună-creştere, nu îi propusese să o ia cu el înapoi.

Ei bine, nu putea face asta, nu-i aşa? Mătuşa Julia trebuia s-o însoţească. Sau o altă lady respectabilă ori

poate mama ei. În orice caz, dacă Lady Olympia ar fi vrut să se întoarcă în Londra, ar fi făcut-o, şi, dacă nu voia, n-o făcea, iar niciuna dintre decizii nu depindea de Ripley.

„În cazul acesta, ai putea să te căsătoreşti tu cu mine”.

„Cum o să te simţi peste un an, peste cinci ani?”

Ripley observă că Lord Frederick se duse lângă mătuşa lui şi îşi luă un scaun, murmură ceva, iar mătuşa Julia îi răspunse. Dar asta se întâmpla pe fundal, şi ar fi putut la fel de uşor să fie tablouri atârnate pe perete.

Ripley nu o vedea decât pe Olympia, cu capul aplecat deasupra scrisorii, aranjându-şi ochelarii din când în când. Părul nu îi cădea pe umeri, dar nu era nici la fel de aranjat pe cât fusese când intrase în bibliotecă, înainte… înainte… înainte…

Nu era la fel de aranjat ca înainte să o sărute şi să facă mai mult decât avea dreptul, decât era onorabil să facă, deşi era aşa puţin…

„Ai putea să te căsătoreşti cu mine”.

„Cum o să te simţi…”

Într-un final, Lady Olympia împături scrisoarea. Cei mai în vârstă din cameră o observaseră probabil fără să îşi dea seama, pentru că tăcură.

Tânăra puse scrisoarea pe o masă din apropierea uşii, apoi ieşi din cameră.

Capitolul 13

Pentru ce păru o eternitate, nimeni nu spuse nimic.

Ripley clipi, întrebându-se dacă visase ce se întâmplase. Când deschise ochii, se aşteptase ca Olympia să reapară în faţa lui, cu scrisoarea în mână, sau să privească în faţă şi să îşi îndrepte ochelarii înainte să vorbească. Dar tânăra plecase. Îi auzise paşii repezi trecând prin pasajul care ducea către sala cea mare. Auzi o uşă care se închise.

O luă spre uşa pe care ieşise şi ea, însă mătuşa Julia îi ieşi în cale. Cum scaunul nu era la fel de flexibil precum corpul lui, nu reuşi să se strecoare.

Lady Charles luă scrisoarea şi o desfăcu.

— Ce Dumnezeului i-a zis?

Lord Frederick se duse spre ea, formând un obstacol şi mai mare în faţa uşii.

— Doar ce ar fi trebuit să-i spună, zise el.

— Ce ar fi trebuit! repetă mătuşa Julia. Şi, mă rog, ce anume şi cât de mult ştii tu despre asta? E opera ta?

— Vrei să te dai din drum? întrebă Ripley. Nu sunt interesat de scrisoare. Trebuie să…

Mătuşa Julia citi:

— „Presupui că sentimentele mele s-au schimbat, şi ai dreptate, însă nu în felul în care presupui. Sentimentele mele pentru tine doar au devenit mai puternice, la fel ca groaza că te-aş putea pierde”.

— Trebuie să… încercă Ripley din nou, însă mătuşa lui continuă să citească şi, în timp ce el se străduia să-i ocolească pe ea şi pe unchiul Fred, auzi:

— „… Mi-a distrus pacea şi m-a obligat să-mi examinez comportamentul, lucru pe care ar fi trebuit să-l fac acum mult timp, înainte să îţi cer să faci pasul de a-mi încredinţa viaţa ta. Ultimele zile m-au pus pe gânduri, şi aceste gânduri mi-au scos în evidenţă defectele şi greşelile. Am înţeles că aceste sunt triviale, altfel nu ar fi ridicat în mintea ta temeri şi îndoieli destul de mari cât să faci un gest disperat. Scrii în termeni duri despre tine, dar sentimentele pe care ţi le port sunt departe de a fi tăioase. Nu pot decât să-ţi admir curajul şi îndrăzneala şi să te implor să mă ierţi pentru că te-am făcut să-ţi asumi un risc ce nu era necesar”.

Nu era stilul lui Ashmont, dar erau, cu siguranţă, sentimentele lui. În privinţa asta, Ripley nu avea nicio îndoială, aşa cum nu avea nicio îndoială nici că unchiul Fred transformase acele sentimente în ceva mai impresionant decât ar fi putut Ashmont.

Noaptea dinaintea nunţii… lucrurile pe care Ashmont

le spusese despre ea. Blândeţea neaşteptată cu care spusese: „A fost bună”.

Dar spusese mult mai multe: despre graţia ei, inteligenţa, pofta de viaţă şi umorul şi despre faptul că îşi ascundea lumina. Cât de isteaţă era şi mai atrăgătoare decât îşi dădeau seama unii, de parcă ochelarii ar fi putut să urâţească o femeie drăguţă. Dar era cu atât mai bine că nu-şi dăduse nimeni seama, pentru că altfel alt individ ar fi făcut-o a lui.

Mătuşa Julia continuă să citească, iar scrisoarea deveni mai pasională şi mai convingătoare. Însă Ripley, care o lua către uşă, abia auzea altceva în afară de zgomotul din creierul său, unde se dădea o luptă între bine şi rău, onoare şi dorinţă. Între „trebuie să-i dai drumul” şi „nu poţi să-i dai drumul”.

Îşi auzi mătuşa spunând:

— E monstruos de nedrept, sir.

— Pentru cine?

Acesta fu ultimul lucru pe care îl auzi Ripley în vreme ce ieşea din marea sală, unde se răţoi la servitorul Tom, care îi deschise uşa repede.

— În ce direcţie a luat-o?

— Pe alee, în dreapta, Excelenţă.

Aleea era cu pietriş, nu chiar cea mai uşoară suprafaţă pe care să conduci un scaun mecanic, aşa cum descoperi Ripley destul de repede. Însă, dacă bunica lui reuşise s-o facă, avea să reuşească şi el. Asta nu făcu însă experienţa mai puţin frustrantă. Pe două picioare, ar fi prins-o pe Olympia din urmă cu uşurinţă, deşi momentan nu o vedea. Chiar şi avea, nu avea cum să fi ajuns prea departe în acele câteva minute până ajunsese el.

Ducele merse mai departe şi dădu de un alt set de alei, nu de noroi, îl văzu pe unul dintre grădinari şi îl chemă. Bărbatul, care făcea parte dintre angajaţii mai vechi – Hill era numele lui –, veni în grabă.

— Domnişoara, Hill. În ce direcţie a luat-o?

Hill se scărpină în cap şi se uită în jur, încruntat.

— Greu de spus, Excelenţă, dar părea să o ia înspre

sud, spre râu.

Ripley se duse pe aleea grădinii, printre plante şi statui care îi reduceau vizibilitatea la ce se vedea în faţă. Trecu ceva timp până reuşi în sfârşit să o vadă, o siluetă mică aflată la distanţă.

Când părăsi grădinile formale, peisajul relativ plat îi uşură înaintarea. O văzu luând-o în direcţia casei pescăreşti unde el, prietenii şi sora lui petrecuseră mulţi ani în trecut.

Ripley înainta încet. Deşi acum mergea uşor la vale, pământul era mai dur, iar tufele şi copacii îi blocau vizibilitatea. Din când în când, o mai vedea pe Olympia, şi-şi aminti de ziua din grădina casei Wayland, când urmărise albul printre tufe. Acum, avea impresia că o urmărise toată viaţa lui.

Ar fi trebuit să meargă după ea înainte, cu mulţi ani înainte. Ştiuse că era acolo, printre persoanele timide şi bătrâne. Niciodată nu se întrebase de ce. Luase drept sigur faptul că ea avea să fie mereu acolo. Niciodată nu se gândise la asta. Oare presupusese că îl aştepta pe el să vină ca un cavaler dintr-un roman de dragoste? Dar atunci când era el pregătit?

— Termină cu gânditul, bombăni Ripley.

Acum, o văzu mai aproape.

— Olympia! strigă el.

Tânăra se întoarse.

— Pleacă! ţipă ea şi începu să meargă.

El se izbi de vreo două ori de copaci. Ziua devenise înnorată, iar căldura era apăsătoare. Mâinile lui transpirate alunecau pe mânere, făcând scaunul să se abată de la drum.

— La naiba, Olympia!

— Pleacă!

— Trebuie să vorbesc cu tine!

— Nu!

Olympia continuă să meargă.

Ripley se chinui cu scaunul, care se poticnea tot mai des. Roţile nu cooperau şi îl tot băgau în tufişuri. Se lovi de pietre, şi panta, oricât de lină ar fi fost, tot îl ducea la vale

prea repede în timp ce el încerca să ţină drumul.

Olympia continuă să meargă, şi ar fi fost uşor de urmărit dacă drumul nu ar fi devenit şi mai dificil. Copaci şi tufe care nu fuseseră tăiate de cel puţin un an îi tot ieşeau în cale. Se părea că nimeni nu se sinchisise să cureţe pietricelele şi alte resturi care ajunseră acolo.

Deşi scaunul ar fi trebuit să funcţioneze fără probleme pe orice teren, nu fusese creat pentru drumuri în sălbăticie. Ripley încerca să îl manevreze şi, în acelaşi timp, să nu cadă în râu. Ca să facă asta, ar fi avut nevoie de trei mâini. Cum nu avea decât două, ţinea mâna stângă pe o manetă şi partea dreaptă o mânui cu cotul drept, în timp ce mâna dreaptă rămase pe manivela care oprea roţile şi care nu mergea pe cât de bine ar fi trebuit.

Era la câţiva metri de Olympia când mâna lui transpirată alunecă de pe mânerul cu frâna. Înainte să poată recăpăta controlul, scaunul se rostogoli în faţă. Întoarse mânerul într-o parte, ca să iasă de pe drum, unde denivelările l-ar fi încetinit, însă scaunul se lovi de o piatră. Rămase cu maneta dreaptă în mână, scaunul se clătină scurt, după care o luă în jos pe drum, direct spre apă.

Se uită la maneta nefolositoare din mână şi o aruncă.

Dădu drumul celeilalte manete.

O auzi pe Olympia ţipând.

*

Îngrozită, Olympia privi cum scaunul se ducea către drumul aflat lângă râu, apoi dincolo de el, până în apă. Acolo se lovi de ceva, iar zdruncinătura fu destul de puternică încât Ripley să-şi dea capul pe spate. Scaunul căzu într-o parte.

Olympia fugi spre el. Apa nu era adâncă, însă avea multe pietre. Ajunse lângă scaun.

Un cap întunecat şi ud îşi făcu apariţia. Ripley se uită la ea şi râse.

Inima ei, care pentru o clipă se oprise, începu să bată atât de puternic, încât o luă ameţeala. Îi era cald şi frig în

acelaşi timp.

Crezuse… Crezuse…

Dar nu, el era acolo. Idiotul râdea. Era întreg. Fără sânge. Nu era mort. Îi venea să-l omoare.

— Ce bărbat nechibzuit! spuse ea. Ai fi putut să-ţi rupi gâtul!

— Eşti udă, replică el.

În depărtare se auzi un zgomot. Ripley îşi lăsă capul pe spate şi se uită la cer.

— Şi urmează să te uzi şi mai mult.

Olympia se uită şi ea în sus. Cerul, care fusese albastru, se ascundea acum în spatele unor nori gri imenşi. Auzi o altă pufnitură, mai tare şi mai aproape. Luă scaunul şi îl întoarse cu faţa în sus. Mâinile îi tremurau.

— Ridică-te! Ridică-te!

Ripley se sprijini de scaun ca să se ridice.

Olympia era deja udă. Nu-şi făcea griji că s-ar uda şi mai tare. Dar nu voia să stea în câmp deschis pe timpul unei furtuni cu fulgere.

— Aşază-te.

— E rupt, şi nu poţi să mă împingi la deal în el. Nu că aş fi nerăbdător să stau din nou în chestia aia. Uite unde m-a adus. Eu îmi vedeam de treaba mea, când s-a hotărât că vrea să înoate.

— Tu i-ai dat drumul, te-am văzut!

— Mă săturasem să mă lupt cu el.

— Ai fi putut să-ţi rupi gâtul.

Îşi dorea să nu-i fi păsat de ce se întâmpla cu el. Îşi dorea ca altcineva, oricine, să o fi urmărit când fugise din casa Wayland şi să o fi adus înapoi, înainte să se îndrăgostească de bărbatul greşit.

— Uitasem cât de pietros e fundul de râu aici, zise Bărbatul Greşit. Spre centru e mai neted.

Era conştientă de cât de pietroasă era albia râului aici. Nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. Voia să iasă din râul în care Ripley aproape se omorâse.

— Nu contează.

Zgomotul se înteţi, iar nori greoi întunecară lumea din jurul lor.

— Trebuie să ne întoarcem.

Încercă să împingă scaunul în susul râului, o sarcină care se dovedi mai grea decât părea.

— Ce faci? Lasă-l aici, spuse el.

Ea continuă să împingă. Trebuia să se lupte cu ceva, aşa că de ce nu cu obiectul acesta? Ripley oftă şi i se alătură, fiecare împingând de un colţ al scaunului. Olympia spera că ducele îl folosea ca să se sprijine, după care îşi aminti că nu era în măsură să-şi facă griji pentru el. Ripley nu era problema ei. Avea destule probleme. Trebuia să înveţe să iubească alt bărbat, pentru că acel bărbat încă o dorea, iar ea era o fată practică, şi să se mărite cu el era lucrul practic pe care îl putea face.

— Casa pescărească este după colţ, spuse el, făcând semn cu capul. E la nivelul pământului, nu în deal, şi e mult mai aproape decât casa.

Olympia se uită în direcţia în care arătă el, apoi mai sus, în direcţia de unde venise. Nu era sigură unde era casa. Habar n-avea cât de mult mersese prin parc. Cuvintele lui Ashmont o durură, chiar dacă ştia că nu erau chiar cuvintele lui. Scrisoarea părea să fie însă a lui, iar ea voia să fugă. Nu c-ar fi avut cea mai vagă idee încotro. Nu că i-ar fi fost clar de ce anume voia să fugă sau că ar fi văzut vreun rost în fuga asta. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi fugit prima oară.

Nu se putea gândi însă la asta acum. Întunericul devenea mai profund, în timp ce tunetele se revărsau asupra lor. Cu colţul ochiului, văzu un fulger.

Nu se împotrivi când Ripley întoarse scaunul în direcţia casei pescăreşti.

*

Ripley îi spusese s-o ia înainte şi că el avea să o urmeze cu scaunul, însă Olympia nu cooperase. Dacă l-ar fi lăsat să împingă scaunul singur, ar fi pus prea multă

greutate pe picior.

Din fericire, mai aveau doar o distanţă scurtă de străbătut. Casa pescărească se afla lângă râu de aproape o sută cincizeci de ani. Oricum, Ripley spera că încă stătea în picioare.

Furtuna începu să cadă, şi, când ajunseră la întorsătură, un fulger lumină cerul. Urmă îndeaproape tunetul. Picăturile de ploaie cădeau pe drum, pe scaun, pe capetele lor.

Ripley împinse scaunul mai repede, ignorând zdruncinăturile pe care le simţi când piciorul drept păşi pe un buştean. Pământul din jur trebuia îngrijit, însă împinse gândul la o parte pentru altă ocazie. Priveliştea era învăluită în umbră. Tunetele se revărsau, în timp ce fulgerele luminau printre nori.

Cum se întoarseră după curbă, văzură casa.

După părerea multora, nu era chiar o casă pescărească. Nu arăta deloc precum templele pescăreşti clasice, gotice şi chinezeşti, cu multe camere şi etaje. Asta era pur şi simplu o structură pătrată din piatră, cu câteva elemente arhitecturale de templu. Un strămoş o construise cândva la sfârşitul anilor 1600. De atunci, nu mai fusese extinsă sau ornată şi avea o singură cameră, luminată de ferestrele care se aflau pe toate cele patru părţi. Trei trepte mici duceau către o verandă îngustă ce adăpostea uşile duble.

Când se grăbiră înăuntru, un fulger lovi clădirea. Peste o clipă, tunetul năvăli peste ei.

Ripley lăsă scaunul lângă scări şi şchiopătă pe trepte în spatele Olympiei. Când ajunseră pe verandă, ploaia începuse să cadă cu putere. Ripley trase de mâner. Uşile nu se mişcară. Erau închise. Bineînţeles.

— Nu contează, spuse ea. Suntem adăpostiţi de ce era mai rău, şi probabil o să treacă foarte repede.

— Nu prea cred, spuse el. Nu pare genul acela de furtună. Pare să fi venit aici ca să stea.

Se duse, şchiopătând, într-o parte a casei şi testă ferestrele.

— Ripley!
În spate, găsi una cu zăvorul rupt.
— Am găsit o cale de intrare, strigă el. Stai unde eşti. Deschise fereastra, după care se întoarse după scaun. O să te urci pe scaun în timp ce eu îl ţin, te caţări pe fereastră şi deschizi uşa dinăuntru, spuse el.
Se putea gândi la mai multe femei care s-ar fi uitat la el de parcă ar fi fost nebun.
Olympia încuviinţă.
Îl ajută să împingă scaunul, iar el o lăsă, deşi nu avea nevoie de ajutor. Când îl ţinu fix, ea se sui repede pe el, după care intră în casă pe fereastră, într-o rafală de fuste, jupe şi un miros familiar. Deşi purta hainele mătuşii lui, parfumul pe care îl simţi era de la pielea şi părul Olympiei.
Îşi aminti cum se căţărase peste zidul din fundul grădinii casei Wayland. Îşi aminti rochia ei şi jupele gâdilându-l pe faţă.
Dădu la o parte amintirea, se duse înapoi la uşă şi aşteptă. Şi tot aşteptă. Picăturile cădeau mai repede. Vântul bătea.
— Vrei să deschizi uşa? Sau te aştepţi să blochez fulgerul cu scaunul?
— E întuneric. Nu găsesc… A, aici e.
Uşa se deschise, şi Ripley intră.
— Scaunul, spuse ea. L-ai lăsat…
— Lasă scaunul!
Ripley privi în jur. După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu cutia de aprins focul pe poliţă şi câteva ustensile simple pe care familia le ţinea mereu acolo: tigăi, câteva farfurii şi căni, un urcior şi un castron. Pe masă era un coş mic cu feţe de masă. Lemne fuseseră aşezate lângă şemineu.
Ripley făcu focul. Asta îi dădu o ocupaţie în timp ce se hotăra ce să facă. Sau, şi mai important, ce să spună.
Era conştient de tăcerea apăsătoare dinăuntru, în timp ce lumea exterioară se întunecase, fiind când şi când spintecată de străluciri de lumină şi de explozii care zdruncinau ferestrele vechi.

— Cineva a fost aici, spuse el în timp ce privea flăcările. Tot ce ţine de parc arată… nu chiar neglijat, dar nu bine îngrijit. Însă lemnele au fost aduse recent. Probabil Alice a făcut asta. Aici, ne jucam când eram mici.

Cele trei paturi în care el şi prietenii lui obişnuiau să doarmă erau încă acolo. Două erau goale. Pe unul, erau aşternuturi. Era clar că Alice îşi petrecuse timpul aici de curând. De ce? Spera că nu se răzgândise în privinţa căsătoriei ei, pentru că era prea târziu. În plus, Ripley avea destule complicaţii în viaţa lui ca să nu îl mai adauge şi pe Blackwood.

Vântul deschise larg uşile.

El şi Olympia se grăbiră să le închidă. Ripley le încuie, ţinând realitatea la depărtare. Pentru moment.

— Uită-te la tine, spuse Olympia. Eşti ud până la piele.

— E vară, zise el.

— Nu e chiar aşa cald.

— Am făcut focul.

— Umezeala rămâne în clădirile din piatră, spuse ea. Ăsta e practic pe un râu. Nu eşti doar ud, ci şi învineţit. Glezna ta nu o să se mai facă bine, la cum o abuzezi.

— E mai bine, zise el. La câte griji îţi faci, cineva ar putea crede că îţi pasă…

Olympia îl privi lung.

— Ar putea, spuse el.

— Ar putea?

Olympia se apropie de foc, apoi de o fereastră, după care veni înapoi în faţa lui, cu mâinile în şold.

— Ar putea? Cât de greu de cap poţi să fii? Mai că te-am cerut în căsătorie!

— Da, dar nu ar trebui să-i spui unui bărbat aşa ceva fără să-l avertizezi.

— Mai lipsea să-mi rup hainele şi să ţip: „Fă-mă a ta, acum!” De ce avertisment mai ai nevoie?

— Asta a fost cam subtil pentru mine, având în vedere că nu ţi-ai dat, de fapt, hainele jos. Şi mai e şi partea cu gânditul. Partea mare şi complicată cu gânditul.

— Nu e aşa complicată.

— Atunci, hai să spunem… tensionată. E un cuvânt bun.

— E un cuvânt prostesc.

— O să complici lucrurile, nu?

— Nu complic nimic. Înţeleg totul. Perfect. Mult prea bine. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să vorbim iar despre prietenie, loialitate şi onoare. Mă face să vreau să urlu, şi nu sunt o persoană excesiv de emotivă. Sunt practică şi raţională. Ştiu că nu ai văzut latura asta a mea prea mult, dar…

— Am văzut mai multe laturi de-ale tale.

„Cum o să te simţi peste un an, peste cinci ani?”

Ştia cum s-ar simţi. Simţea chiar acum asta.

— Am văzut atâtea laturi de-ale tale, încât înţeleg mai bine ca oricând de ce Ashmont nu o să-ţi dea drumul.

— Pentru că e posesiv şi încăpăţânat.

— Aşa ţi s-a părut scrisoarea lui? Pentru că eu nu asta am auzit. E adevărat că am auzit numai fragmente din ea, şi asta împotriva voinţei mele, dar mătuşa mea şi unchiul lui malefic îmi blocau ieşirea în timp ce se certau. Altfel, te-aş fi ajuns din urmă mai devreme.

— Nu ar fi trebuit să vii după mine. Nu de data asta. Nici ieri.

— Nu, ar fi trebuit să fie Ashmont, dar nu a fost.

— Nu a fost Ashmont pentru că era prea beat, în ziua nunţii, ziua de care spui că era încântat.

— Da, ei bine, poate să fie cam nemernic uneori.

— Cam! Uneori!

— Nu sunt în poziţia să azvârl cu pietre. Ideea e că motivul pentru care am venit după ţine de data asta…

— Nici măcar n-a scris el scrisoarea, spuse ea. Adică, a pus tocul pe hârtie, dar alea nu erau cuvintele lui. Nu scrie, şi cu atât mai puţin nu vorbeşte aşa. Şi abia dacă erau pete de cerneală. În plus, a acoperit două foi, faţă-verso.

— Petele le face când se opreşte să gândească.

— Nu a trebuit să gândească. Altcineva a făcut asta pentru el.

— Nu chiar. Ideea este că aş prefera să nu îl apăr în momentul de faţă, dar vreau să prezint cazul corect.

— Nu am nevoie să fie nimic prezentat. Nu sunt proastă.

— Scrisoarea arată cât de sincer te vrea înapoi. Avea de gând să fie corect. Onoarea şi prietenia îi cereau asta. Pentru ca Ashmont să se supună umilinţei de a-l lăsa pe unchiul lui să-i dicteze o scrisoare de dragoste… cred că asta arată ce simte. Şi, chiar dacă cuvintele nu erau ale lui Ashmont, sentimentele erau. Îl cunosc. L-am auzit în noaptea de dinaintea nunţii.

Ea îşi încrucişă braţele, şi expresia ei deveni împietrită. Însă ochii îi deveniră gri, şi Ripley văzu durerea din ei.

În jurul lor, furtuna se înteţea. Lumea deveni neagră, apoi de un alb aprins şi iar neagră, în timp ce tunetul le sublinia cuvintele şi tăcerile.

Înăuntru era linişte, cu excepţia focului care trosnea, însă liniştea era atât de apăsătoare, încât Ripley simţea că mergea prin noroi până la piept.

Sau poate prin nisipuri mişcătoare. Se gândi şi-şi alese cuvintele cu atenţie.

— De asta ai fugit azi? Din cauza sentimentelor pe care unchiul Ashmont l-a ajutat să le imprime cuvintelor?

— Da. Îşi desfăcu braţele şi se îndreptă spre foc, apoi spre fereastră. Voiam să plâng, dar, când am ajuns afară, departe de toată lumea, nu am putut s-o fac. Şi nu am putut să mă întorc şi să aranjez cărţile ca să mă calmez, pentru că toată lumea m-ar fi găsit, şi atunci sigur aş fi plâns. Aşa că m-am plimbat.

— Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu el, nu te căsători.

— Nu vreau, dar trebuie s-o fac. Însă nu pot. Cum aş putea? Cum aş putea, când…

O bubuitură de afară o întrerupse. Ferestrele se luminară din nou. Apoi, o altă bubuitură, cu ecouri.

În timp ce privirea lui se obişnuia cu lumina schimbătoare, văzu că expresia îndurerată de pe faţa ei dispăruse, ca şi cum fulgerul ar fi luat-o cu el. Pentru o

clipă, păru să fie confuză în privinţa unui lucru. Apoi, inspiră adânc şi expiră. Ripley se uită cum bustul ei se ridică şi cobora. Îşi impuse să nu se uite acolo. Ca de obicei, nu se ascultă.

— Nu contează, spuse ea.

Îşi dădu jos baticul alb de la gât.

Ducele nu înţelesese de ce avusese nevoie de el în primul rând, decât poate ca accesoriu pentru o rochie foarte plictisitoare. Şi, da, avea sens să îl dea jos. Se făcuse destul de cald înăuntru, cu ferestrele închise şi focul care ardea poate mai intens decât ar fi fost nevoie într-o zi ploioasă de iunie. Deoarece se gândise prea mult şi nu fusese atent la ce făcea, făcuse un foc prea mare.

Apoi, Olympia începu să-şi desfacă nasturii rochiei.

*

Ripley experimentă aceeaşi senzaţie pe care o simţise în urmă cu puţin timp, acum o viaţă, în bibliotecă, atunci când ea pusese scrisoarea pe masă şi ieşise. Îşi închise ochii şi îi deschise, dar nu, asta nu era o fantezie sau un vis.

— Ce faci? întrebă el.

— Sunt lipsită de subtilitate, spuse ea.

Rochia era croită ca o haină, având nasturi de sus până jos. Deja ajunsese la jumătatea corsajului, deşi erau peste douăzeci de nasturi foarte mici acolo şi alţi două, trei mii pe fustă.

În timp ce ea îi desfăcea cu o eficienţă alarmantă, Ripley se gândi la ce spusese – şi anume, că era lipsită de subtilitate.

Apoi, îşi aminti.

— Olympia, spuse el.

Ea continuă să desfacă nasturii, concentrându-se aparent pe ce făcea, deoarece îşi prinsese buza de jos între dinţi, şi îi apăru un mic rid pe frunte, imediat deasupra nasului.

— La naiba, Olympia!

— Toată lumea spune asta. „La naiba, Olympia”. Ei

bine, la naiba şi ţie.

— Opreşte-te!

— Nu prea cred. Situaţia e intolerabilă, şi nu văd cum s-ar putea înrăutăţi.

Desfăcuse rochia până la talie. Ripley îi vedea gâtul moale. Îi văzu şi pielea de mai jos şi o parte din lenjeria albă.

Îşi spuse că era mai mare şi mai puternic şi o putea face să se oprească foarte uşor. Dar nu reuşi. Trebuia să o atingă.

Nu putea să nu o atingă.

Decât dacă… Nu *acum.*

— Se pot înrăutăţi, chiar mult, zise el.

Furtuna continuă, bubuind şi luminând în jurul micii case pescăreşti.

El înghiţi în sec.

— Da, poate nu e o idee chiar aşa rea până la urmă. Toate hainele tale sunt ude.

La fel erau şi ale lui, dar le ţinea pe el.

Olympia nu spuse nimic. Desfăcu centura şi o aruncă pe un scaun. Camera deveni apăsător de fierbinte.

Ea continuă să desfacă nasturii. Acum, trebuia să se aplece în faţă ca să facă asta, iar el putea vedea umflătura sânilor deasupra decolteului cămăşuţei. Şi marginea de dantelă direct sub cămaşă. Era marginea corsetului ei. Cel pe care i-l cumpărase el. Dumnezeule. Funde roz şi dantelă, peste tot pe… acolo. Şi acel *acolo* era voluptuos şi plin.

— Olympia.

Ea continuă să îşi descheie nasturii, şi partea din faţă a rochiei se desfăcu, etalând corsetul în tot păcatul său delicios şi talia plăcută pe care o îmbrăţişa… şi curbura dulce care trasa umflătura şoldului.

„Pleacă”, îşi ordonă Ripley. Nu trebuia decât să deschidă uşa şi să iasă. O mică furtună nu avea ce să-i facă, şi, dacă îi făcea ceva, cu atât mai bine.

Încercă să se întoarcă, dar ea trecuse de şolduri şi îşi desfăcea rochia până la genunchi. Acum, Ripley vedea tot corsetul şi o parte din jupă, care era de un alb banal, mult

mai banal decât corsetul, şi nu ar fi avut cum să fie mai inocentă nici dacă ar fi purtat-o o călugăriţă. Dar Olympia nu era călugăriţă, şi purta acel corset franţuzesc... iar sânii ei ameninţau să se reverse din el.

Ducele nu se putu mişca de unde era, doar îşi încleşta şi descleşta mâinile, în timp ce pulsul i-o luă razna. Stătea şi o privea ca un idiot cum se dezbrăca, aplecându-se uşor, până la partea de jos a rochiei. Când desfăcu ultimul nasture, se foi ca să scape de mânecile strâmte şi îşi trase rochia de pe ea, apoi o aruncă pe scaun.

Îl privi, cu faţa îmbujorată, ochii strălucitori şi gura arcuită într-un mic zâmbet triumfător.

Avea tot dreptul să arate triumfătoare. Se prezenta în toată imprevizibilitatea şi frumuseţea ei voluptuoasă. Fata care pusese la punct un nemernic. În multe lenjerii albe şi un corset obraznic, cel mai delicios de irezistibil lucru pe care îl văzuse vreodată.

Ripley nu rezistase niciodată tentaţiei. Nici măcar nu ştia cum s-o facă.

Nu putea să se uite în altă parte, să fugă sau să facă ce trebuia. Niciodată nu fusese un sfânt şi nu avea de gând să înceapă acum, dintre toate momentele.

— E prea subtil pentru tine? întrebă Olympia.

— Nu, reuşi să îngaime el. La naiba, Olympia!

Doi paşi şchiopătaţi anulară distanţa dintre ei. Alţi doi o aduseră pe ea lipită de perete.

Capitolul 14

Olympia îl privi. Era atât de aproape, că îi putea simţi căldura corpului. Ochii lui se micşorară periculos de mult. Inima ei bătea aşa puternic, încât abia putea respira, iar vocea practică din mintea ei îi spuse să fugă.

Dar sfatul nu avea niciun sens, şi, în plus, venise prea târziu. Dacă fuga ar fi rezolvat ceva, ar fi fugit mai repede şi mai departe în ziua în care îşi lăsase mirele beat

aşteptând-o în faţa preotului.

Se numise o domniţă la ananghie, dar nu era. Domniţele la ananghie era mereu domnişoare neprihănite care dădeau de necaz fără să aibă vreo vină. Ea îşi crease problemele. Nu vreun dragon. Nu nişte vrăjitori malefici. Nu nişte răufăcători cu mustăţile răsucite. Nu părinţi cruzi sau părinţi vitregi.

Nu, totul fusese declanşat de Olympia, la naiba.

Şi tot Olympia era pe jumătate goală şi se uita la expresia flămândă a lui Ripley şi îi zâmbea în timp ce ochii lui verzi străluceau fierbinţi ca flăcările unui dragon.

O adevărată domniţă la ananghie ar fi încercat măcar să plece, însă ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Olympia.

Parfumul de pădure persista, la fel ca mirosul de vară furtunoasă, lână udă şi fum. Sub acestea era mirosul pielii lui, deşi nu-l simţea încă. Inhală adânc.

Ripley începu să spună ceva, însă, când ea inspiră, privirea lui alunecă în jos, către gura ei, după care se duse la sânii ei.

O apucă de ceafă, îşi înclină capul şi o sărută apăsat. Ea îi răspunse. Nu era sărutul dulce al unei virgine, pentru că ea nu era dulce, nu-i aşa? Era Olympia, la naiba, şi voia mai mult şi mai mult din ce doar gustase înainte: păcat, fierbinţeală şi sentimente sălbatice. Sentimente pe care renunţase să creadă că avea să le mai trăiască.

Era vag conştientă de ploaia care cădea pe acoperişul colibei şi care bătea în ferestre. Era vag conştientă de bubuiturile furtunii de afară. Dar totul se întâmpla departe, ca într-un vis.

Centrul lumii era aici, în dorinţa incorectă şi inacceptabilă cu care se săturase să se lupte. Asta îşi dorise, poate din momentul în care el dăduse buzna în bibliotecă împreună cu prietenii lui. Fie că începuse atunci, cu mult înainte sau după, acum, îl voia pe el.

Voia să fie strivită de corpul lui masiv şi să-i simtă braţele înfăşurate în jurul ei. Poate nu ştiuse asta înainte, însă acum ştia că voise să-i simtă pieptul lipit de al ei şi să

simtă o exaltare deloc feciorelnică. Aşteptase, fără să ştie ce, până acum: să simtă căldura crescând în ea şi în jurul ei. Ca lava fierbinte, îi aluneca peste piele şi sub ea şi în creier. Topea şi ardea totul în cale: în primul rând, noţiunile practice. Lumea deveni înceţoşată şi începu să se rotească în jurul ei. Era pierdută şi fericită pentru asta.

Ripley nu era primul bărbat de care ar fi ales să se îndrăgostească, ci mai degrabă ultimul. Dar, ghinionul ei, el era alesul.

„Doar o dată. Doar de data asta. Pasiune. Doar de data asta, bărbatul pe care îl vreau, chiar dacă e greşit şi un dezastru”.

Ripley o sărută şi o tot sărută. Peste tot. Pe o parte a feţei şi pe o ureche, în spatele urechii şi pe gât. Era numai gura lui pe pielea ei, o presiune atât de mică având atâta putere. Însă atingerea gurii ei era de ajuns ca s-o facă să vrea mai mult. O făcu să uite de ea şi de tot ce învăţase vreodată despre bine şi rău. Tot ce păruse atât de sigur şi de solid înainte în ea, mintea şi voinţa practicei Olympia, totul cedă în faţa lui şi a puterii gurii sale, a atingerii, a mirosului pielii ei şi a căldurii şi a puterii corpului său masiv.

Ah, şi mâinile lui.

Se mişcau pe ea în timp ce o săruta pe gât, apoi pe partea de sus a sânului. Sunete animalice, mici gemete, ieşeau din ea.

Şi, în timp ce el o săruta, ea era conştientă, însă vag, ca şi cum s-ar fi întâmplat altundeva, de faptul că el îi desfăcea eficient corsetul. Într-un timp foarte scurt, Olympia nu simţi decât şireturile care se desfăceau şi corsetul care alunecă. Instinctiv, se întinse să îl prindă, deoarece începuse să alunece. Mâinile lui însă o opriră, şi, când el împinse corsetul în jos şi îi desfăcu cămăşuţa cu aceeaşi pricepere, Olympia uită ce trebuia să facă sau de ce.

Ripley îi trase cămăşuţa în jos, şi apoi mâinile îi erau pe sânii ei, mângâindu-i şi strângându-i.

O durere dulce şi adâncă se combină cu un val de fericire atât de brusc şi de puternic, încât Olympia abia mai

putu să stea în picioare, îşi dorise asta, deşi nu avusese nici cea mai vagă idee ce anume şi nici nu şi-ar fi putut imagina vreodată asta, indiferent de cât de sălbatică i-ar fi fost imaginaţia.

Apoi, el îşi puse gura unde îi fuseseră mâinile. Un val de căldură o străpunse direct în stomac. Genunchii i se înmuiară, şi, dacă n-ar fi ţinut-o el, ar fi alunecat direct pe podea.

— Ah, spuse ea. Ah!

Creierul ei atât de eficient nu putu oferi mai mult.

Ripley o ridică în braţe şi o aşeză pe ceva moale. Se aplecă peste ea şi îi dădu jos ochelarii, după care se apucă s-o sărute din nou, începând cu fruntea.

Îi sărută sprâncenele, ochii, nasul, obrajii şi bărbia şi continuă de acolo. Săruturile erau mai pasionale decât cele dinainte şi păreau să-i ardă pielea şi sub piele. Făceau totul fierbinte, neclar şi întunecat.

Ripley îşi croi drum uşor în jos, iar ea, care se zvârcolea de plăcere şi de alte senzaţii acute, încercă să-şi pună mâinile pe pielea lui. Avea nevoie să îl sărute aşa cum o sărutase el, să îl marcheze: „Partea asta e a mea, şi asta e a mea, şi asta e a mea, şi asta e a mea”.

Erau ca două armate care se luptau pentru teritoriu. Însă lupta era oarecum opusul unei lupte. Orice ar fi fost, trebuia făcut. Olympia avea nevoie ca mâinile ei să fie pe pielea lui şi ale lui pe a ei. Avea nevoie de săruturi, multe – să le dea şi să le primească. Deşi se bucură de ce primea, simţea o pierdere a lucrurilor care o acoperiseră. Da, şi hainele, dar era totuşi ceva mai mult. Ani întregi, îşi ascunsese visurile şi dorinţele şi, puţin câte puţin, alte părţi din ea.

Însă, din momentul în care începuse să-şi desfacă rochia, ea, oricine ar fi fost, ieşise din ascunzătoare. Ieşise din lumea pe care încercase să o facă sigură şi lipsită de durere, dar care devenise mică şi plictisitoare. Cu el, era imposibil să locuieşti într-un loc aşa mic. Cu el, nu putea juca după reguli şi nici nu voia s-o facă.

Nu voia decât mai mult din el şi din ce-i făcea. Îi trase

cămaşa în sus, ca să-şi pună mâinile pe pieptul lui cald şi tare. Olympia râse în interior, simţindu-se triumfătoare când el gemu. Se simţi triumfătoare chiar şi când tot gemea în timp ce se zvârcolea sub el, nerăbdătoare pentru altceva, pentru mai mult.

— Olympia, zise el cu glas răguşit.

— Da, replică ea. Da. Da.

*

„Da”, spuse ea.

Acel da bubui în mintea lui Ripley la fel de tare ca furtuna de afară. Sau poate un singur cuvânt era furtuna.

Se hotărâse ce avea să-i spună, însă nu asta voia să facă. Cel puţin, nu încă.

Însă felul în care Olympia îl privise în vreme ce îşi desfăcea nasturii.

Felul în care arătase, toate acele forme apetisante şi lenjeria albă şi fundele roz obraznice.

Era bărbat, şi nu unul virtuos.

Aşa că, atunci când ar fi putut să spună „Nu, stai” şi să adauge ceva raţional şi corect, nu o făcuse.

În loc de asta, păşi direct în mijlocul problemei, cum făcea mereu. Făcu acei câţiva paşi spre comiterea lucrului greşit, apoi ea era în braţele lui, moale şi doritoare şi învăţând mult prea repede cum să-l înnebunească.

Iar acum, ea spuse „Da”.

Evident, ce altă alegere ar mai fi fost?

O privi cum stătea întinsă pe pat, în toată moliciunea ei crem şi cu privirea pierdută, iar singurul gând din mintea lui era mai degrabă instinct decât gând, sentimentul pe care-l avea lupul când îşi vedea partenera: „A mea”.

Până la urmă, era duce. Prin vene îi curgeau secole de putere şi de instinct de a poseda.

„Da”, spuse ea, iar el îşi mişcă mâna în susul piciorului ei, ridicându-i jupa. Mâna îi alunecă deasupra genunchiului şi peste jartieră, până la pielea moale a coapsei ei şi chiar mai sus, până la locul mătăsos dintre

picioarele ei.

Acesta ar fi fost momentul în care să se oprească. Într-o parte întunecată şi distantă a minţii sale, ştia asta. Însă ea nu scoase decât un scâncet surprins, după care „Da”, în timp ce se mişca sub mâna lui. Şi, da, era udă şi pregătită.

Şi nu, el nu gândi. Gânditul nu era un obicei de-al lui, iar îndoielile erau ceva rezervat pentru alţi oameni.

O atinse şi o simţi tresărind în jurul degetelor sale. Asta voia. Aşa şi trebuia să fie. Şi totuşi, era mai mult decât se aşteptase sau experimentase vreodată.

Plăcerea ei pulsa prin el, ca o furtună de vară, împestriţată cu sclipiri de lumină. Olympia era întuneric şi lumină, pericol, excitare şi dulceaţă. Era tot ce putea el să vadă, să simtă sau să gândească: ea, în braţele lui, sub mâinile lui, pasională, deschisă, încrezătoare şi sălbatică.

Olympia tresări şi râse.

Şi el râse, însă mai mult din cauza şocului. Sentimentele erau atât de puternice.

El îşi mişcă mâna puţin ca să îşi aducă mădularul, însă ea spuse:

— Nu, nu încă!

Îl atinse, însă el presupuse că nu dorise să îl atingă acolo unde o făcuse, acolo unde era tare pentru ea. Dar îl atinse acolo, şi, chiar şi în întuneric, îi văzu ochii mărindu-se. Însă, în loc să îşi retragă mâna, o lăsă acolo şi îl privi, cu acelaşi mic zâmbet pe care i-l aruncase înainte. O urmă de zâmbet.

— Da, spuse ea.

Era pierdut – sau poate fusese pierdut de la bun început, din momentul în care o văzuse într-un nor de alb în biblioteca casei Wayland. Sau cu mult înainte de asta. În urmă cu ani întregi. Cât timp pierdut.

Într-o clipă, nasturii de la pantaloni erau desfăcuţi, iar, în alta, el era aşezat între picioarele ei. Aproape în aceeaşi clipă, el intra în ea. Olympia scoase un scâncet înfundat, iar el se opri, deşi crezu că avea să moară. Însă, într-o clipă sau două sau o mie de clipe furioase, o simţi relaxându-se.

Apoi, urmă:

— Ah. Dumne... Ah, Dumnezeule, cum... Nu, nu te opri. Ah, Ripley! Dumnezeule! O să leşin.

Nu leşină, şi nici el nu leşină. La început, o penetră încet. Deşi acest ritm promitea să-l omoare, îi dădea ei timp să se obişnuiască şi să înveţe, însă ea învăţa atât de repede şi se oferea aşa uşor, că Ripley deveni ameţit de bucuria dorinţei ei.

Părea să o pătrundă adânc, foarte adânc, într-un loc ascuns al fericirii. El era cel ştiutor, cel experimentat, însă, cu toată inocenţa ei şi cu dorinţa de a învăţa, îl duse undeva unde nu mai fusese înainte. O privi şi se minună, chiar în timp ce o penetra adânc, şi o simţi strângându-se în jurul lui şi ţinându-l în ea. Trecu numai o clipă până când el deţinu controlul din nou, cel puţin aşa se presupunea, şi conduse dansul iubiţilor pe care credea că-l ştia atât de bine.

Însă, cu ea, nu era dansul pe care-l cunoştea. Era ceva diferit. Nu avea cuvinte, nu avea gânduri coerente, dar sentimentul era acolo, umplându-l.

Noul sentiment era acolo, în timp ce el simţi ultimul ei spasm de plăcere şi corpul ei pulsând în jurul lui. Ajunse pe propria lui culme a plăcerii. Şi coborî din nou în lume, în timp ce corpurile lor se liniştiră şi mintea îi reveni la loc, şi ştiu, în primul rând, că ea era a lui. În al doilea rând, ştiu că nu mai era cale de întoarcere. Şi, în al treilea rând, avea cea mai mare problemă a vieţii lui.

*

Ripley deveni conştient de furtuna de afară, care nu mai era la fel de violentă ca înainte.

Se aşeză lângă Olympia în patul mic şi o luă în braţe. Îşi odihni bărbia pe capul ei. Amestecat cu mirosul focului aproape stins şi al partidei de amor era propriul ei miros, la fel de proaspăt ca această zonă de pădure unde se jucase el în copilărie. Se gândi la cât de puţin semăna actualul moment cu noţiunea unui băiat despre cavaleri în armuri

strălucitoare şi domniţe la ananghie şi dragonii pe care cavalerul îi înfrunta ca s-o salveze pe domniţă. Ce nu ar fi putut prevedea, în cazul lui, era că dragonul era, de fapt, o prietenie pe care o considerase mai preţioasă decât orice altceva.

Ashmont, prietenul său.

Ripley îl trădase.

Ripley era o ruşine şi fusese asta de ani întregi, însă ce tocmai se întâmplase era probabil cel mai groaznic lucru pe care îl făcuse în viaţa lui.

Însă lui i se părea cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată.

— Ai făcut-o acum, zise Ripley. Trebuie să te căsătoreşti cu mine.

— Da.

— Fără fugă.

— Fără.

Ea îşi lipi capul de umărul lui. Ripley îi simţea respiraţia pe piele. Nu voia să se mişte. Nu voia ca acel moment să se termine. Avea nevoie să proceseze ce se întâmplase, însă nu aveau timp.

— Trebuie s-o facem imediat, spuse el. Trebuie să plecăm de aici şi să mergem la Londra înainte ca unchiul Fred să ştie că am plecat. Lucrurile sunt destul de complicate, nu mai trebuie să avem de-a face şi cu el.

Olympia se retrase şi se ridică. Părul ei, miere închisă cu şuviţe aurii, îi cădea peste umeri şi în ochi. Sânii ei se revărsau peste cămăşuţă. Corsetul îi atârna la talie. Ripley îi atinse unul din sâni.

— Mă rog, poate nu chiar imediat.

O trase spre el şi îi sărută sânul şi gâtul. O sărută pe gură, iar ea îşi despărţi buzele imediat. Sărutul deveni mai profund, iar o furtună fierbinte interioară năvăli prin el, şi Ripley îşi pierdu voinţa de a se lupta cu ea. Într-o clipă, inima îi bătea cu putere din nou, şi era prins în ea, mişcându-şi mâinile peste formele moi ale corpului ei.

Cu doar o clipă în urmă, se răcorise. Începuse să gândească. Acum, nu voia decât şi mai mult din ea. O

sărută pe gât şi îi lăsă urme de săruturi pe sâni. O apucă de fund şi o trase spre el.

Ea râse şi spuse:

— Poate nu chiar imediat.

Nu aveau timp să facă dragoste lent, iar, de data asta, el nu mai fu delicat. Îi atinse cea mai feminină parte şi o mângâie. Ea începu să se mişte pe mâna lui, udă şi doritoare. Apoi, el era din nou în ea, cu picioarele ei înfăşurate în jurul lui, şi nu mai era nimic în mintea lui, decât ea şi cum se simţea când era unit cu ea şi şocul dat de faptul că simţea atâta fericire.

O presiune moale îl acapară, şi îi simţi muşchii contractându-se, trăgându-l, ţinându-l. Nebunia minunată se întorsese. Lumea dispăru, şi nimic nu mai rămase, decât felul în care o simţea pe ea şi cum erau împreună. Era nou, încă nou, şi o minune pentru el.

Era în ea, încercând să prelungească momentul, nedorind să se termine.

„Nu încă, nu încă”.

Dar era asemenea celei mai nebuneşti curse. Repede, repede, prea repede. Climaxul veni prea curând, şi nu avu cum să-i reziste sau cum să-l încetinească. Fu, pentru el, o explozie de bucurie. Apoi, aluneca, aluneca tot mai mult către un loc tăcut.

*

De data asta, fu nevoie de mai mult timp pentru ca respiraţia lui Ripley să se normalizeze şi mintea lui să nu mai fie înceţoşată. Nu voia să dispară ceaţa. Nu voia să gândească. Voia doar să se bălăcească în cele 1 001 de minunăţii ale Olympiei.

Nu se putea bălăci.

Trebuia să fie calm, să gândească, să plănuiască.

Ashmont. Ce să facă în privinţa lui. Dacă se putea face ceva.

Dacă nu, situaţia avea să iasă foarte urât.

— E bine că nu am ştiut cum e treaba asta, spuse ea.

Aş fi fost ruinată din primul sezon.

Iar dacă Ripley ar fi ştiut, în urmă cu mulţi ani, când făcuse cunoştinţă cu ea, ar fi ruinat-o la scurt timp. Atâta timp pierdut. Dar nu. Dacă ar fi ruinat-o în urmă cu mulţi ani, nu ar fi fost conştient de ceea ce găsise.

Nu fusese conştient nici în urmă cu două zile. În timp ce o urmărise şi încercase s-o ducă înapoi la nuntă, Ripley îşi spusese că era perfectă pentru Ashmont.

Orb, orb, orb.

— Numai cu mine e aşa, spuse el.

„La fel cum e numai aşa cu tine”.

Realizarea era pur şi simplu acolo, unde nu fusese cu câteva minute în urmă. Iniţial, crezuse că ce simţea pentru ea era simplă dorinţă, chiar dacă puternică, rezultatul unei perioade prea lungi de abstinenţă. Însă abia cu o zi în urmă îşi dăduse seama că nu era nimic simplu. Acum, nu mai avea nicio îndoială. Olympia trebuia să fie a lui, nu a altcuiva.

— Îţi promit că o să recuperăm anii pierduţi, spuse el. Mi-ar plăcea să încep acum, ca să recuperăm ocaziile pierdute. Dar problema e că nu am început într-un moment bun.

Nu puteau alege un moment mai prost? La patruzeci şi opt de ore după ce ea trebuia să se căsătorească cu prietenul lui cel mai bun, cu care, practic, încă era logodită. Care avea să îl urască. Şi care avea să încerce să-l omoare. Şi pe care nimeni nu putea să-l învinovăţească pentru acest lucru.

Nu avea timp să-şi facă griji pentru asta. Trebuia să ia lucrurile pe rând.

Mai întâi, să aibă grijă de Olympia.

— O să mă ridic. Trebuie să mă ocup de nişte treburi. Dar tu rămâi aici.

Ea murmură un răspuns pe care el îl luă drept aprobare.

Îi dădu drumul uşor şi se ridică. Era ameţit. Mâncase ceva dimineaţă? Nu-şi amintea. Nu conta.

Se ridică şi fu surprins de un junghi, după care îşi

aminti de problema cu glezna. Însă era doar un junghi. Găsi o batistă şi se curăţă repede. Nu văzu sânge. Nu se vedea nimic clar la lumina focului într-o zi întunecată. Fusese prea nerăbdător. Până şi un adolescent ar fi dat dovadă de mai multă răbdare. Însă nu o rănise atât de tare pe cât se temuse. Olympia nu ţipase şi nu plânsese. Asta era bine. Îşi trase pe el pantalonii şi cămaşa.

— Stai aici, mă întorc imediat.

Luă un urcior mic de pe poliţă şi ieşi.

Încă ploua, deşi mai potolit. Nu că ar fi contat. Era mică distanţa până la râu, şi copacii îl adăposteau în cea mai mare parte. Umplu urciorul şi şchiopătă înapoi spre casă.

Când deschise uşa, ea stătea în continuare unde o lăsase. Se uita la tavan, însă privirea i se mută repede spre el.

— Nu avem timp să ne spălăm ca la carte, spuse el, dar uite nişte cârpe. Se pare că Alice a stat aici o perioadă. Şi apa e curată.

În timp ce vorbea, puse urciorul în apropiere. Luă câteva prosoape şi le puse deasupra urciorului.

Olympia se ridică, iar roşeaţa i se întinse pe gât şi în jos, peste sâni. Ripley se aplecă peste ea ca să îi ia ochelarii de pe pervazul ferestrei. I-i dădu, apoi se concentră să stingă focul în timp ce mintea îşi amintea de perfecţiunea pielii ei şi de faptul că avea forme exact unde trebuia.

Ce miracol că nimeni nu pusese mâna pe ea mai demult.

„Sunt plictisitoare şi pedantă”, îi spusese ea.

Era complet greşit, dar era fericit că toată lumea credea asta. Şi se bucura şi că îi luase atâta ca să descopere că nu era ca restul fetelor respectabile. Acum, era destul de matur cât să aprecieze cât de specială era.

Dar l-ar fi ajutat dacă nu i-ar fi luat chiar atât de mult.

Se întoarse spre ea. Olympia îşi închidea cămăşuţa şi începu să-şi aşeze corsetul.

— Să te ajut, zise el.

Olympia se dădu jos din pat şi se ridică.

— E mai uşor aşa, spuse ea. Deşi nu cred că o să conteze câtuşi de puţin pentru tine. Nici măcar menajera mea nu poate să-mi dea corsetul jos la fel de repede ca tine.

— Practica. Deşi mă pricep mai bine să le dau jos decât să le pun.

Nu că ar fi fost nevoit să le dea jos prea des. Aventurile ilicite nu implicau prea mult dezbrăcat, şi mereu îi plăcuse asta. Datorită pericolului.

— Oricum, pot s-o fac mai uşor decât tine.

Desfăcuse corsetul destul cât să îi ajungă la sâni, iar acum nu trebuia decât să-l strângă din nou. Îi ridică rochia şi o ajută să se îmbrace.

Se uită la şirul lung de nasturi şi îşi aminti cum îi desfăcuse şi privirea pe care i-o aruncase când terminase. Nu voi decât să-i dea rochia jos din nou şi să o întindă pe Olympia iar pe pat.

Dar nu.

Îl aştepta moartea.

Nu moartea sigură, dar era o posibilitate clară şi binemeritată.

— Ocupă-te tu de partea de sus, eu o să mă ocup de partea de jos.

Îngenunche şi începu să închidă nasturii.

*

Spre surprinderea Olympiei, genunchii ei reuşiră s-o susţină, iar respiraţia îi reveni cât de cât la normal.

În ceea ce privea restul, niciodată nu avea să mai fie la fel. Nu era de mirare că mama ei fusese aşa incoerentă.

Îi privi părul închis la culoare. Voia să-şi plimbe degetele prin părul lui şi să îngenuncheze pe podea lângă el, să-l sărute şi… să-l convingă să facă totul din nou. Şi din nou.

„Acum, trebuie să te căsătoreşti cu mine”, spusese el.

Bineînţeles. Doar nu putea să se întoarcă la…

— Ashmont, zise ea.

— Ai greşit numele. E din cauza şocului, eşti confuză. Eu sunt Ripley. Cel cu care o să te căsătoreşti. Şi, de data asta, să nu mai fugi.

— Nu, voiam să spun că Ashmont…

— Nu o să fie deloc încântat de schimbarea asta, într-adevăr.

Nu se gândise prea mult la asta. De fapt, nu gândise deloc. Acum, îşi aminti. Luptele. Duelurile. Unul în care Ashmont aproape îşi pierduse urechea. Bine că nu fusese capul. Dar acum… Ce spusese Ripley ziua trecută, în grădină? Ceva despre o ceartă a iubiţilor şi că el avea să fie cel tras la răspundere.

Încă era logodită cu Ashmont. Din cauza laşităţii, nu rupsese logodna. În urmă cu puţin timp, îşi pierduse virginitatea cu prietenul lui cel mai bun. Îi venea să dea cu capul de perete. Fusese atât de proastă. Atât de nechibzuită! Nici măcar nu era beată. Ce era în neregulă cu ea?

Olympia spuse calmă:

— Eşti prietenul lui. Ashmont nu o să-ţi ceară să vă duelaţi. Nu poate.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. Eu o să-i dau una în faţă, şi el o să-mi dea una, şi apoi nu mai poate să facă pe victima. Nu sunt sigur însă că acest plan o să funcţioneze de data asta.

— În cazul acesta, eu ar trebui să fiu cea care îi spune. Nu are ce să-mi facă.

Ripley continuă să îi închidă nasturii.

— Poţi să-i spui ce vrei, nu o să conteze. E prietenul meu, şi i-am trădat încrederea. Şi mai e şi faptul că l-am umilit.

— Eu l-am trădat, spuse ea. Nu am rupt logodna, aşa cum ar fi trebuit s-o fac. Mi-am asigurat spatele.

— Nu ai făcut nimic de genul ăsta.

— Ba da. Am lăsat totul în seama lui, deşi ştiam că e prea încăpăţânat ca să mă lase să plec.

Ripley ajunsese la jumătatea fustei.

— Eşti femeie. Nu ai luxul de a face lucrul decent sau

onorabil. Aşa cum singură ai spus în bibliotecă, căsătoria e diferită pentru femei. Ai făcut o mişcare inteligentă.

— O mişcare practică, spuse ea.

— Şi asta. Cum nu puteai fi sigură că o să te ascult, ai luat hotărârea înţeleaptă de a nu distruge toate legăturile. De asemenea, pot să pun pariu că ai fost prea subtilă şi cu prea mult tact în acea scrisoare. Nu ai vrut să-i răneşti sentimentele. Nu înţeleg de ce oamenii sunt atât de timizi când vine vorba despre rănirea sentimentelor lui. Poate are de-a face cu privirea de căţeluş pe care şi-o pune. Mie nu-mi iese. Am încercat. Arătam ca un balaur.

Ajunse la talia rochiei.

— Am vrut să fiu blândă. Nu a fost vina lui.

— Blândă. Să ştii că nu e chiar atât de fragil, şi, ba da, a fost.

Găsi centura şi i-o dădu. Olympia o înfăşură rapid în jurul taliei şi o închise.

— E bine că mă aperi. Este un semn bun pentru o căsătorie. Dar nu contează dacă e fragil sau nu ori a cui a fost vina. Habar n-ai cât de mult am încercat să fac ce trebuia. Să fiu o fată bună. Să fiu plăcută.

— Ei bine, nu eşti o fată chiar aşa bună, spuse el. Fetele bune nu se îmbată şi nu fug în ziua nunţii. Fetele bune nu se dezbracă în faţa bărbaţilor destrăbălaţi. Fetele bune nu îi tachinează pe aceşti bărbaţi să se afunde în ele. Fetele bune nu îi fac pe bărbaţi să-şi dorească să o fi făcut în urmă cu mulţi ani. Fetele bune sunt plictisitoare. Ai câştigat titlul de cea mai plictisitoare pentru că încercai să fii o fată bună, dar nu eşti. Eşti o fată rea, şi, dacă ai fi fost băiat, probabil ai fi fost unul dintre prietenii mei cei mai buni. Mă bucur că nu eşti băiat.

Acum, putem să nu mai vorbim şi să nu mai gândim? Doar să plecăm de aici? Nu avem timp de pierdut.

Între timp, în salonul din Camberley Place

Lord Frederick stătea la geam.

— Furtuna s-a potolit. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Nu-mi place.

Lady Julia îşi umplu din nou paharul.

— Nu depinde de tine.

— Trebuie să depindă de cineva.

— Ashmont nu mai e copil, e momentul să-şi asume responsabilitatea pentru viaţa lui. Nu poţi să-l protejezi mereu.

— Nu am făcut nimic de genul acesta. Ea nu era aici atunci.

— Nu i-ai spus tot adevărul. Pe cine protejai?

— Pe Olympia. De la căsătoria cu bărbatul greşit. Pentru că cel potrivit era prea greu de cap ca să priceapă ce avea fix sub nas.

Urmă o pauză scurtă. Ceva trecu între ei. Nevăzut, nevorbit. Dar simţit.

Niciunul nu recunoscu. Erau amândoi veterani la disimulări.

Dacă ceva străluci în ochii lui Lady Charles – poate fu de la lumină. Dacă o nuanţă de roşu coloră obrajii lordului, era din aceeaşi cauză.

El spuse cu răceală:

— Şi te-ai gândit să-i dai puţin timp, ca să-i vină mintea la cap.

— Da.

— Şi dacă durează ani?

Cuvintele „cum s-a întâmplat cu mine” poate atârnau în tăcerea scurtă. Sau poate că nu.

Lady Julia râse şi spuse:

— Până o să fie prea târziu? În cazul acesta, o să mă alin cu gândul că am încercat.

— Vrei să spui că ţi-ai dat cu părerea, deşi nu ţi-o ceruse nimeni.

„Dac-ar fi făcut cineva asta şi atunci…”

— Din obişnuinţă, spuse Lady Julia. Am făcut asta aproape toată viaţa lui. Noi doi avem asta în comun.

— Da, şi sunt prea bătrân ca să renunţ la obiceiul acesta acum. E ultima şi cea mai bună şansă pe care o are

nepotul meu. Nu vreau să facă aceeaşi greşeală… pe care au făcut-o alţii.

— Dacă nu face greşeli, cum o să înveţe?

— E un risc pe care nu vreau să mi-l asum. Am aşteptat destul. Din câte ştiu, e posibil ca ei să fi plecat.

— De ce să plece? Nu au făcut decât să se adăpostească de furtună, împreună sau separat. Tragi concluzii pripite. Nu îţi stă în fire.

— Nu ştii cum sunt. Dar amândoi ştim cum e Ripley. Cred că ştiu ce o să facă.

„Ce ar fi trebuit să fac şi eu când am avut ocazia”.

— Nu contează. E prea târziu să mai schimbi ceva. Întârziaseşi chiar înainte să vii.

— O să vedem. Făcu o plecăciune. Îţi doresc o zi bună, milady.

Ea nu făcu o reverenţă, ci se duse repede lângă uşă, blocându-i ieşirea. Zâmbi.

— Nu, nu, încă nu, milord.

— Ham, se auzi Cato în spatele ei.

Capitolul 15

Când ajunseră la grajduri, Ripley devenise din ce în ce mai conştient de durerea infernală din gleznă. O înjura în gând când o văzu pe Olympia îndepărtându-se de drum şi ridicând un băţ, pe care i-l întinse.

— Pe post de baston. Foloseşte-l!

— Nu am nevoie de o afurisită de cârjă.

— Este posibil să-ţi laşi la o parte mândria masculină pentru o clipă şi să abordezi problema într-un mod calm şi logic sau îţi cer prea mult?

— Sunt foarte calm, minţi el.

— Atunci, hai s-o luăm pe paşi, spuse ea, în acelaşi mod în care îi vorbise el când ea era beată. Mergem cât de repede putem spre grajduri, pentru că trebuie să ajungem în Londra cât de repede posibil.

— Ca să ne căsătorim cât mai rapid, spuse el, imitându-i tonul răbdător. Ca să facem asta, avem nevoie de un certificat special.

— Înţeleg. Ce mi-ar plăcea e să nu-ţi rupi gâtul înainte să ne căsătorim. Pentru că, dacă mori, nu poţi să te căsătoreşti cu mine, şi atunci o să am o problemă, nu crezi?

— O problemă?

— Aveam o idee despre cum se fac copiii, spuse ea. Datorită ţie, acum ştiu exact cum se fac. Nu ştiu care sunt şansele ca noi să fi făcut unul. Ce ştiu e că lucrul practic e să fiu căsătorită cu tatăl lui înainte să se nască.

Fu ca o lovitură în stomac, dar nu avea de ce să fie uimit. Ştiuse cum se făceau copiii. Ar fi trebuit să aibă buna judecată să se retragă – o curtoazie pe care le-o oferise de câte ori celorlalte femei?

— Nu o să-mi rup gâtul, spuse el.

Olympia îi întinse băţul, cu o privire pe care el o recunoscu. Era aceeaşi pe care o avusese în curtea de la White Lion. Cu nemernicul care refuzase să dea înapoi.

Ripley luă băţul şi îl folosi.

Când ajunseră la grajduri, luă decizia practică şi ceru landoul în loc de brişcă. Asta însemna o eternitate până când caii erau puşi în hamuri şi totul inspectat, iar birjarul, John, instalat la locul lui.

Însă şocul îi limpezise mintea lui Ripley.

Numai un idiot nechibzuit ar fi călătorit cu Olympia într-un vehicul sportiv mic, când vremea se schimba de la un minut la altul. Acoperişul trăsurii nu era destul de mare cât să ţină la depărtare umezeala. Iar umezeala şi gropile vehiculului mai puţin luxos ar face-o să se îngrijoreze pentru glezna lui şi nevoia lui pentru un loc confortabil pe care să-şi sprijine piciorul. Ar fi fost un idiot să nu îşi odihnească glezna cât mai mult posibil, având în vedere ce îl aştepta. În plus, în landou, cu plafonul tras, avea să se bucure de patru sau cinci ore de intimitate cu Olympia în timp ce altcineva conducea.

Deşi dură foarte mult, în cele din urmă, plecară.

Încă nu trimiseseră după calul lui Lord Frederick.

Probabil unchiul lui Ashmont era ocupat să se certe cu Lady Julia, ceea ce însemna că exista o şansă ca acesta să nu îi urmeze prea îndeaproape. O întâlnire ar fi fost ciudată, iar Ripley nu avea chef să îi explice situaţia. Trebuia s-o facă faţă-n faţă, ca de la prieten la prieten trădător.

Ripley le ceru grăjdarilor să nu spună nimic şi să nu facă decât să răspundă la întrebări. Cu puţin noroc, cei din casă nu aveau să afle prea curând despre plecarea lor. Cu puţin noroc, nimeni nu avea să înceapă să pună întrebări o perioadă. Cu puţin noroc, avea să se presupună că el şi Olympia se adăpostiseră de furtună, fie separat, fie împreună. Cum cerul nu se înseninase, ar fi putut trece ceva timp până venea cineva să îi caute.

Însă, ca să nu se bazeze în întregime pe noroc, le spuse grăjdarilor să nu se grăbească să îi trimită calul lui Lord Frederick.

*

Norocul fu de partea lor pe parcursul călătoriei. Deşi mai plouă din când în când, furtuna nu păru să-i urmărească. Ajunseră în Londra înainte de căderea nopţii.

Apoi, merseră la casa Gonerby. Acolo, întâlniră mulţi oameni, inclusiv familia Wayland, toţi mişunând la câteva minute după ce Olympia şi el intrară în hol.

După ce primele strigăte se potoliră, mulţimea îi duse pe călători în sufragerie, unde se simţea miros de vopsea proaspătă şi o scară bloca uşa. Cu alte cuvinte, renovările continuau.

Apoi, zgomotul începu din nou.

— Destul, zise Ripley.

Era duce. Zgomotul se potoli.

— Mulţumesc pentru primirea caldă, spuse el. Doar că nu mă ajuta să vorbesc cu toată lumea în acelaşi timp. Să rămână numai Lord Gonerby şi Lord Wayland. Sfatul vostru va fi apreciat.

Spre deosebire de cumnatul lui, marchizul de Wayland era cu picioarele bine înfipte în pământ.

— Dacă puteţi să veniţi în altă cameră. E vorba despre o afacere.

Toată lumea făcu ochii mari şi îşi mută privirea de la el la Olympia şi înapoi. Oamenii erau confuzi. Apoi, cele două doamne mai în vârstă îşi făcură o idee despre ce se întâmpla. Judecând după expresiile lor, imaginea le nedumeri profund.

— În biroul tău, Lord Gonerby? În bibliotecă? Cu alte cuvinte, nu aici. Sunt treburi de bărbaţi. Cât de repede posibil.

— Da, da, spuse Lord Gonerby. Dar…

— Tată, ducelui îi e foame, zise Olympia. Suntem pe drum de mai multe ore şi am făcut numai opriri scurte. În plus, aşa cum am menţionat în scrisoare, Excelenţa Sa e rănit. Ar fi bine dacă şi-ar putea ţine piciorul ridicat. Cred că restul întrebărilor pot aştepta până când îl duci într-o cameră liniştită şi îi dai ceva de băut şi îşi poate odihni glezna.

Nu era vocea de comandant pe care o folosise la White Lion, dar era o voce care făcea să se întâmple lucruri şi care avea un efect de supunere remarcabil asupra ascultătorilor.

Ripley crescuse într-o familie foarte mică şi îşi petrecuse cea mai mare parte a tinereţii la şcoală, departe de sora şi de părinţii lui, sau în liniştea de la Camberley Place. Nu era obişnuit cu o familie aşa mare. Voci. Haos. În casa Gonerby, fiecare avea ceva de spus. Până şi copiii.

Îşi dădu seama că Olympia probabil făcuse asta cea mai mare parte a vieţii: crease ordine acolo unde era haos. Nici nu era de mirare că aranja cărţile pe categorii şi subcategorii. Era mai uşor să facă asta cu cărţile decât cu oamenii.

Însă lucrul acesta putea fi făcut şi cu oamenii. Până la un punct. Aşa cum demonstrase.

Dacă Lord Frederick îl manipulase pe Ashmont să o curteze, Ripley înţelegea de ce. Ce altă fată ar fi ştiut cum să se poarte cu el?

Lord Frederick nu avea să fie fericit de schimbarea

survenită. Era mai bine să se căsătorească înainte ca acesta să afle.

Din fericire, Wayland prelua controlul, şi cei trei bărbaţi se strânseră în biroul lui Gonerby.

Ripley ignoră scaunul care îi fu oferit. Se rezemă de poliţă. Conştient de noaptea lungă care îl aştepta şi de tot ce urma, trecu direct la subiect.

— Eu şi Lady Olympia vrem să ne căsătorim.

— Unul cu celălalt? întrebă Gonerby.

— Da, sir.

— Dar e logodită cu ducele de Ashmont. Trebuiau să se căsătorească acum două zile.

— Da, asta s-a întâmplat atunci. Acum, s-a răzgândit. E dreptul unei lady. Vrem să ne căsătorim.

— Şi Excelenţa Sa Ashmont? Ştie despre această schimbare de planuri?

— O să afle.

— În cazul acesta, poate ar trebui să aşteptăm până atunci…

— Cum e imposibil ca el să se căsătorească cu Lady Olympia, din moment ce ea nu doreşte să se mărite cu el, şi cum ne grăbim, ar fi bine să facem actele cât de repede posibil, spuse Ripley. O să îmi trimit avocatul mâine.

După ce îl punea să facă nişte modificări la testament.

— Nunta o să aibă loc nu mai târziu de mâine-seară, adăugă el.

— Mâine, repetă Lord Gonerby. Este, cu siguranţă, foarte plăcut. Doi peţitori pentru Olympia mea. Nu că aş fi surprins, ea…

— E incomparabilă, şi mulţi bărbaţi şi-ar dori să fie peţitorii ei, spuse Ripley. Însă, în ceea ce o priveşte pe Lady Olympia, există o singură persoană, eu. A fugit de Ashmont. Eu am prins-o. Nu a obiectat. De fapt, chiar vrea să se căsătorească, dar cu mine, nu cu Ashmont. Presupun că acest lucru e clar.

Judecând după expresia lui Lord Gonerby, nimic nu era clar pentru el.

Lucrurile stăteau însă altfel pentru cumnatul său.

Expresia sumbră a acestuia îi spuse lui Ripley că marchizul pusese lucrurile cap la cap. De exemplu, Ashmont + temperamentul lui Ashmont = duel. Astfel, înţelese repede de ce se grăbeau.

— Nu sunt sigur că ar trebui… începu Gonerby.

— E foarte clar, duce, spuse Wayland ferm, după care se uită la cumnatul său. Olympia trebuia să fie căsătorită de acum câteva zile. Cu cât problema e rezolvată mai repede, cu atât se vor disipa mai repede zvonurile scandaloase. Cum timpul pare să fie important, putem presupune că aranjamentele precum cele făcute cu Excelenţa Sa Ashmont vor fi acceptabile.

— Sunt un punct de pornire, da, spuse Ripley. Îşi plătise avocaţii bine ca să se ocupe de detalii. Vreau însă ca avocaţii mei să adauge câteva condiţii, care au de-a face cu biblioteca Gonerby. Nu cred că o să vi se pară apăsătoare. Iar acum, domnilor, trebuie să plec.

Tocmai atunci apăru un servitor, cu o tavă cu băuturi şi mâncare. Ripley îi lăsă pe ceilalţi doi bărbaţi să se bucure de ele. O găsi pe Olympia plimbându-se pe hol.

— Credeam că eşti cu mama ta, hotărând ce o să porţi la nuntă.

— Nu-mi pasă de ce port şi am îndoieli că ţie o să-ţi pese.

— Ceva uşor de dat jos, spuse el. Fără prea mulţi nasturi, dacă se poate.

Îi apăru în minte imaginea cu Olympia desfăcând rândul nesfârşit de nasturi… Expresia de pe chipul ei când terminase.

— De fapt, mulţi nasturi. Sute de nasturi.

Dar nu, nu se putea gândi la nasturi acum. Trebuia să aibă mintea limpede.

— Ai dreptate, nu-mi pasă ce porţi. În afară de verighetă.

— Ideea e că mi-ar plăcea să fie totuşi o nuntă, spuse ea.

— O să fie.

— Şi un mariaj.

Asta era deja altă treabă.

*

Olympia cunoştea acea expresie facială. O văzuse la un moment dat sau altul la fiecare bărbat din familia ei.

Ripley avea de gând să fie un bărbat.

Bineînţeles că da. Doar era un bărbat.

Îşi ascunse disperarea, reamintindu-şi că jocul era „Domini sau eşti dominat”, şi spuse ferm:

— Ştiu că e absurd să îţi cer să nu faci nimic prostesc sau nechibzuit. Ca să nu mai spun că ai fi cu totul alt bărbat dacă nu ai fi nechibzuit. Dar te rog, ba nu, îţi cer, să-i dai lui Ashmont biletul acesta de la mine.

Îi întinse biletul. Acesta se mototolise puţin în timp ce se foia, aşteptând ca Ripley să iasă din biroul tatălui. Bănuise că avea să încerce să plece fără să-şi ia rămas-bun.

El îl privi.

— Ripley.

— O să-l văd în seara asta, spuse el. O să-i spun în faţă. Nu o să mă ascund în spatele fustei tale.

Olympia nu îşi dădu ochii peste cap, deşi fu nevoie să se controleze pentru asta. Nu îşi retrase mâna.

Ripley clătină din cap. Ea îl privi aşa cum se uita la unul dintre fraţii ei când acesta era încăpăţânat. Ripley oftă şi luă biletul.

— Să nu îl arzi, spuse ea.

— Nici nu aş îndrăzni.

— Sau să-l distrugi în vreun fel. O să i-l dai lui Ashmont.

— Olympia, am vorbit despre asta.

O bună parte a călătoriei spre Londra se certaseră. Apoi, el renunţase la ceartă şi începuse să o sărute, şi, de acolo, lucrurile luaseră o întorsătură minunată.

— Nu, aia nu a fost o discuţie, spuse ea. Mi-ai zis că nu e responsabilitatea mea să scriu bilete. Că tu eşti bărbatul şi o să rezolvi situaţia, ca de la bărbat la bărbat.

Dar ai greşit, şi, dacă nu ai fi folosit tactici nedrepte…

— Totul e permis în dragoste şi-n război.

Dragoste.

Niciunul dintre ei nu rostise cuvântul acela. Ea încă se gândea că totul era pasiune, poate chiar pasiune fatală. Dar poate nici el nu folosea cuvântul iubire într-un sens strict.

— E o expresie bună. Folositoare, dar nu neapărat adevărată. Eu mi-am încălcat promisiunea faţă de Ashmont. Până la urmă, logodna este o promisiune sacră. În trecut…

— Nu am timp să despicăm firu-n patru. Am multe de făcut şi puţin timp în care să le fac.

— Ideea este că Ashmont merită o scuză. De la mine. Eu am greşit când l-am invitat să mă elibereze de logodnă în loc să-i spun că nu o să mă căsătoresc cu el. Am greşit când am fugit, în loc să dau dovadă de coloană vertebrală şi să-i spun că nu vreau să mă mărit cu el.

— Dar, dacă nu ai fi făcut toate lucrurile astea, ai fi o fată bună, spuse Ripley.

Încă se obişnuia cu ideea că era o fată rea. La început, fusese un şoc. Acum, mai multe lucruri care nu aveau sens în viaţa ei începură să capete sens.

— Bărbaţii pot să se poarte urât, dar şi să facă lucrul onorabil şi să-şi ceară scuze. Pot să fiu o fată rea şi să fac lucrul onorabil. Asta am şi făcut. În biletul pe care o să i-l dai lui Ashmont.

— Presupui că o să fie destul de treaz cât să-l citească.

Îi venea să plângă. Dar nu avea să o facă.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu ştiu dacă o să aibă vreun efect pozitiv. Tot ce ştiu e că-i datorez asta. Făcu o pauză şi îşi repetă că nu avea să plângă. Şi nu vreau să vă bateţi.

— E la fel de posibil să îşi şteargă fruntea uşurat, să mă bată pe umăr şi să spună: „Mai bine tu decât eu”, zise Ripley.

— Dacă are puţină minte, asta o să facă.

— Niciunul din noi nu are minte, draga mea. Doar ştii asta.

— Ah, Ripley! Îşi aruncă braţele în jurul gâtului său. Să

nu te baţi cu el, spuse ea, lipindu-şi obrazul de al lui. Nu vreau asta. Ai încercat să faci lucrul corect, însă eu am făcut situaţia imposibilă.

— Mă bucur că ai făcut-o, zise el.

Îi înălţă capul şi o sărută. Nu era tandru sau blând ori plin de afecţiune, ci puternic şi hotărât. Ea îi răspunse cu pasiune şi se topi lângă el.

Apoi, se termină, şi el se retrase.

— Ce bărbat nu ar vrea să se întoarcă acasă pentru mai mult? întrebă el, cu un zâmbet care îi făcu inima să tresalte. Sau, în cazul meu, să şchioapete înapoi. Du-te să vorbeşti cu mama ta despre a doua ta rochie de mireasă şi lasă restul în seama mea. Totul o să se rezolve, îţi promit.

*

În timp ce se îndrepta spre casă, ducele de Ripley îşi dădu seama că trecuse mult timp de când îşi făcuse cineva griji pentru bunăstarea lui.

Îşi aminti cum Olympia îl întrebase, în drum spre Battersea Bridge, dacă avea destui bani pentru vâslaşi.

Doar avea fraţi. O mulţime chiar. Îi venea natural să îşi facă griji. Şi să le dea ordine bărbaţilor. Ar fi grozav dacă şi-ar putea petrece restul vieţii cu ea îngrijorată pentru binele lui şi neascultând ordine.

Ar fi grozav dacă viaţa lui nu se va dovedi a fi foarte scurtă.

Odată ajuns acasă, comandă o cină uşoară şi scrise nişte bilete, cu care îşi trimise servitorii la avocaţi şi nu numai. Se lăsă pe mâna valetului, care îl spălă şi îl bărbieri. Se schimbă de haine şi mâncă în apartamentul său privat, desfătându-se cu cina minunată pregătită de Chardot. Pentru prima oară de la copilăria lui spartană, Ripley nu avea poftă de mâncare. Însă trebuia să fie practic. Un bărbat nu putea gândi limpede cu stomacul gol. Trebuia să gândească şi să acţioneze atent.

Însă, indiferent de cât de atent se purta, indiferent de cât de mult gândea într-o perioadă scurtă de timp, tot urma

să aibă de-a face cu un bărbat care nu făcea niciunul din aceste lucruri.

Ceea ce însemna că asta putea să fie una dintre ultimele mese ale ducelui de Ripley, dacă nu chiar ultima. Fie că era sau nu, ar fi fost cazul să o aprecieze. Asta era soluţia ideală dacă voia să evite să-l enerveze pe cel mai bun bucătar din Londra.

Şi-o imagină pe Olympia stând în dreapta lui la masă şi în faţa lor, un ospăţ pregătit de Chardot. Zâmbi şi mâncă, chiar dacă nu simţi nimic.

Se întoarse la garderobă, îşi completă toaleta pentru seară, alese cel mai stabil baston şi ieşi.

*

Era prea târziu.

Din cauza interogatoriului lui Lady Julia şi a faptului că nu lovea femei, oricât de mult l-ar fi provocat, lui Lord Frederick îi luă mult prea mult ca să plece de la Camberley Place. Când ieşi în sfârşit pe poartă, parcă şi-ar fi dorit să se întoarcă şi să continue disputa. Această indecizie era ceva neobişnuit pentru el şi probabil a contribuit la înaintarea lentă de apoi.

Mai şi ploua.

Ploaia îl lovea din când în când, în timp ce călărea spre hanul unde oprise de dimineaţă ca să se facă prezentabil, şi îi lovi şi trăsura cu care se întoarse spre Londra.

Cu toate astea, se întoarse, însă degeaba. Când ajunsese la casa Gonerby, Ripley deja plecase. Tot ce putu Lord Frederick să facă fu să spună că se oprise ca să se asigure că Lady Olympia se întorsese în siguranţă. Apoi, află vestea fericită şi fu obligat să se prefacă a nu avea obiecţii. Nu era ca şi cum Ripley îi furase lui aleasa, le spuse celorlalţi.

Nu avea cum să repare situaţia. Ar fi fost o pierdere de timp să meargă să-l anunţe pe Ashmont. Se puteau întâmpla nişte lucruri groaznice. Însă lucruri groaznice se

întâmplau mereu. Bărbaţii făceau greşeli prosteşti, care le schimbau viaţa pentru totdeauna. Lady Charles! spusese că nu depindea de el. Nu că ar fi fost de acord cu ea. Dar, pentru o clipă, nu mai vru să tot ajute un tânăr care era hotărât să-şi distrugă viaţa. De fapt, poate ar fi fost mai bine ca Lord Frederick să nu se implice deloc. Lăsat de unul singur, Ashmont ar fi uitat, probabil, de existenţa tinerei.

„Dar era perfectă pentru el”, gândi Lord Frederick. „Ar fi putut să-l salveze”.

Poate Ashmont mersese prea departe ca să mai poată fi salvat.

Şi poate Lord Frederick ar fi putut la fel de bine să rămână la Camberley Place şi să o lase pe Lady Charles să îl enerveze. Cel puţin, nu era un nepot beat. Şi, fără doar şi poate, era mai plăcută la privire.

*

Nu cu mult înainte de miezul nopţii, Ripley dădu, în sfârşit, peste Ashmont, la Crockford’s.

Parcă trecuse un veac de când Ripley ieşise dintr-un cazinou la primele ore ale dimineţii. Parcă trecuse un veac de când Ashmont îl însărcinase să se ocupe de detaliile nunţii lui.

Nici măcar trei zile.

Îl găsi pe Ashmont în salonul de hazard, cu Blackwood. După o singură privire, Ripley îşi dădu seama că Ashmont era beat, deşi era încă devreme. Se dusese speranţa lui că l-ar putea găsi într-o stare raţională.

— Ripley, câine ce eşti! În sfârşit, ai apărut! Ashmont dădu masa la o parte şi se ridică. Era şi timpul. M-am plictisit de moarte.

— Excelenţă, câştigurile dumneavoastră, spuse crupierul.

— Împarte-le, împarte-le, răspunse Ashmont. Lasă-i şi pe ceilalţi să aibă o şansă.

Ashmont îl urmă vesel pe Ripley până pe coridor, iar Blackwood îi însoţi. Când ieşiseră din salon şi nu putea să-i

adune nimeni, Ripley spuse:

— Am venit ca să te duc acasă.

— Ha, ha. Chiar arăt aşa rău? Dar sunt bine. Pare mai rău decât e. Aştept doar. Olympia s-a întors în siguranţă sau e tot cu mătuşa ta? Unchiul Fred a făcut ditamai scandalul, a spus că nu merit să o văd.

Pielea feţei lui era cenuşie şi ridată. Ochii – roşii, cu cearcăne adânci.

— Nu arăţi prea bine, spuse Ripley. Poate eşti puţin obosit? Hai să ne întoarcem acasă, unde putem să vorbim fără să trebuiască să ţipăm.

Blackwood ridică dintr-o sprânceană.

— La mine acasă? Ashmont râse. E prea devreme ca să mă pui la culcare. Încă mă ţin pe picioare, nu vezi? Dar care sunt veştile? Mi-a răspuns la scrisoare? A trimis răspunsul prin tine?

— Da, spuse Ripley. M-am gândit însă că ai prefera să-l citeşti într-un loc mai puţin public.

Ashmont se uită în jurul lui la bărbaţii care treceau şi se prefăceau că nu le ascultau conversaţia. Când venea vorba despre bârfe, bărbaţii erau la fel ca femeile.

— Ah, ei, spuse el. Ai dreptate, nu aici.

Mergea clătinat, cu Ripley şi Blackwood în urma lui. Ashmont vorbi întruna.

— Toată lumea râde pe la spate, dar nimeni nu îndrăzneşte să îmi spună nimic în faţă. De parcă nu aş afla ce se scrie în cartea de pariuri de la White’s. Sorţii sunt împotriva mea. Şi ghici cu cine ţin? Nu, nu încerca, nu o să ghiceşti niciodată. Mends. Îţi vine să crezi? Are şaizeci de ani, şi toată lumea ştie că ăia nu sunt dinţii lui. Ai lui i-au căzut pe câmpul de bătălie de la Waterloo, unde un amărât a fost ucis în timp ce apăra regele şi ţara. Şi asta nu e tot. *Foxe’s Morning Spectacle* se distrează de minune pe seama mea.

— Trebuie să recunosc că s-au întrecut cu gluma, zise Blackwood.

— Spun că nicio fată cu mintea la cap nu m-ar accepta, continuă Ashmont. Ilustraţii satirice, cu mine pe

post de căpcăun şi cu Olympia alergând ca să-şi salveze viaţa. Nu că ar avea curaj să îmi printeze iniţialele şi cu atât mai puţin numele. Scriu doar „un individ infam”, „un nobil faimos” şi „un libertin cu titlu”. De parcă mi-aş pierde timpul dându-i în judecată. Şi aseară…

Se opri când un grup de bărbaţi trecu pe lângă.

— Ripley, am înţeles că ai avut propriile probleme, spuse Blackwood, înainte ca Ashmont să continue. Ceva, o neînţelegere la White Lion.

— Din cauza unui câine, spuse Ripley.

Povesti în linii mari distracţia din Putney în timp ce-şi luau pălăriile şi ieşeau din Crockford, în St. James’s Street.

Ceaţa învăluia strada. Ashmont se opri la capătul scărilor.

— S-a dus după brută, spuse el râzând. Nu ştiam.

— Doar nu ţi-ar fi zis el asta, nu? întrebă Ripley. Ea i-a cerut biciul, şi el i l-a dat.

Blackwood şi Ashmont râseră.

— Ştiam eu că e mai mult decât o femeie obişnuită, spuse Ashmont. Era evident, după ce am petrecut chiar şi numai cinci minute cu ea. Dar l-am învăţat o lecţie.

— Cea pe care i-am administrat-o eu nu a fost de ajuns? întrebă Ripley.

— Bruta ne-a acostat şi bătea câmpii despre un câine, spuse Blackwood. Acum, înţeleg de ce era aşa nervos. Fata a reuşit să-l scoată din minţi.

— A făcut nişte remarci despre Olympia, şi nu am putut să le trec cu vederea, spuse Ashmont.

— De unde şi ochiul vânăt, trase Ripley concluzia.

— Nu, ăsta e de mai târziu. Am căzut pe scări. Dar am auzit că nu sunt singurul care a avut de suferit din cauza Olympiei. Mi-a scris despre gleznă.

Se aplecă, deloc stabil, să se uite la glezna lui Ripley. La cea greşită. Apoi, se ridică din nou şi privi bastonul.

— O luxaţie, spuse Ripley. Nu e mare lucru, dar femeile au făcut din ţânţar armăsar, şi, când am încercat să plec… Mă rog, e o poveste lungă, o să ţi-o spun când găsim un loc mai liniştit.

Străzile Londrei erau gălăgioase de obicei, iar după miezul nopţii nu era mai linişte pe St. James's. Bărbaţi călare, trăsuri care îşi făceau drum pe acolo, oameni care vorbeau tare, ca să se audă peste zgomotul copitelor şi al roţilor pe pavaj.

Era conştient de pasagerii care se uitau la ei pe ferestrele vehiculelor. Era conştient de bărbaţii care strânseseră la ferestrele localului, anticipând un anumit tip de distracţie, care avea loc de obicei când ne-excelenţele lor erau în apropiere. Nu trecu mult şi ajunse vorba şi la White's, localul de peste drum, şi oamenii se înghesuiră şi la ferestrele de acolo.

Începu să plouă, deocamdată uşor. Ripley se trezi că Ashmont îl fixa cu privirea, cu ochii mijiţi.

— La ce te uiţi? întrebă Ashmont.

— Al naibii public, spuse Ripley.

Ashmont privi în jur.

— Râd toţi pe la spatele meu şi au impresia că nu ştiu.

Începu să plouă mai tare.

— De ce nu chemăm o birjă? întrebă Ripley.

— Bună idee, spuse Blackwood. Afurisita de ploaie s-a întors.

— La naiba cu ei! spuse Ashmont. La naiba cu ploaia! Dă-mi scrisoarea!

Nu era momentul ideal, se gândi Ripley, deşi se întreba dacă chiar exista momentul ideal.

— Acum? O să citeşti scrisoarea lui Lady Olympia pe întuneric? Pe ploaie? Cu toţi idioţii ăştia care se uită şi îşi dau cu părerea despre ce e în ea?

— Putem măcar să nu stăm în ploaie? întrebă Blackwood. Şi să mergem undeva unde să bem ceva?

„Vai, ce bine. Pentru că alcoolul suplimentar o să îmbunătăţească situaţia şi o să-l facă pe Ashmont mai înţelegător".

— Cheamă birja dacă te temi că o să te topească ploaia, spuse Ashmont.

— Ploaia e una, zise Ripley, dar vreau să nu mai fiu pe stradă, în agitaţie, şi să ajung într-un loc unde nu sunt

distracţia serii.

— Du-te cu Blackwood atunci. Doar dă-mi scrisoarea Olympiei mai întâi.

Foarte bine. Nu erau circumstanţele ideale. Nu avea niciun rost să spere la unele mai bune.

Ripley scoase scrisoarea şi i-o întinse prietenului său. Ashmont o luă şi se duse lângă cel mai apropiat felinar. Deschise scrisoarea şi citi. Ploaia cădea pe hârtie, înceţoşând rândurile.

Nu erau prea multe, cel puţin nu după standardele Olympiei. După ce păru o eternitate, Ashmont îl privi pe Ripley.

— E o glumă?

— Nu ştiu ce scrie, spuse Ripley. Dar sunt sigur că nu e o glumă. Clar nu. Ştiu că era tristă când a scris-o.

— Tristă?

— Nu am vrut să-ţi scrie. Am vrut să-ţi spun eu, dar m-a făcut să promit.

— Ce naiba? întrebă Blackwood. Luă biletul de la Ashmont şi-l citi. Ripley, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nemernicule! exclamă Ashmont. Am avut încredere în tine, trădătorule…

Sări la Ripley şi-l doborî în faţă la Crockford's.

Bărbaţii începură să iasă din cluburi.

Ashmont lovi, şi Ripley se feri. Înjurând, Ashmont încercă să-l apuce de gât. Ripley îl blocă. Înainte să poată face mai mult, Blackwood îl trase pe Ashmont într-o parte.

— Nu aici, la naiba cu voi amândoi!

— Nu, nu aici, spuse Ashmont. Ai dreptate. Ne vedem mâine, Ripley. La răsărit. La Putney Heath.

— Ba nu, zise Blackwood. Nu fi idiot! Ripley nu e un sfânt. Niciunul dintre noi nu e. Şi tu ai fi făcut la fel.

— Prietenului meu? întrebă Ashmont.

Ripley sângera, şi toate instinctele îl îndemnau să-şi omoare prietenul. Însă imaginea Olympiei era în mintea lui: privirea îngrijorată pe care o avusese când el plecase. Şi, undeva în toată nebunia asta, îşi aminti că era vinovat.

O deflorase pe femeia cu care Ashmont voia să se

căsătorească.

Era chiar atât de simplu. Ripley nu luptase corect. Nu se controlase şi nu vorbise cu Ashmont înainte de a face ceva ireversibil. Potrivit oricărei înţelegeri între gentlemeni, dar mai ales între prieteni, Ripley înşelase.

Din fericire, zgomotul de pe străzi îi împiedică pe curioşi să tragă cu urechea, cu excepţia celor care se aventuraseră foarte aproape.

— Ba nu, nu ai fi făcut la fel, spuse Ripley.

„Pentru că nu o voiai destul de mult cât să îţi înşeli prietenul, să-ţi dezonorezi prietenia şi să înfrunţi consecinţele. Dacă ai fi dorit-o atât de mult pe cât merita să fie dorită, nu aş fi avut nicio şansă. Nu ai fi fost atât de beat în ziua nunţii. Tu ai fi fost cel care s-ar fi dus după ea. Iar eu aş fi descoperit prea târziu că ea era cea care m-ar fi putut face fericit, mai fericit decât mi-am imaginat vreodată. Mai fericit decât merit”.

Însă faptul că Ashmont nu o dorise destul de mult nu îi scuza comportamentul. Numai un singur lucru ar rezolva lucrurile între ei. Unul singur. Olympia nu ar fi înţeles. Nu avea cum. Era femeie.

„Îmi pare rău, draga mea”.

Ashmont îi spuse lui Blackwood:

— Tu o să fii martorul meu.

— În niciun caz, răspunse Blackwood. E cumnatul meu, îţi aminteşti? Alice o să afle. Ştii asta. Şi o să mă omoare. Oricum, situaţia e… în orice caz, nu. Găsiţi un alt mod să lămuriţi asta. Eu nu o să mă uit cum vă împuşcaţi.

— Atunci, du-te naibii! spuse Ashmont. O să trimit pe cineva după tine, Ripley.

— M-am gândit c-o s-o faci, spuse Ripley. Dar nu o să mă lupt cu tine mâine. Mă căsătoresc.

Capul lui Ashmont se dădu pe spate ca şi cum Ripley l-ar fi lovit, lucru pe care Ripley voia în continuare să-l facă, în ciuda situaţiei, pentru că prietenul lui era un nemernic şi o epavă şi trebuia să fie pus la punct.

Ashmont se aruncă spre el, însă Blackwood îl trase înapoi.

— Lasă-l! Foloseşte-ţi capul. Acum, trebuie să se căsătorească. Să potolească scandalul. Toată lumea i-a văzut împreună, şi tu ai ajuns prea târziu. S-a terminat, treci peste.

— Nu, spuse Ashmont. Nu s-a terminat.

Nu avea cum să se fi terminat. Ce se întâmplase fusese prea public. Mândria lui Ashmont nu putea suporta aşa ceva. Bineînţeles că voia să-l omoare pe Ripley. Furase fata, trădase prietenia cu el şi îl făcuse de râsul lumii.

Nu exista decât un singur mod prin care să rezolve situaţia. Un singur mod prin care Ashmont avea să mai poată să ţină capul ridicat.

— Ştiu, zise Ripley. Dar de mâine încolo.

Se sprijini în baston şi şchiopătă spre Piccadilly. În spate, îl auzi pe Ashmont ţipând:

— La ce vă uitaţi? Duceţi-vă naibii!

Capitolul 16

În ziua următoare

Scrisoare udată de ploaie stătea deschisă pe masa ducelui de Ashmont. Avea un pahar de vin în mână. O citi, pentru a zecea sau douăzecea oară:

Dragă duce,

Asta e scrisoarea pe care ar fi trebuit să ţi-o scriu ultima oară, dacă nu aş fi fost prea laşă. Cel mai bun mod în care pot să-ţi zic acum e direct: nu mă pot căsători cu tine.

Îmi pare foarte rău că te-am tratat atât de urât şi de nedrept.

A fost greşit din partea mea să-ţi promit că o să mă căsătoresc cu tine, când inima mea nu era atât de pe deplin a ta pe cât ar fi trebuit să fie. A fost greşit şi să nu pun

punct după ce am fugit. Nu e vina ta că nu mi-am înţeles propria inimă. Niciodată nu am vrut să i-o dau lui Ripley, şi ştiu că ultimul lucru pe care l-a vrut a fost să mi-o fure, dar acum e a lui.

Meriţi o lady responsabilă şi supusă, care se poate ridica la nivelul onoarei pe care vrei să o reverşi asupra ei. Din păcate, personalitatea mea e încăpăţânată şi egoistă. Te implor să nu dai vina pe Ripley pentru ce s-a întâmplat. A încercat să pună prietenia voastră pe primul loc în minte şi în inimă. A încercat să facă ce trebuia, dar s-a lovit de firea mea rebelă. El a fost cel cu care voiam să fiu, şi, când a încercat să plece, l-am oprit.

Acum e clar, aşa cum ar fi trebuit să fie şi înainte, că niciodată nu te-aş putea face fericit. Deşi îmi doresc să fi conştientizat acest lucru înainte să îţi provoc neplăcerea asta, mă bucur să ştiu că te-am cruţat, deşi poate nu o să apreciezi asta acum. Faptul că ştiu că ţi-am făcut o favoare îmi dă curajul – sau poate cuvântul potrivit ar trebui să fie „îndrăzneala" – să îţi cer să ne dai mie şi lui Ripley binecuvântarea ta. E prietenul tău şi ţine la tine, ştiu asta.

Te rog să nu laşi ca deciziile mele proaste să distrugă o prietenie veche şi adevărată.

Cu cele mai bune urări pentru fericirea ta.

Cu sinceritate,

Olympia.

— Binecuvântarea mea, bombăni el. Vrea binecuvântarea mea. Are mai mult tupeu decât toţi laolaltă. La naiba, Olympia, nu pot!

Blackwood intră în cameră.

— Ţi-a venit mintea la cap? Nu poţi să ceri să te lupţi cu Ripley. Domnişoara nu te vrea. Acceptă situaţia şi nu fi un nemernic.

— Cine te-a lăsat aici?

— Acum, şi eu sunt *persona nongrata!*

Ashmont băuse.

— Lasă-mă în pace! Nu are nimic de-a face cu tine.

— Sunt prietenul tău, idiotule.

— Nu eşti destul de prieten cât să mă sprijini.

— Aşa că l-ai ales pe nemernicul de Morris? L-am văzut când ieşea din casă şi mi-a spus.

Fiul contelui de Bartham profitase de ocazie să fie secundantul lui Ashmont, în speranţa că îl putea înlocui pe Ripley în sufletul lui Ashmont.

— A făcut treabă bună, spuse Ashmont. S-au trimis patru scrisori, şi totul s-a rezolvat. Împături scrisoarea Olympiei. La răsărit, mâine. Putney Heath.

— Speri să o faci văduvă în ziua de după nuntă? Crezi c-o să te placă după asta? Ce e în neregulă cu tine?

— O să râdă de mine dacă nu o fac. Ashmont îşi reumplu paharul. Vor spune povestea asta ani întregi. Nu o să fiu subiect de glumă.

Său.

— De ce-ţi pasă dintr-odată de ceea ce crede sau spune lumea despre tine?

— De data asta, e diferit. E între Ripley şi mine. Am avut încredere în el. Deplină. M-a făcut de râs. M-a minţit. Mi-a scris să mă duc după ea. Apoi, s-a întors în Londra, plănuind nunta. *A lui.*

— Nu i-ai dat şansa să-ţi explice.

— Ripley nu explică.

Blackwood clătină din cap.

— De ce am mai venit? De ce am crezut că mă pot înţelege cu tine?

— Pentru că ţi-e frică de soţia ta?

Se lăsă o tăcere periculoasă, apoi Blackwood râse.

— Înţeleg. Vrei să te baţi şi cu mine. Vrei să te lupţi cu toată lumea, îmi pare rău, nu pot să fac asta. Trebuie să merg la o nuntă. La ora şapte. St. George's, Hanover Square. Ripley a vrut să se căsătorească în biserică.

Aruncă un bilet pe masa lui Ashmont.

— Invitaţia ta. De asta am venit, în speranţa că o să fii mai puţin nemernic. Ştiu că nu prea contează, dar tot o s-o spun. Dacă mai ai o urmă de raţiune în tine, o să participi. O să râzi şi o să tratezi totul ca pe o glumă şi o să le urezi

toate cele bune.

Ieşi.

Ashmont mototoli invitaţia fără să o deschidă şi o aruncă în foc.

*

Rubricile de bârfe din ziarele de după-amiază scriseră despre o bătaie între ducii de Ashmont şi Ripley pe St. James’s Street. Cum niciunul dintre martori nu se aventurase destul de aproape, nu auziseră schimbul de replici, deşi toată lumea înţelesese că motivul fusese dispariţia Excelenţei Sale R. Din casa Wayland cu mireasa Excelenţei Sale A. În ziua nunţii.

Însă ne-excelenţele lor se mai bătuseră în trecut pentru femei, şi, cum cei trei duci plecaseră într-o dispoziţie prietenoasă, majoritatea oamenilor presupuseră că Ashmont se supărase pe ceva ce spusese Ripley când ieşiseră din club. Cel puţin, asta le spusese Blackwood celor prezenţi.

Iar dacă vreunul dintre martori nu credea că acela era motivul, nu ar fi făcut declaraţii publice.

Cum duelurile erau ilegale, nu se vorbea despre ele. Altfel, oamenii legii aflau de ele şi apăreau ca să le oprească.

În orice caz, lumea credea că nici măcar Ashmont nu era destul de impulsiv cât să înceapă o confruntare pe viaţă şi pe moarte cu prietenul lui cel mai bun.

Ripley îi lăsase să creadă asta. Aproape se convinsese şi pe el însuşi în timp ce mergea să obţină o licenţă specială şi să decidă ce să poarte la nuntă.

Era o treabă făcută în tăcere.

Grupul de invitaţi era mult mai mic decât cel de la prima nuntă a lui Lady Olympia. De data asta, observatorii erau formaţi în principal din membrii familiilor Wayland şi Gonerby şi câteva alte rude.

Erau foarte puţini oameni din partea lui Ripley.

Cât era în drum spre Londra, în ziua anterioară, îi

trimisese un mesaj mătuşii Julia, dar numai ca s-o informeze. Nu se aşteptase ca ea să vină în fugă spre Londra pentru nunta lui. Îi scrisese şi lui Alice, cu aceleaşi aşteptări. Ştia că nu putea ajunge la timp.

Însă Blackwood era acolo. Spre surprinderea lui Ripley, se oferise să stea lângă el.

— Imaginează-ţi ce ar spune Alice dacă nu aş face asta, zisese Blackwood.

— Femeile nu înţeleg genul acesta de lucruri, replicase Ripley. Bărbaţii şi onoarea.

— Nu cred că Ashmont înţelege. Eu însă înţeleg.

Ripley se mulţumi cu acea remarcă criptică. Nu avea timp sau chef să se gândească prea mult la ideile lui Blackwood despre femei, căsătorie sau orice altceva. Era bucuros că îşi avea prietenul alături.

Singura problemă era posibilitatea ca Lord Frederick Beckingham să-şi facă apariţia, cam atunci când preotul spunea: „Dacă există cineva care ştie un motiv pentru ca această uniune să nu aibă loc, să vorbească acum”.

În cazul acesta, şansele erau ca lordul să nu tacă.

Însă ceremonia începu, şi, dacă unchiul Fred se ascunsese undeva prin biserică, nu-şi făcu apariţia ca un înger răzbunător. Nu că ăsta ar fi fost stilul lui. Stilul lui era indirect şi viclean, adică exact opusul stilului nepotului său.

Aşa că preotul trecu de partea periculoasă şi ajunse la partea cu „Vrei să…”

Ripley se uită la faţa radiantă a miresei lui şi spuse:

— Da.

În acea clipă, toate problemele din ultimele zile dispărură şi lumea se opri. Pentru prima oară de când începuse călătoria cu ea, se simţea liniştit. Era ca şi cum alergase într-o cursă lungă şi disperată şi câştigase.

Totul părea atât de clar şi de inevitabil şi aşa cum trebuia când o luă de mână şi spuse jurămintele. Şi când ea îl luă de mână şi le spuse pe ale ei.

Şi când Ripley îi puse în sfârşit inelul pe deget, ceva din mintea lui se schimbă şi schimbă şi lumea.

Ripley era un bărbat dur şi nechibzuit, a cărui viaţă

dificilă îl învăţase să urască sentimentele. Cu toate astea, inima lui se umplu de emoţii. Prea multe şi prea neaşteptate ca să le numească. Oricare ar fi fost, erau prea puternice pentru a le face faţă. În ochi i se strânseră lacrimi. Îi susţinu privirea, care era atât de albastră acum în spatele ochelarilor, şi văzu şi acolo lacrimi, care dispărură însă rapid. Apoi, Olympia îi zâmbi şi umplu biserica toată cu lumină.

O iubea. Era atât de simplu. Era ceva atât de măreţ.

Restul ceremoniei într-o ceaţă de fericire uimitoare. Ceilalţi erau pe fundal. Puteau fi picturi, copaci sau nori. O văzu pe ea, şi asta fu tot ce văzu: fata îndrăzneaţă care îl duse într-o urmărire sălbatică… fata cu care făcuse curse în scaunul lui mecanic… fata după care împinsese scaunul prin grădinile de la Camberley Place… şi cu care făcuse dragoste în locul lui preferat din întreaga lume.

„Ea l-a condus într-un dans fericit, şi lui i-a plăcut”.

Ripley crezuse că Ashmont avea să fie cel căruia avea să-i placă dansul, că Olympia era perfectă pentru Ashmont.

Ce orb fusese. Lui Ripley îi plăcuse, nu-i putuse rezista, nu putuse rezista acestei fete pasionale şi iubitoare, care acum era a lui. Pentru totdeauna.

„Pentru cât vom trăi amândoi”.

Dar era prea fericit ca să se concentreze pe asta. Se scălda în zâmbetul Olympiei. Se bucura de amestecul de bucurie şi confuzie de pe feţele martorilor.

Când ieşiră din biserică, se uită în jur şi la grupul mic de participanţi. Ashmont nu era acolo.

Mai târziu în acea seară

Biblioteca reşedinţei Ripley nu semăna cu canionul lung de cărţi de la Camberley Place. Nu era ca biblioteca elaborată pe două etaje de la casa Gonerby, pe care tatăl Olympiei o micşora din când în când.

Dar ea o consideră mai frumoasă decât ambele. Considera că bărbatul care o construise nu o făcuse ca să

epateze sau ca să îşi găzduiască acolo colecţia vastă. Un bărbat care iubea să citească crease un templu în cinstea literaturii. Era şi un adăpost, aşa cum ar trebui să fie un templu.

Încăperea adăpostea mai multă mobilă decât biblioteca de la Camberley Place. Mobilă confortabilă, creată pentru genul de persoană care voia să se afunde într-o carte ore întregi. Şi, deşi nu era foarte lungă, oferea destule volume cât să te pierzi în ele o viaţă întreagă. Rafturile acopereau chiar şi pereţii de deasupra uşilor. Deasupra rafturilor se aflau portrete cu cele mai mari personalităţii ale literaturii engleze.

Olympia stătea în mijlocul camerei, cu mâinile încrucişate peste piept, şi se întoarse încet, admirând priveliştea.

— Ripley, dacă aş fi ştiut că ai o bibliotecă aşa frumoasă, aş fi dat-o pe Lady Nunsthorpe la o parte şi te-aş fi târât în spatele perdelelor şi te-aş fi sărutat până ai fi implorat milă.

— Călugăriţa? Se duse la unul dintre rafturi. Ce are ea de-a face cu asta?

— O petrecere. Ai dansat cu ea. Acum câţiva ani.

El se întoarse să se uite la ea şi se sprijini de raft, cu braţele încrucişate.

— Şi tu îţi aminteşti?

— Mi-ai lăsat o impresie puternică.

— Bun. Atât timp cât acea impresie îţi măreşte dorinţa de a mă săruta. Acum, ar fi momentul potrivit.

— Tu ai oprit sărutul în trăsură, spuse ea. „Nu aici”, aşa ai zis. „Prea multe haine”.

Deşi nu era la fel de simplă ca a lui Lady Charles, pe care Olympia o purtase la dezvirginare, rochia de mireasă de azi nu era nici pe de parte la fel de elaborată ca aceea purtată la prima nuntă. Da, era albă. Partea asta era uşoară. Cum rochiile albe erau la modă, avea mai multe în garderobă. Însă aceasta nu avea fundele elaborate şi cascadele de dantelă ale rochiei de mireasă originale. Sub supravegherea mamei şi a mătuşii ei, două dintre cele mai

talentate menajere creaseră un voal dintr-un costum purtat cu un an în urmă la curte.

Cea mai elaborată parte a vestimentaţiei ei, voalul, ajunsese în trăsură în timpul întoarcerii acasă, înainte ca Ripley să întrerupă sărutatul.

— E noaptea nunţii noastre, spuse el. Nu visam la o partidă în grabă într-o trăsură.

Olympiei i se făcu pielea de găină.

— La ce te gândeai, Excelenţă?

— Mă gândeam mai întâi să-ţi slăbesc rezistenţa, ducesă.

Încă se obişnuia cu acea formulă de adresare. Nu era sigură că avea să se înveţe vreodată cu felul în care el o spunea, cu voce joasă şi sugestivă.

— De parcă aş avea aşa ceva, spuse ea.

— Nu ştii, zise el. Nu ştii la ce mă gândesc. Din câte-mi amintesc, sunt un destrăbălat notoriu. Am făcut lucruri şocante. Voi continua să le fac.

Olympia se întrebă ce putea fi mai şocant decât ce făcuseră în casa pescărească şi ce se întâmplase în landou în drum spre Londra.

Însă ce se întâmplase în vehicul nu fusese atât de… satisfăcător. Fusese mai obraznic decât orice altceva, deşi nu era în măsură să judece – şi nu, nu ar fi deranjat-o să continue spre deznodământul logic. Însă Ripley spusese că birjarul avea să îşi dea seama şi că nu se cuvenea, aşa că se mulţumi cu o îmbrăţişare. Adormi în braţele lui Ripley, după care se trezi, apoi adormi din nou.

În orice caz, se părea că educaţia ei urma să fie extinsă.

— Diferenţa este că o să fac totul cu tine, continuă el. Doar ţi-am promis, nu?

„Să renunţ la altele, să o am numai pe ea”.

— Şi eu ţi-am promis, spuse ea.

— Aşa e. E timpul să începem, madam. Cu săruturile. M-am aşezat aici, în faţa unor volume rare, unele probabil mâncate de viermi, ca să fiu mai atrăgător în ochii tăi.

— Ripley.

Se duse spre el şi îşi puse o palmă pe obrazul lui.

— Planul pare să funcţioneze.

Îşi întoarse capul ca să îi sărute palma. Apoi, limba lui făcea cercuri mici acolo. Mici şocuri îi străbăteau spatele şi se răspândeau de acolo. Apoi, el îi dădu drumul la mână ca să o mângâie pe faţă, delicat, ca şi cum ar fi ţinut o pasăre în mâini.

— Albaştri. Ochii tăi sunt albaştri acum. Îmi plac ochii tăi şi toate nuanţele lor.

— Ochii mei care văd numai la distanţă scurtă.

— Pe mine m-ai văzut destul de bine, spuse el. Ai văzut ceva în mine care merita avut.

— Te-am văzut stând gol într-o cadă, spuse ea. Nu ştiu sigur dacă apoi am putut vedea dincolo de asta.

Ripley râse şi o sărută, dar nu aşa cum o făcuse în trăsură, cu pasiune controlată. Semăna cu pasiunea. Asta trebuia să fi fost. Era acelaşi sentiment care o copleşise în casa pescărească.

Aveau asta. Dorinţă. Îşi ofereau plăcere.

Acum însă, simţise ceva mai mult. De data asta, o sărutase cu o tandreţe atât de şocantă, că o făcu să tremure şi îi înfioră sufletul.

Ea răspunse tot cu tandreţe, plimbându-şi mâinile pe braţele lui, atât de puternice, dar totuşi atât de delicate. Îl văzuse ridicând un bărbat de pe pământ. Văzuse violenţa dezlănţuită din el.

Nu era un bărbat supus.

Dar putea fi tandru. Cu ea.

Olympia îşi aminti de felul în care el îi zâmbise când îşi spuseseră jurămintele. Prin ceaţa lacrimilor ei, simţise că, dincolo de greşelile comise, ceva bun tot ieşise.

Îl sărută, urmându-i exemplul, aflând cum un sărut putea să fie pasional şi tandru şi cum senzaţia aceasta şi gustul gurii lui creau un amestec puternic de emoţii, ca şi cum interiorul ei râdea şi plângea în acelaşi timp.

Când el se retrase, Olympia încă era ameţită.

— Toată treaba asta cu sărutul implică mai mult decât credeam, zise ea.

— Săruturile cu tine înseamnă mai mult decât aş fi crezut. Este bine că am ceva experienţă.

— Îndeajuns, aş zice.

— Dar restul e pentru tine, *ducesă.* Ochii lui verzi păreau somnoroşi. Fiecare idee nebunească… fiecare plan viclean… Ah… lucrurile pe care mi le imaginez… probabil nu sunt legale.

Olympia îl privi în ochi şi văzu ceva care o încălzi şi o incită.

— Presupun că e prea târziu ca să fug acum.

— Cu siguranţă, e prea târziu.

— Mi-am făcut patul, iar acum trebuie să…

— Da. Pat. O idee şi mai bună pentru la noapte. Păstrăm biblioteca pentru mai târziu.

Ripley îi întinse mâna. Ea o luă. Degetele lui lungi le prinseră pe ale ei. Mâna lui era caldă, dar era mai mult decât căldură fizică. O simţi închizându-se în jurul inimii ei. „Sunt cumva… într-un mod foarte rău”, îşi zise ea. „Mă bucur”, gândi apoi, în vreme ce el o conducea din bibliotecă.

Era mai bine să simtă aşa, să aibă aşa sentimente puternice şi speranţă.

Urcă împreună cu el scările magnifice, şi se duseră la etajul al doilea, unde se aflau apartamentele private.

Dintre toate sentimentele tumultuoase, nu simţea nici pe de parte dorinţa de a fugi.

Ripley îi dădu timp să se pregătească. Olympia avea să se spele şi menajera ei avea să o ajute să se pregătească.

În noaptea asta nu aveau de ce să se grăbească. Dezvirginarea ei, deşi fusese făcută cu pasiune şi delicateţe, nu fusese ce ar fi trebuit să fie. Trebuia să compenseze în noaptea asta.

Ripley avea şi el nevoie de timp.

Trebuia să-i scrie o scrisoare, deoarece avea să plece dimineaţă, cu mult înainte ca ea să se trezească.

De obicei, îşi scria scrisorile în grabă, iar răbdarea lui pentru acest proces rareori se extindea dincolo de o

pagină. Nu avea să-şi permită să facă o excepţie de data asta. Nu era poet. În orice caz, mărimea nu putea decât să ducă la sentimente excesive, şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie insipid.

Nu, ultimul lucru pe care îl voia era să fie nevoit să îi lase scrisoarea. Ar fi fost o ironie deloc amuzantă ca ducele de Ripley să fi găsit în sfârşit ce-i lipsise în viaţa de adult, dar să nu trăiască destul cât să se bucure de asta.

În cazul acesta însă, nu avea pe cine să dea vina decât pe el.

Nu jucase corect, nici cu Olympia şi nici cu Ashmont.

Scoase mesajele primite de la Ashmont. Erau formulate politicos, aşa cum dicta eticheta. Ashmont primise şi trimisese destule astfel de bilete cât să le scrie fără să se gândească prea mult la ele, şi nici măcar el nu s-ar coborî la nesimţire sau abuz într-o scrisoare de provocare la duel.

Era vorba despre unul dintre acele lucruri pe care un gentleman, oricine ar fi el, nu le făcea. Cum ar fi să trişeze la cărţi sau s-o defloreze pe logodnica prietenului său.

Cum Blackwood refuzase să-i ajute, Ripley îi ceruse ajutorul lui Lord Pershore, de la care cumpăra cai şi pe a cărui discreţie se putea baza. Răspunsese scrisorii de provocare a lui Ashmont cu aceeaşi politeţe.

Secundanţii se întâlniseră şi încercaseră să prevină duelul. Aşa cum se aştepta şi Ripley, eşuaseră. Nu exista alt mod de a evita umilinţa publică. Nicio scuză de-a lui Ripley nu ar fi fost de ajuns.

Îi părea rău că greşise faţă de prietenul lui. Îi părea rău că înşelase. Nu-i părea rău că i-o luase pe Olympia. Lui Ripley i-ar fi părut cu adevărat rău dacă nu ar fi făcut asta.

Cum întâlnirea fusese stabilită pentru ora şase dimineaţa, Ripley aranjase ca o diligenţă să îi ia pe el şi pe Pershore, ca să meargă în locul unde urma să aibă loc duelul. Îşi contactase doctorul, cu care aveau să se întâlnească acolo. Totul era în ordine.

Nu mai rămăsese nimic de făcut decât să scrie ce ar putea să fie sau nu singura scrisoare pe care o scrisese

vreodată… soţiei lui.

Clătină din cap, ca să scape de sentimentele care ameninţau să-l copleşească.

Înmuie tocul în cerneală.

„Draga mea”, începu el.

*

În marile case din Londra, camerele de la parter şi primele etaje erau magnifice, făcute pentru a fi etalate. Cele de le etajele superioare erau mai puţin opulente, din moment ce numai familia şi servitorii le vedeau.

Nu era însă şi cazul casei Ripley. Apartamentele ducesei ocupau aproape o aripă întreagă, cu vedere spre grădini, şi erau la fel de spaţioase şi mobilate la fel de somptuos ca încăperile publice. Deşi piesele de mobilier nu erau moderne, unele fiind chiar antice şi valoroase, toate erau în stare perfectă, curate şi îngrijite.

Olympia se spălase şi se schimbase. Menajera ei, Jenkins, care venise cu ea de la casa Gonerby, era aşa extaziată, că abia îşi mai putea reţine zâmbetele.

Jenkins presupusese, la fel ca restul lumii, că fuga Olympiei de la nuntă avea să o transforme într-o paria socială. În acel caz, menajera ei ar fi fost în situaţia de a alege între a-i rămâne loială stăpânei ei şi a căuta un alt angajat, ca să-şi asigure viitorul. Dacă familia era implicată într-un scandal, şi angajaţii erau în aceeaşi situaţie. Până şi cei mai loiali servitori ar fi considerat o astfel de situaţie intolerabilă.

Iar ăsta era încă un lucru pe lista lungă de consecinţe la care Olympia nu se gândise când fugise de la prima ei nuntă. Dar, dacă nu ar fi făcut asta, nu ar fi fost acum în casa Ripley, întrebându-se ce îi pregătise soţul ei pentru acea noapte, şi Jenkins nu ar fi fost aşa fericită aranjând părul stăpânei ei.

O voce masculină profundă îi dispersă toate gândurile despre păr şi haine.

— Ajunge, Jenkins, spuse Ripley.

Cu faţa roşie, Jenkins puse peria jos şi se grăbi să iasă din cameră.

Motivul feţei roşii deveni clar când Olympia se întoarse spre uşă. Ripley purta un halat şi, aparent, nimic dedesubt. Gâtul lui puternic era gol, şi decolteul în formă de V dezvăluia piele aurie cu urme de păr închis la culoare. Privirea ei alunecă peste halat. De un satin verde cu tiv mov, era la fel de opulent ca restul casei.

Era evident că soţului ei îi plăcea confortul. S-ar fi potrivit de minune printre toţi paşii Imperiului Otoman. Aşa cum spusese, nu îi plăcea să-şi refuze lucruri.

Era un bărbat căruia îi plăceau luxul şi autoindulgenţa – şi să nu respecte regulile.

Olympia se întrebă ce reguli plănuia să încalce în acea noapte.

Fu străbătută de un fior, dar nu-şi putu da seama dacă erau emoţii sau anticipare.

— Am revenit la fix. Jenkins aproape îţi îmblânzise părul, şi mie îmi place dezordonat. Aşa cum era când ţi-am dat jos voalul. Primul.

— Ripley.

Olympia se ridică. Voia să se arunce în braţele lui. Nu ştia de ce era atât de disperată să o facă.

— Nu, stai o clipă, spuse el. Vreau să-ţi ciufulesc părul puţin şi apoi să-ţi răvăşesc alte părţi.

Se aşeză la loc şi se uită în oglinda de pe măsuţa de toaletă. Era în continuare Olympia, aceeaşi tânără deloc remarcabilă care fusese în urmă cu câteva zile, când se uitase în oglindă pentru a se vedea în toată splendoarea ei de mireasă. Dar nu mai era aceeaşi în interior. Trăise o viaţă în câteva zile. O viaţă cu un bărbat. Ore în cursul cărora păruse să se îndrăgostească iremediabil.

Ripley se apropie de ea şi desfăcu împletitura făcută de Jenkins. Apoi, degetele lui lungi se plimbară prin părul ei. Olympia era conştientă de mâinile lui aşa cum nu se întâmplase cu mâinile menajerei. Era conştientă de apropierea şi de căldura corpului său puternic.

Voia să se răsucească şi să îl facă să o ia în braţe.

— Mi-am dat seama că am petrecut mai mult timp împreună decât o fac majoritatea cuplurilor înainte de nuntă. Şi că ne ştim probabil mai bine decât alţii, spuse ea.

— Te cunosc mai bine decât ar fi trebuit în noaptea nunţii, spuse el. Dar asta e vina mea, pentru că am fost aşa nerăbdător. Ar fi trebuit să ai o introducere cuviincioasă. O să ţi-o ofer cu întârziere.

— Nu suntem oameni cuviincioşi, spuse ea. De ce ar trebui ca noaptea nunţii să fie ca a altor cupluri? Şi de când îţi pasă de ce ar trebui?

— De când ai apărut tu.

Ripley îngenunche lângă ea.

Îi luă mâna stângă şi privi o clipă locul unde verigheta îi strălucea pe deget. Îi sărută mâna.

— Noaptea nunţii ar trebui să fie specială. Perfectă.

— E foarte drăguţ din partea ta şi grijuliu, dar, dacă nu e perfectă, poţi să încerci din nou. Şi din nou. Să practicăm.

Ripley râse, dar ea surprinse o nuanţă ciudată în râsul lui care o făcu să îl privească în ochi. Aceştia erau închişi. Nu văzu decât un lup somnoros.

El se aplecă din nou şi îi sărută degetele. Îi întoarse mâna şi îi sărută palma şi încheietura. Îi luă cealaltă mână şi făcu la fel. De data asta, când îi sărută palma, ea îşi întinse degetele sub bărbia lui. Îi înălţă capul şi îl privi, dar nu văzu decât afecţiune… şi promisiunea unei nopţi obraznice.

El zâmbi şi îi dădu mâna la o parte, îi sărută bărbia, obrazul, colţul ochiului. Apoi, gura lui o acoperi pe a ei, şi atingerea uşoară deveni mai fermă. Era delicată, şi totuşi nu. Era ca furtuna de vară prin care trecuseră, dar, de data asta, nu se simţea ca un război. De data asta, era o alăturare a doua spirite sălbatice.

Olympia nu-şi dăduse seama de cât de sălbatică era până nu fugise cu el şi simţise cum revenea la viaţă, fără ca măcar să-şi dea seama ce era sentimentul acela. Nu conştientizase cât de sufocată fusese până când nu-i spusese el că era o fată rea.

Nu conştientizase nici măcar cât de mult se limitase singură, deşi înţelegea de ce. Nu se putuse purta aşa cum îi cerea firea ei. Tinerele nu aveau acelaşi comportament ca tinerii domni. Tinerele nu puteau să facă nebunii, ca tinerii. Dacă o făceau, erau ruinate şi aduceau ruşine asupra familiilor lor. Tinerele trebuiau să respecte regulile.

Cu el însă, regulile nu mai erau valabile.

Liberă în sfârşit, acum îşi trăia viaţa, sorbind din sărutul lui ca dintr-o poţiune vindecătoare. Corpul ei se încălzi, şi căldura îi alină şi sufletul. Mintea ei prea plină se linişti şi se îmblânzi.

Era ca şi cum ar fi băut prea mult brandy, dar se simţea mai bine, mult mai bine.

În timp ce o săruta, Ripley o ridică de pe scaun şi o duse în dormitor, aşezând-o în picioare într-o parte a patului.

— Vreau să te văd, spuse el. Pe tine, toată. Şi să te venerez cu corpul meu, aşa cum am promis s-o fac.

— Şi eu vreau să te văd. De fiecare dată când apăreai la un eveniment, te urmăream. Era uşor s-o fac fără să fiu observată, pentru că toată lumea vă urmărea pe voi trei, ca să vadă ce nebunie aveaţi să mai faceţi. Cuvintele se revărsau din ea, dar trebuiau eliberate. Tot timpul te urmăream, felul în care te mişcai, felul în care dansai.

Voiam să fiu cea cu care dansai. Nici măcar nu mi-am dat seama că te priveam sau că gândeam acele lucruri ori de ce. Sau, dacă ştiam, am refuzat să recunosc acest lucru.

— Şi eu te-am privit, spuse el. Şi m-am gândit că era tare păcat că erai o fată respectabilă.

— Dar nu sunt, spuse ea.

— Acum, ştiu asta. A durat numai vreo şapte ani de când ţi-ai făcut debutul. Cât de greu de cap să fiu?

— Din fericire, mai am câţiva ani buni de trăit, spuse ea.

— Aşa e.

Ripley îşi plimbă degetele prin părul ei, atât de delicat, că ea se cutremură. O sărută pe frunte şi pe vârful nasului. Îi dădu ochelarii jos şi îi puse pe noptieră.

— Nu o să te pot vedea bine.

— O să stau aproape.

Halatul ei nu avea nasturi, doar un cordon la mijloc. Ripley îl desfăcu, şi halatul căzu. Pe dedesubt, purta o cămăşuţă de noapte albă. Îşi duse mâinile la faţa ei şi îi mângâie obrajii şi gâtul. Mâinile îi alunecară pe umerii ei. Se aplecă şi o sărută pe gât şi pe umeri. Pielea ei vibra de plăcere, dar şi tânjea să fie atinsă, sărutată de el.

Îi desfăcu funda de la gât şi îi trase cămaşa de noapte mai jos de umeri. Olympia simţea aerul nopţii pe pielea ei.

Degetele lui alunecară de la gât spre sâni, împingând decolteul din ce în ce mai jos, până când sânii îi erau complet expuşi. Dar ea era o fată rea, şi nu fu ruşinată de asta. În plus, o văzuse deja, la casa pescărească. Olympia voia să o privească aşa cum o făcuse atunci, ca şi cum ar fi fost cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată.

Expresia lui se schimbă, şi ea văzu o privire familiară. Observă însă şi altceva, ceva neaşteptat. Durere?

Ripley se aplecă, şi gura lui era pe ea, buzele lăsându-i urme pe sâni, cu atingeri uşoare. Însă, oricât de uşoare erau, Olympia le simţea adânc în ea, simţea cum îi făceau inima să zvâcnească şi le simţea şi… mai jos. Acum, recunoscu sentimentul, dorinţa.

Îl voia şi înţelese că îl aşteptase ani întregi, fără speranţă, pentru că nu îndrăznise să se înţeleagă pe ea însăşi. Acum, se transformase în ce trebuia să fie şi era ca o rochie care nu venea bine. Nu era de mirare că verişoara ei tot râdea de ea.

Apoi, el îi luă un sân în gură şi îl supse, iar ea uită de trecut, de verişoare, de rude, de tot. Îl apucă de braţe şi se ţinu bine, lăsând senzaţiile să alunece peste şi prin ea, şi se simţi beată, atât de minunat de beată.

Învăţase să creadă că niciun bărbat nu o avea să o dorească vreodată cu adevărat, aşa cum era. Însă el o voia.

Îi tachină şi îi sărută şi celălalt sân şi pomi mai jos, trăgându-i cămaşa de noapte după el şi tachinându-i pielea cu gura şi cu mâinile, îi linse buricul, făcând cercuri cu limba, şi ea gemu.

Ripley se duse şi mai jos, şi cămaşa de noapte alunecă peste şolduri, pe covor.

Apoi, îşi puse gura acolo, între picioarele ei, iar corpul ei se încordă. O străbătură spasme, căldură, plăcere şi o nevoie din ce în ce mai mare.

— Ah, gemu ea. Dumnezeule, Ripley!

Ducele nu se opri, şi senzaţiile deveniră aproape de nesuportat. Ea îşi plimbă mâinile prin părul lui, şi corpul său pulsa şi pulsa, dincolo de controlul ei, până când o senzaţie intensă o străbătu şi Olympia o lăsă să se reverse şi se prăbuşi.

El o prinse de talie şi o săltă pe pat.

În timp ce încerca să-şi revină şi să-şi limpezească mintea, Ripley îşi dădu jos halatul.

Pentru o clipă, ea îl privi, în timp ce inima îi bătea cu putere. Apoi, alunecă pe perne şi se bucură de privelişte. Era soţul ei. Putea să se uite. Iar priveliştea din faţă era la fel de frumoasă ca aceea din spate, pe care o admirase în ziua în care îl văzuse în cadă.

Nu văzuse prea mult din el în casa pescărească. Acolo, îşi ţinuseră pe ei majoritatea hainelor. Acum însă…

Pielea lui era ca bronzul în lumina lumânării şi poate de la soarele Italiei, unde fusese de curând. Lumina care aluneca peste păr arunca o nuanţă aurie asupra lui. Umerii puternici, braţele musculoase şi pieptul… Era chipeş, tare şi solid ca o statuie grecească sau romană. Cu o singură diferenţă. Văzuse statui clasice, şi nu toate aveau frunze. Văzuse poze în cărţi. Însă el era…

— Dumnezeule, spuse ea cu o voce pe care abia şi-o recunoştea.

Ripley se uită în jos, la mădularul lui erect.

— Asta se întâmplă, spuse el, când un bărbat e înnebunit după soţia lui. Dar nu-ţi face griji, rareori e fatal, aşa cum ţi-am zis acum câteva zile.

Ea râse.

— Ah, Ripley, spui cele mai romantice lucruri.

— Aş vrea s-o pot face, însă, în cazul meu, e cel mai bine să las acţiunile să vorbească. Se sui în pat şi se

poziţionă peste ea. Dar ţie îţi plac cuvintele, aşa că o să-ţi ofer câteva. Eşti minunată.

Olympia simţi lacrimi în ochi.

— Ai fost minunată când erai beată şi fugeai. Ai fost minunată când dădeai ordine. Când mi-ai spus să te ajut să escaladezi zidul şi îmi făceai zile fripte. Îmi doresc să fi început să te curtez acum mulţi ani. Câtă distracţie am ratat...

— O să compensăm, spuse ea, în timp ce se frecă la ochi.

— Fără plânsete.

— Nu plâng, spuse ea. Sunt doar... Relaţiile conjugale sunt emoţionante.

— Când sunt aşa cum trebuie, da.

— Când sunt cu persoana potrivită. Reuşi să zâmbească. Sau cu cea greşită, dar potrivită. Îşi întinse braţele. Sărută-mă!

— Cum îmi ceri, milady.

Se aplecă şi o sărută. De data asta, nu cu la fel de multă delicateţe. Tandreţea era acolo, dar mai intensă şi mai întunecată. Era ca şi cum ar trece printr-o ceaţă de primăvară şi ar intra într-o furtună de vară.

De data asta, şi ea îl atinse, explorând, învăţând, aşa cum făcuse şi el cu ea. Îl sărută pe umeri şi pe braţe şi-şi plimbă mâinile pe el cât de mult putu. Iar când îi simţi mădularul lipit de ea, îl prinse de fund şi îi auzi râsul înfundat în timp ce o mângâia în locul dintre picioare unde o sărutase şi îi făcuse cele mai delicioase lucruri şi unde îl dorea acum. Apoi, în cele din urmă, intră în ea şi scoase un sunet ca o combinaţie între geamăt şi râs.

De data asta, corpul ei îl primi cu uşurinţă. Apoi, senzaţiile o copleşiră: senzaţia de amestecare şi completare şi fericirea momentului. Era conştientă de căldura şi mirosul pielii lui şi de mirosul amestecat al corpurilor lor, dar, cel mai mult, de felul extraordinar în care îl simţea în ea. Îşi înfăşură picioarele în jurul lui, şi el o penetră şi mai adânc, iar ea scânci. Fără cuvinte, numai sunete, de surpriză şi plăcere.

De data asta, dură mult mai mult decât în casa pescărească. De data asta, făcură dragoste negrăbiţi, pentru că aveau tot timpul din lume. A face dragoste cu el însemna toate dansurile pe care le ratase cu el, dar şi mult mai mult de atât: era ceva foarte intim şi care îi oferea bucurie. Se mişcă odată cu el, respectând ritmul pe care îl stabilise el. Încet la început, apoi din ce în ce mai tare, ca un vals nebunesc, până când ea ajunse în rai. Apoi, era o stea care exploda de fericire. Urmară explozii mai mici şi, în cele din urmă, aluneca pe cerul nopţii, până când căzu în siguranţă în braţele lui.

Capitolul 17

Nu era de ajuns.

Era tot ce avea Ripley.

O ţinu strâns în braţe, pentru că putea fi ultima noapte în care o ţinea.

— Aşa mai merge, zise el.

— Înţeleg. Relaţiile astea conjugale nu sunt chiar perfecte decât dacă lady leşină.

— Sau ţipă. Preferabil, amândouă.

Ea se mişcă puţin în braţele lui ca să îl privească.

— Nici nu e de mirare că nu am găsit nimic despre asta în cărţile din casa Wayland. Nu e de mirare nici că mama a vorbit în termeni foarte vagi.

— Dar există cărţi, am o colecţie extinsă. Unele sunt vechi, deşi nimic nu se compară cu Biblia lui Gutenberg, din 1450, cu litere mobile.

— *Prima* cu litere mobile, sublinie ea.

El râse.

— Mai sunt şi mândrul proprietar al unei selecţii generoase de ilustraţii indecente, inclusiv un set de opere obscene de-ale lui Thomas Rowlandson. Unde ai înregistra cărţile indecente în sistemul tău?

— La filosofie naturală, spuse ea, sau într-una dintre

categoriile de literatură, depinde.
El o privi fix.
— Deci nu eşti complet inocentă în privinţa asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama.
— Boccaccio. Ovid. Chaucer. Însă, atunci când nu ştii nimic, genul ăsta de opere nu înseamnă mare lucru. Acum, o să le studiez din altă perspectivă, mai informată.
— Dacă ai văzut vreodată volumul *Şcoala lui Venus,* ai fi înţeles mai bine. Cred că e din perioada regelui Charles al II-lea. Descrie în detaliu genul de lucruri pe care le fac cuplurile. Cu ilustraţii.
Ea făcu ochii mari. Ripley nu putea spune sigur ce culoare aveau ochii ei acum, la lumina lumânării.
— Serios? Pare să fie ce îmi doream când căutam informaţii în biblioteca unchiului meu. Dar nu ştiam unde să mă uit.
— Dacă are astfel de cărţi, mai mult ca sigur le ţine ascunse, spuse Ripley. La fel ca tatăl tău.
— Nu sunt sigură că tata ştie ce are în bibliotecă. Şi, cum o să fie a noastră, nu o să afle. Sper că te-ai gândit unde să le punem.
În schimbul unei înţelegeri financiare generoase, colecţia de la biblioteca Gonerby Park era unul dintre lucrurile cu care Olympia avea să contribuie în căsnicia lor. Asta fusese una dintre condiţiile lui Ripley.
— Poţi să pui cărţile unde vrei, spuse Ripley. Putem extinde biblioteca de aici sau pe cea de la reşedinţa Ripley. Poţi alege să muţi volumele de la o bibliotecă la alta. Mai sunt şi opere fără valoare, pe care o să vrei să le triezi. O să fie o groază de lucruri de făcut, deşi nu sunt sigur că pot să-ţi ofer la fel de multe ca Mends.
Olympia se sprijini într-un cot.
— Nu am de gând să petrec tot timpul ca bibliotecară pentru tine, duce.
— Mă bucur să aud asta, pentru că am fantezii.
Se gândi la toate lucrurile pe care le ratase pentru că nu avusese o soţie. Dar nu, nu avea cum să fi fost la fel cu orice soţie. Trebuia să fie Olympia. Şi trebuia să fie acum.

Timpul greşit, circumstanţele greşite… Nu mai conta. Avea prezentul de care să se bucure.

— Ei bine, dacă trebuie să petrec majoritatea timpului în pat…

— Nu e obligatoriu un pat, spuse el.

— Dacă o să-mi petrec majoritatea timpului bucurându-mă de relaţii conjugale, e bine de ştiut că ai o imaginaţie vie. Fantezii.

— Am, draga mea. Unele şocante. Mi te imaginez ca gazda mea…

— Gazda ta?

— Te văd organizând cele mai mari baluri din Londra şi cele mai apetisante cine. Îmi imaginez cum ne plimbăm prin parc şi cum călăresc cu tine. Îmi imaginez costumele provocatoare pe care o să le porţi ca lider al modei.

— Într-adevăr, sunt şocată.

— Un duce burlac e o treabă, însă un duce căsătorit are obligaţii sociale. Şi, aşa cum ştii, mie îmi plac distracţiile. Însă, de acum încolo, seratele mele vor fi subiectul principal de discuţie din cu totul alte motive. Imaginează-ţi câţi oameni vor fi. Şocaţi când vor citi în *Foxe's Morning Spectacle* despre faptul că i-am găzduit pe rege şi pe regină.

— Îi şi văd pe domni în cluburi, căzând de pe scaune de şocaţi ce sunt. Sinceră să fiu, şi eu aş fi căzut rău de tot dacă nu ai fi fost tu în drum.

Se aplecă şi îşi trecu degetele prin părul lui.

Atingerea ei.

Vocea ei.

Căldura pielii şi formele dulci ale corpului ei. Felul în care zâmbea, se încrunta şi râdea. Felul în care îl privea, ca şi cum ar fi fost întreaga ei lume. De ce aşteptase aşa mult? De ce fusese atât de prost şi de orb?

— Şi o să dansăm în sfârşit împreună?

— O să dansăm, spuse el. Ripley se gândi la toate promisiunile pe care era posibil să le încalce, fără voia lui, în funcţie de rezultatul zilei ce urma. Adăugă: Hai să începem acum.

— Adică, să ne prefacem că dansăm.

— Nu.

Se ridică şi îi sărută creştetul capului şi nasul, apoi se dădu jos din pat. Îi găsi cămaşa de noapte şi arătă spre ea.

— Ar fi mai obraznic să dansăm goi, dar asta ar însemna să cer prea mult de la autocontrolul meu.

Olympia se dădu jos din pat, şi el îi trase cămaşa de noapte peste cap. Râzând, ea îşi strecură braţele prin mâneci şi legă funda. El îşi luă halatul pe el şi legă cordonul.

— Stai lângă şemineu. Prefă-te că vorbeşti cu preţiosul tău Mends şi fii cât de pedantă poţi.

— Am nevoie de ochelari.

Îi luă de pe noptieră, şi-i puse şi merse spre şemineu aşa cum ar merge într-o sală de bal. Acea aluzie de nerăbdare. Regina Sheba probabil mergea aşa. Şi Cleopatra.

Îşi luă o expresie foarte serioasă şi începu să se adreseze unuia dintre ornamentele de pe poliţă. Era un gentleman de porţelan, îmbrăcat în haine din perioada bunicului lui Ripley, stând la birou şi scriind o scrisoare.

— Cred că greşeşti, Lord Mends. Eu ştiu că *Monte Sancto di Dio,* a lui Antonio di Siena, cu trei gravuri rare de Baldini şi ilustraţii de Sandro Boticelli, este considerată a fi prima carte cu plăci de cupru.

Ripley se duse în partea opusă a camerei. Glezna dreaptă îi pulsa, dar nu îşi permise să şchioapete.

— Lady Olympia, spuse el. Am venit să-mi revendic dansul.

Ea îl privi uşor iritată.

— Nu-mi amintesc să mă fi invitat la dans, duce, sau eu să fi acceptat.

— Nu te-am invitat. Acesta e dansul pe care-l vreau, şi, din câte-mi amintesc, sunt duce.

Ea îl privi de sus în jos, şi Ripley era conştient că temperatura în jur creştea. Acea privire. Acei ochi.

— Într-adevăr, eşti, spuse ea. Oftă şi se întoarse spre gentlemanul de porţelan. Îmi cer scuze, Lord Mends, dar,

după cum vezi, e duce, şi ştii cum sunt.

Ripley o luă de mână şi o conduse către centrul camerei. Făcu o plecăciune. Ea se înclină uşor. El începu să murmure un vals de-al lui Rossini, din *La Gazza Ladra,* şi o luă în braţe. Începură să danseze.

Glezna rănită mai protesta din când în când, dar nimic grav. Doar o mică durere.

O ignoră, şi dansară împreună la fel de uşor şi de natural cum făcuseră şi dragoste. La fel de uşor cum fugiseră împreună.

Ripley îşi dori să fi dansat cu ea înainte.

Atâtea oportunităţi pierdute.

Însă dansau acum, în picioarele goale, învârtindu-se în dormitorul ei în timp ce el murmura linia melodică şi, din când în când, mai cânta şi câte o frază în italiană pe care şi-o amintea. Probabil era fraza greşită în locul greşit, dar nu conta. Dansară dintr-un capăt al camerei până în celălalt. Dansară până în garderobă şi afară din ea, în timp ce Olympia zâmbea. Dansară în budoar şi în jurul lui, apoi din nou în dormitor. Ripley nu voia ca acel moment să se termine, însă noaptea era scurtă, mult prea scurtă, şi el nu mai avea mult timp.

În cele din urmă, se opri. Se plimbă cu ea prin cameră, ca şi cum ar fi fost într-o sală de bal, însă, în loc să o ducă înapoi la domnul de pe poliţă, o conduse spre pat.

Ripley făcu o plecăciune.

Ea se înclină.

Râseră amândoi.

El îi cuprinse faţa în mâini.

— Te iubesc nebuneşte, îi spuse.

— Eu te iubesc nebuneşte, îi zise ea.

Inima lui începu să bată tare, însă nu de la vals. Ripley avea impresia că urma să-i sară din piept în orice clipă. Îi venea să plângă, dar nu putea face asta. Ea nu trebuia să bănuiască nimic. Avea un dragon de ucis. Nu era un motiv ca să îi strice seara asta – prima lor noapte de cuplu căsătorit.

— Bun, atunci rămâne stabilit… zise el.

Îşi desfăcu repede cordonul şi îşi aruncă halatul de pe el. Ea desfăcu funda şi îşi scoase cămaşa de noapte.

El o ridică în braţe şi o aşeză pe pat.

Făcu dragoste cu ea din nou, cât de dulce şi de tandru putea.

După aceea, dormiră.

Însă ce urma să se întâmple în ziua următoare nu putea fi ignorat. Ticăia în el ca un ceas, iar Ripley era treaz când cerul începu să se lumineze.

Olympia încă dormea şi abia se mişcă în clipa când el se dădu jos din pat.

Continuă să respire calm în timp ce el îşi căută halatul, scoase din buzunar biletul pe care îl scrisese şi îl lăsă pe noptieră. Fără niciun zgomot, el se îndreptă spre pasajul care le lega apartamentele.

Valetul lui, Snow, unul dintre puţinii oameni care ştiau despre întâlnirea din acea dimineaţă, îi aduse cafea şi un biscuiţel.

Ripley bău cafeaua şi mâncă biscuiţelul, fără tragere de inimă. Mai făcuse asta. Avea nevoie de cafea şi de ceva de mâncat. Trebuia să fie treaz, alert şi, mai presus de orice, să nu tremure de foame sau de oboseală.

Se îmbrăcă în negru. Un duelist înţelept purta mereu culori închise, ca să fie o ţintă mai dificilă, mai ales într-o dimineaţă tipic londoneză.

La ora stabilită, ieşi din casă cu Snow. Cei doi intrară pe South Audley Street, apoi dădură în Stanhope Street, după care ajunseră în Lane Park, unde îi aştepta o diligenţă. Pershore era înăuntru. Ripley se urcă, lăsându-l pe Snow să îi urmeze într-un alt vehicul.

Diligenţa se îndreptă spre Putney Heath.

*

Olympia dansa la Almack’s.

În sală, trupa lui Weippert cânta un vals de-al lui Rossini, din *La Gazza Ladra.* Dansa, în cămaşa ei de noapte, cu Ripley. El era îmbrăcat ca un paşă turc, avea mustaţă şi

un turban cu bijuterii, pantaloni bufanţi şi papuci răsuciţi la vârf. Erau singurii care dansau. Toţi ceilalţi se uitau şi arătau cu degetul, râzând. Apoi, cineva ţipă:

— Opriţi-i! Opriţi-i! Fug!

Scena se schimbă, şi ea şi Ripley alergau pe Battersea Bridge, urmăriţi de un câine imens care avea spume la gură. Săriră într-o trăsură şi trântiră portiera. Câinele se lovi de ea, lătrând furios. Înăuntru, îl găsiră pe Ashmont, care avea un pistol în mână. În timp ce Olympia se uita, incapabilă să vorbească sau să se mişte, acesta aţinti arma spre inima lui Ripley. În afara trăsurii, câinele zgâria uşa, urlând ca un demon. Ashmont apasă pe trăgaci.

Olympia se trezi, iar inima îi bătea cu putere, ca şi cum chiar ar fi fugit de demoni şi ar fi fost prinsă cu un fost logodnic ucigaş.

Pentru o clipă, nu putu scăpa de vis şi nu îşi dădu seama unde era. Apoi, observă că dormitorul nu era întunecat, ci scăldat în lumina perlată a dimineţii.

Închise ochii. Noaptea trecută, Ripley fusese atât de pasional şi de tandru. Fusese ca un vis, ca fanteziile din copilărie. O făcuse să se simtă ca o prinţesă din poveşti. Îi oferise o noapte a nunţii perfectă, aşa cum îi şi promisese. El…

…Nu era acolo.

Ea se ridică, înfiorată. Vedea că Ripley nu era acolo, dar tot întinse mâna ca să atingă perna pe care se odihnise capul lui. Perna era rece.

Bineînţeles că toate cuplurile căsătorite aveau dormitoare separate. Împărţeau patul numai ca să facă dragoste. Dar se separau şi în noaptea nunţii?

Fusese atât de afectuos.

„Te iubesc nebuneşte”.

Nu visase asta.

Nu visase dansul în picioarele goale cu Ripley, care murmura un vals în timp ce o învârtea printre camere. Nu visase că făcuseră dragoste. Corpul o durea în locuri în care nu era obişnuită să simtă ceva. Nu visase că adormise în braţele lui.

Totul fusese real. Şi asta era. Ce toantă era! Era posibil ca el doar să fi avut nevoie la toaletă. Şi, dacă se dusese în camerele lui, poate făcuse asta doar ca s-o lase să doarmă liniştită... ceea ce era perfect normal şi rezonabil, ba chiar înduioşător. Dacă nu ar fi fost coşmarul, încă ar fi dormit.

Ferită de străzile principale şi cu o grădină întinsă, partea principală a casei Ripley se bucura de mai multă lumină decât multe case din Londra. Deşi soarele răsărea la patru dimineaţa în această perioadă a anului şi deşi nu strălucea foarte puternic, unghiul luminii şi liniştea din casă îi dădură de înţeles că se trezise cu câteva ore mai devreme decât o făcea de obicei.

Noaptea nunţii se întinsese mult după miezul nopţii, era sigură de asta.

Ar face bine să se culce din nou – asta dacă nu voia să fie trasă la faţă.

Rămase cum era, uitându-se la şemineu, unde domnul de porţelan pe care îl tratase drept „Lord Mends" stătea la micul lui birou, îşi spuse că totul era în regulă, însă ceva *nu* era în regulă.

Se împinse spre marginea patului şi se pregătea să se dea jos, când văzu hârtia împăturită de pe noptieră.

Draga mea,

Deja, când o să citeşti acest bilet, situaţia va fi lămurită, în bine sau în rău. Ştiu, o să fii furioasă şi o să-mi spui o sută de sinonime pentru idiot. Crede-mă, dacă aş putea să mă port într-un mod mai inteligent, aş face-o. Dar ştii cum e creierul meu. „E mai mult sau mai puţin ca al lui, deşi mai puţin ar fi aproape imposibil de imaginat". Mi-ai spus asta marţi. Îţi aminteşti? Eu îmi amintesc aşa clar. Te aud spunând-o, privirea ta mutându-se uşor în altă parte, din cauza băuturii, şi mă trezesc zâmbind ca un tont.

Dacă ar fi fost posibil să evit imbecilitatea acestei dimineţi, îţi jur că aş fi făcut-o. Însă nu i-am putut oferi prietenului meu satisfacţia pe care o cerea. Regret că i-am

trădat încrederea. Regret umilinţa pe care a avut-o de suportat. Pentru astea, îmi pot cere scuze. Dar nu regret că m-am îndrăgostit de tine. Din câte ştiu, e posibil ca asta să se fi întâmplat acum mulţi ani, dar am fost prea prost ca să-mi dau seama. Oricum, ştiu asta acum şi refuz să-mi cer scuze pentru că nu te-am dus înapoi la el. Când mă gândesc cât de aproape am fost să fac asta şi mi te imaginez ca soţia lui, nu a mea… Dar nu, să nu-mi imaginez asta. Eşti a mea, şi m-am salvat pe ultima sută de metri.

Pierderea unei prietenii clar nu e un preţ prea mare, când aş fi dispus să-mi dau viaţa pentru tine. Nu că aş avea de gând să fac asta. Dar, dacă lucrurile nu merg bine, trebuie să-ţi aminteşti că nu regret nimic, decât durerea pe care evenimentul de azi e posibil să ţi-o provoace. Trebuie să mă crezi că pentru nimic în lume nu aş da înapoi nici măcar un minut din ultimele patru zile.

Trebuie să mă crezi că te iubesc, tare de tot.

Crezi în mine, dragă Olympia, scumpa mea ducesă.

Idiotul tău care te adoră,

Ripley

— *Idiotule!* strigă Olympia.

Sări din pat şi chemă un servitor. Când nimeni nu apăru imediat, traversă camera, deschise uşa şi ţipă la servitorul care aţipise pe coridor.

— Când a plecat?

Servitorul Thomas căzu de pe scaun.

— Poftim, Excelenţă?

— Ducele, spuse ea. Când a plecat?

Privirea lui Thomas se plimbă în stânga şi-n dreapta, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Ripley să apară de sub una dintre mesele de pe coridor.

— Nu ştiu, Excelenţă.

— Află. Şi pune pe cineva să îi trezească pe menajera mea şi pe Wrenson. Acum!

Wrenson era supraveghetorul casei. Era treaba lui să ştie totul despre toţi, în orice clipă.

Thomas păru panicat.

— Acum, repetă ea. Wrenson o să ştie, dar, dacă nu ştie sau se preface că nu ştie, trebuie să-l faci pe portar să-ţi spună. Şi zi-i că vreau o birjă, nu o trăsură, în zece minute la poartă. Nu-mi pasă dacă trezeşti toată casa. Nu avem nicio clipă de pierdut.

Folosi tonul despre care ştia de acum că avea efect asupra bărbaţilor de toate vârstele şi rangurile. Servitorul o luă la fugă. Olympia se grăbi înapoi în garderoba ei. Deschise uşile şi scoase câteva articole la nimereală.

— Jenkins! strigă ea. Unde naiba eşti? Cum să găsesc ceva? Jenkins? Pentru numele lui Dumnezeule, grăbeşte-te!

Scotea rochii din şifonier şi le arunca pe jos, când Jenkins intră, încă legându-şi rochia.

Privi uimită distrugerea lăsată în urmă de stăpâna ei.

— Am nevoie de ceva cu care să mă îmbrac repede, spuse Olympia. Nu culori aprinse.

Dacă purta culori aprinse, ar fi văzut-o de departe şi ar fi putut fi o distragere fatală.

— Zece minute, atât, şi chiar şi aşa e posibil să ajung prea târziu.

— Excelenţă?

— O să-ţi explic mai târziu. Nu avem timp acum. Olympia se uită pe geamul camerei. Trebuie să ne rugăm să ajung acolo înainte să fie prea târziu. Vara nu ar începe mai devreme de şase dimineaţa. Cât e ceasul, Jenkins?

— Aproape patru jumătate, Excelenţă.

— E timp destul, spuse Olympia. Dar trebuie să mă îmbrac în zece minute, şi birja ar face bine să fie la poartă.

— Excelenţă, ştii că e imposibil…

— Fă să fie posibil, Jenkins. E o treabă pe viaţă şi pe moarte. Dacă nu mă îmbraci destul de repede, o să mă duc în cămăşuţă.

Ideea ca Excelenţa Sa Ripley să apară în public în cămaşa de noapte îi dădu lui Jenkins avântul să facă imposibilul.

Dură un sfert de oră, însă Olympia se bazase pe cel puţin douăzeci de minute pentru birjă şi vestimentaţie.

Jenkins reuşise să-şi îmbrace stăpâna foarte repede. Şi pe ea, pentru că insistă să meargă cu Olympia, iar aceasta îi spuse că nu avea să o aştepte.

Astfel, ducesa de Ripley şi menajera ei ieşiră din casă la timp, poate cu o jumătate de oră în urma soţului ei, potrivit spuselor portarului.

În timp ce birja înainta pe străzile din Londra, Olympia îi explică lui Jenkins că Secundanţii aveau să fie nevoiţi să marcheze şi să măsoare terenul. Asta avea să dureze ceva, pentru că fiecare secundant avea să vrea ca omul lui să fie în cea mai bună poziţie. O ultimă încercare de a-i împăca pe duelişti era totuşi posibilă. Deşi întâlnirea fusese stabilită cel mai probabil pentru ora şase, era posibil să aibă loc la şapte. Oricum ar fi fost, duelul nu începea până când nu se făceau toate formalităţile şi nu era totul stabilit.

Olympia se concentră pe partea tehnică a duelului, ca să nu se gândească la realitatea pistoalelor care trăgeau gloanţe în cei doi idioţi despre care se presupunea că erau cei mai buni prieteni.

Din fericire pentru emoţiile ei, birja înainta repede. Cum casa Ripley nu era departe de Park Lane, merseră pe străzile mari ale metropolei. Căruţele cu mărfuri îşi făceau drum prin Londra, dar birja Olympiei ajunse la Hyde Park fără probleme. În scurt timp, se îndrepta spre Putney Heath.

*

În drum spre locul întâlnirii, Pershore îi oferi lui Ripley o sticlă cu apă în care era pus şi puţin brandy.

Ripley o luă şi râse.

— Ah, pregătirea.

— Poate tu nu ai nevoie de asta, dar eu am, spuse Pershore.

— Fie că am nevoie, fie că nu, este un stimulent plăcut la această oră. Ripley bău. Mi-ar fi plăcut o oră sau două de somn în plus.

Cu soţia lui în braţe. Dar cel puţin îşi trăise nunta şi

noaptea nunţii. Şi ce noapte a nunţii fusese!

— Un duel în ziua de după nuntă, spuse Pershore. A fost urât din partea lui Ashmont.

— Şi lui i se pare urât că m-am căsătorit cu mireasa lui.

— Dacă ar mai fi aşteptat puţin, s-ar fi liniştit.

— Şi apoi, ce? întrebă Ripley. Toată Londra vorbeşte despre el, ceea ce nu e nimic nou, doar că, de data asta, e rănit în cea mai sensibilă parte a unui bărbat – în mândrie. Are nevoie de această confruntare, şi trebuie să recunosc că şi eu am. Altfel, nu am avea cum să lămurim situaţia.

Trebuiau să se înfrunte. Altfel situaţia dintre ei ar fi fost mereu tensionată. Nu exista nicio altă soluţie, decât ca unul din ei – sau amândoi – să înfigă un glonţ în celălalt.

Olympia ar spune că asta era o metodă barbară. Dar bărbaţii erau barbari.

Dacă secundanţii ar fi găsit un mod de a-i împăca, Ripley ar fi fost uimit şi fericit. Sarcina se dovedise însă a fi imposibilă. Cum nu reuşiseră să cadă la pace, trebuia să se concentreze pe câştigarea duelului.

Nu putea participa cu inima îndoită. Ashmont nu ar face asta.

Ripley nu se putea gândi acum la trecutul lui cu Ashmont şi Blackwood sau la modul în care se salvaseră unul pe celălalt de mai mult ori, dar mai ales când erau trei băieţi foarte nefericiţi, în perioada petrecută la Eton. Era ca şi cum s-ar fi luptat cu propriul frate. Dar nu putea privi lucrurile aşa.

Era o chestiune de onoare.

Onoarea cerea ca Ripley să facă tot ce putea ca să-şi omoare prietenul şi ca prietenul lui să încerce să îl omoare pe el.

Ajunseră la Putney Heath din timp. Aranjară ca diligenţa să aştepte într-un loc adăpostit, unde răniţii sau morţii puteau fi duşi repede. Diligenţa trebuia să fie şi într-un loc unde să nu atragă atenţia poliţiei metropolitane, care făcea raiduri exact pentru a preîntâmpina genul ăsta de situaţii ilegale.

După ce scoase cutia cu pistolul, Pershore şi Ripley se apropiară de locul stabilit.

Ajunseseră primii, aşa cum sperase Ripley.

Se plimbă pe terenul duelului, ca şi cum ajunsese mai devreme decât alţi invitaţi la o petrecere. Glezna lui încă nu era complet vindecată, dar refuză să şchioapete sau să se rezeme în baston.

Doctorul şi valetul lui Ripley, care ajunseră la scurt timp după Ripley şi secundantul său, îl lăsară singur şi stătură departe de Pershore. Cel din urmă căuta obstacole în drum când Ashmont şi secundantul lui, Morris, apărură, cu doctorul şi servitorul în spate.

*

Birja Olympiei se opri la Putney Bridge, unde păru să dureze o eternitate să plătească taxa şi o alta până când poarta se deschise. Trecură de pod şi ajunseră în strada principală, dincolo de White Lion.

Mintea ei tot pâcla secvenţe: ea căzând în apă… Ripley ducând-o la han, în timp ce spectatorii strigau… croitoreasa şi angajaţii ei şi corsetul lor obraznic… Ripley stând gol în cadă… scena cu Bullard din curte…

Atât de multe se întâmplaseră într-o singură zi, şi timpul petrecut în Putney fusese doar o parte a acelei zile de neuitat.

Nu se putea termina totul aşa repede.

Nu aveau cum să se fi găsit numai ca totul să se termine acum.

Nu se putea termina cu moartea lui pe un câmp noroios, într-o dimineaţă de vară, în ziua de după nuntă.

— O să te omor, bombăni ea. Nu poţi să-mi faci asta, Ripley.

— Excelenţă?

— Când e ceasul? întrebă Olympia.

*

Ultimul lui efort de cădere la pace eşuă, aşa cum era menit să se întâmple.

Cu o mască pe faţă, Ripley păşi calm la locul lui şi îl privi pe Ashmont, care era la fel de rece şi de calm.

Pershore îi dădu lui Ripley pistolul lui.

Pistoalele pentru duel ale lui Ripley erau mereu ţinute în condiţii impecabile. Interioarele ţevilor nu aveau nici urmă de rugină. Închizătoarele şi trăgaciul funcţionau ireproşabil. Ripley îşi cunoştea foarte bine pistoalele. Cu toate astea, le verificase de dimineaţă, înainte să plece de acasă, iar el şi Pershore le verificaseră din nou când erau încărcate. Nu-şi făcea griji că ar putea să nu funcţioneze sau pentru alte astfel de accidente.

El, Blackwood şi Ashmont exersaseră de când erau mici, şi nu trăgând pur şi simplu la ţinte. Folosiseră o marionetă, care trăgea cu un pistol, fără gloanţe, bineînţeles, în acelaşi moment în care trăgeau şi ei, aşa că învăţaseră să îşi menţină calmul când se trăgea. Era o calitate pe care le-o impusese tatăl lui Blackwood. Deşi ducele anterior de Blackwood ura duelurile, înţelesese că erau momente când nu puteau fi evitate. Astfel stând lucrurile, un bărbat trebuia să ştie ce să facă.

Cum fusese secundantul lui Ashmont în multe probleme de onoare, Ripley ştia cum acţiona. Nu îl subestima, beat sau treaz. Astăzi, părea să fie treaz. Nici măcar el nu ar fi atât de idiot încât să bea toată noaptea înaintea unui duel.

Ripley se aşeză în linie cu rivalul său, cu pistolul în mâna dreaptă, cu ţeava îndreptată în jos. Se propti bine pe picioare. Se îndreptă şi îşi ridică braţul drept, fixându-şi privirea nu asupra lui Ashmont, ci pe unul dintre nasturii de pe haina lui. Ştia că şi Ashmont făcea acelaşi lucru: alegea un obiect mic pe care să-l nimerească şi se concentra asupra lui.

Se cunoşteau prea bine unul pe celălalt. Făcuseră asta de prea multe ori, deşi era prima oară când ţineau unul spre altul.

Riscul să se omoară unul pe celălalt era foarte mare.

„Îmi pare rău, Olympia!”

Însă acela fu singurul moment de emoţie pe care Ripley şi-l permise. Nu era loc pentru emoţii pe terenul de duel.

Secundanţii se retraseră la o distanţă sigură în spatele dueliştilor.

Doctorii se aşezară aproape de ei.

Servitorii se duseră în spatele doctorilor.

Ripley trase trăgaciul şi ridică pistolul.

Toată fiinţa lui se concentra asupra lui Ashmont. Ştia că Ashmont făcea acelaşi lucru, dând la o parte fiecare gând, fiecare regret, fiecare amintire.

— Domnilor, sunteţi pregătiţi?

— Da, răspunseră Ripley şi Ashmont în acelaşi timp.

*

Când Olympia văzu diligenţa, ascunsă după copaci, îi spuse birjarului să se oprească. Lăsă geamul jos şi se întinse spre mâner înainte ca trăsura să se fi oprit.

Sări în drum şi alergă spre diligenţă, cu Jenkins în spatele ei.

— Unde sunt? îl întrebă ea pe birjar.

— Nu ştiu, zise el.

— Ba ştii. Sunt…

Se opri când auzi voci.

— E mai bine să nu mergeţi în toată nebunia aia, domnişoară. Nu ştiţi peste ce o să daţi. Sunt acolo de ceva timp.

Avea dreptate. Olympia habar n-avea ce se întâmplase, iar ultimul lucru pe care voia să-l facă era să le distragă atenţia şi să fie cineva ucis din greşeală din cauza ei.

Asta în loc să se ucidă cu intenţie, la naiba cu ei!

Spera că încă vorbeau despre distanţe şi teren.

O luă cât de încet putea pe drumul pe care merseseră probabil şi bărbaţii… şi dintr-odată, se opri, când priveliştea se deschise în faţa ei.

Deja erau la locurile lor, cu pistoalele ridicate.

Era ca un coşmar, în care îngheţase, incapabilă să se mişte sau să vorbească. Nu îndrăznea să o facă. Nu putea decât să stea nemişcată, în speranţa că Ripley nu o observase cu coada ochiului. Era prea târziu ca să-l oprească. Acum, nu trebuia să-l distragă.

Toate astea îi trecură prin minte foarte repede, dar păru o eternitate, în timp ce privea neajutorată scena: mâna lui Ripley care ţinea pistolul îndreptat spre prietenul său. Pistolul lui Ashmont, îndreptat spre Ripley. Ambii bărbaţi stăteau extrem de drepţi. De unde era ea, păreau să fie din piatră.

O voce strigă:

— Domnilor, sunteţi pregătiţi?

Cei doi răspunseră în acelaşi timp:

— Da.

Ea îşi acoperi gura şi îşi înăbuşi un ţipăt: „Nuuu”.

Văzu cum căzu batista. Păru să cadă aşa încet, plutind în aer. Două zgomote întrerupseră tăcerea dimineţii, unul după celălalt.

În acelaşi moment nesfârşit, văzu cum braţul lui Ripley se ridică, trăgând în aer. Păsările se împrăştiară din copaci, în timp ce ea privi neajutorată cum Ripley se răsuci şi căzu la pământ.

Capitolul 18

Olympia îngheţă, nevenindu-i să creadă ce văzuse.

Era atâta linişte în jur, cu excepţia păsărilor.

Amorţită, se uită cum Ashmont îi dădu pistolul unui bărbat din apropiere şi alergă spre Ripley. Un alt bărbat o luase în acea direcţie, însă Ashmont îl dădu la o parte.

Se apropie şi ea.

Îl văzu pe Ashmont aşezându-se în genunchi şi ridicându-i capul lui Ripley. Ceva întunecat se întinsese pe o parte a feţei lui şi pe gât.

Văzu că Ripley avea convulsii. Şi corpul lui Ashmont tremură când se aplecă spre prietenul lui.

Olympiei îi trecu amorţeala şi alergă spre ei. Se izbi de Ashmont, împingându-l atât de tare, că acesta căzu.

— Pleacă de lângă el! Lasă-l în pace!

Îngenunche lângă soţul ei, al cărui corp era cutremurat de spasme. Sânge. Atât de mult sânge. Olympiei i se făcu rău.

Era conştientă că mai era un bărbat acolo, deschizând o geantă neagră, dar era pur şi simplu acolo, ca păsările revoltate. Zgomot. Pe fundal.

Deveni conştientă şi de alt sunet, complet nepotrivit.

Îi luă puţin ca să-şi dea seama ce era.

Râs. Cascade de râs. Se uită la capul plin de sânge al soţului ei. Acesta era ghemuit şi râdea.

Îl privi pe Ashmont, care se lăsase în genunchi. Şi el se ţinea de stomac şi râdea.

— Te urăsc! strigă ea. Vă urăsc pe amândoi!

Îl lovi pe Ripley în braţ.

— Idiotule! Ce e în neregulă cu tine?

Îl tot lovea. Plângea şi ura că făcea asta, dar nu se putea opri.

În cele din urmă, Ripley o luă de mână.

— Totul e în regulă, spuse el.

— Ba nu e. Nimic nu e în regulă. Uită-te la tine. Ce e în neregulă cu tine?

Ripley râdea, în vreme ce sângele îi şiroia pe faţă.

— Ripley!

— Î-îmi pare rău, draga mea.

Şi el, şi Ashmont nu se puteau opri din râs.

— Vă urăsc pe amândoi atât de mult!

— Dacă Excelenţa Voastră îmi permite să vă examinez, spuse bărbatul cu geanta neagră.

Olympia se dădu la o parte. Se lăsă în genunchi şi îşi prinse braţele în jurul lor. Îşi odihni fruntea pe braţe şi încercă să se calmeze. Inima îi bătea cu putere.

— La naiba, Olympia, spuse Ripley. Trebuia să dormi!

Ea îl privi.

— Nu vorbi cu mine!

Ripley se ridică, scâncind în timp ce făcea asta. Îşi duse mâna la cap.

— Mă ustură.

Îşi dădu mâna la o parte. Era lipicioasă de la sânge. Îi curgea sânge dintr-o parte a capului şi îi acoperea jumătate de faţă.

Ea îşi aşeză capul la loc pe braţe.

— O să se rezolve într-o clipită, Excelenţă, spuse omul cu geanta. Doar a zgâriat scalpul. Cred că Excelenţa Sa o să-şi revină cu nişte amoniac.

— Nu, spuse Olympia. Niciodată nu leşin. De câte ori îi văzuse pe fraţii ei sângerând? Mereu cădeau de la ferestre, sau din copaci, sau în lacuri, sau pe pietre. Sau se băteau. Dar, de data asta, era diferit. Se pare că nu a murit.

— Se pare că nu, spuse Ripley. Nu mă simt mort.

Olympia se întoarse. Era furioasă şi îngrozită în acelaşi timp. Ripley râdea, dar avea dureri. Doctorul spusese că rana era minoră, dar bineînţeles că ar fi zis asta. Bărbaţii luau în râs cele mai groaznice lucruri şi disperau din cauza unor banalităţi.

Dar era atâta sânge. Olympia îşi aminti cum reacţionase Ripley la problema cu glezna luxată. Bărbaţilor li se părea că era nedemn de ei să fie răniţi. Se prefăceau a nu fi. S-ar fi prefăcut şi dacă le bătea moartea la uşă.

Olympia se dădu la o parte. Nu avea de ce să încurce în timp ce doctorul îl îngrijea pe soţul ei idiot. Ripley nu era la un pas de moarte, dar ea era prea panicată. Mâinile îi tremurau. Se uită la ele.

— Da, e cel mai bine să-l laşi pe doctor să se ocupe, spuse Ashmont. Nu vreau ca nemernicul să sângereze până la moarte de la o gaură superficială în cap.

— Superficială? spuse Ripley. Fir-ar să fie, aproape m-ai omorât! La ce naiba te gândeai?

— Te-ai mişcat! spuse Ashmont. Nemernicule, ai trişat!

— Am trişat? Ce credeai c-o să fac? Aproape m-ai omorât, idiotule!

— Care e problema ta? Nici măcar nu ai *încercat* să mă omori!

— Credeai c-o s-o fac?

— De ce nu?

În timpul conversaţiei, doctorul îşi continuă calm treaba. Pentru prima oară în viaţa ei, Olympia refuză să se uite. Oricum, avea o idee despre ce trebuia făcut. Ar fi curăţat rana şi ar fi aplicat presiune ca să oprească sângerarea. Dacă era minoră, aşa cum spusese doctorul, sângerarea ar trebui să se oprească destul de repede. Nu ştia cât avea să dureze.

Însă bărbaţii nu păreau preocupaţi de asta. Ar fi simţit tensiunea, chiar dacă nu o arătau. Simţea însă… uşurare?

Bărbaţii.

— O gaură în cap, bombăni ea. Suntem siguri că nu era deja acolo?

Doctorul îi aruncă un zâmbet.

— Glonţul a atins urechea Excelenţei Sale şi scalpul. Arată mult mai rău decât este de fapt, pentru că rănile de la cap sângerează mult. Începu să-i bandajeze părul lui Ripley. Mă bucur să spun că rana nu e fatală. Arată chiar bine. E curată.

— O să trăiască? întrebă ea.

— Dacă mă laşi, zise Ripley.

— Nu vorbesc cu tine, spuse ea. Şi nici cu tine, adăugă uitându-se la Ashmont.

— Cu mine? Trebuia să mă împuşte. Nici măcar nu a tras în direcţia mea.

— Nu-mi puteam împuşca cel mai bun prieten, spuse Ripley. Mi-am spus că puteam s-o fac, dar n-am putut.

— Mă bazam pe tine să tragi, zise Ashmont. Te-aş fi ratat la limită. Dar ţi-ai ridicat braţul şi mi-ai modificat ţinta, la naiba cu tine!

— De unde să ştiu?

— Ce altceva puteam să fac?

Olympia îi privi şocată pe amândoi.

— Să nu-mi spuneţi că totul a fost doar pentru spectacol.

— Onoare, spuse Ripley.
— Onoare, zise şi Ashmont.
— A lui. A mea, spuse Ripley în timp ce studie faţa lui Ashmont, după care se uită şi la ea. Şi a ta, ducesă.
— Mai ales a ta, întări Ashmont.
Ea îl privi.
— A mea! De parcă aş fi vrut să faceţi aşa ceva în numele meu.
— La naiba, Olympia! Nu puteam să te las să pleci fără să lupt, spuse Ashmont.
— O luptă serioasă, zise Ripley. Un pumn în faţă nu era de ajuns.
— Ar fi arătat mai bine dacă chiar ai fi tras în mine, spuse Ashmont.
— Într-adevăr.
— Ar fi arătat mai bine, repetă Olympia, căreia nu-i venea să creadă ce auzea.
Nu ar fi trebuit să fie aşa şocată, doar avea şase fraţi. Şi, exact cum ar fi făcut şi ei, cei doi bărbaţi o priveau nedumeriţi.
Doctorul îşi strânse geanta şi plecă.
— Dar nu înţelegi? Dacă Ashmont nu s-ar fi luptat pentru tine, ar fi părut că el credea că nu meriţi.
— Dar meriţi, spuse Ashmont. A trebuit să lupt.
— Dumnezeu să-mi dea putere, spuse Olympia în timp ce-şi ridică mâinile disperată şi plecă.

*

Ripley şi Ashmont o priviră cum se îndepărta. De data asta, mergea cu mai mult decât o urmă de nerăbdare.
— Nu te poţi aştepta ca femeile să înţeleagă, spuse Ashmont. Dar tu înţelegi.
— Da. A durat ceva. Puţin complicat.
— Aşa e.
— Mă ajuţi să mă ridic?
Ashmont îl ajută.
— Chiar am vrut să te omor, spuse el. Sau măcar să

te rănesc grav. Cel puţin, asta am crezut.

— Ştiu. Şi de ce n-ai făcut-o?

Ripley ceruse o explicaţie, lucru pe care nu îl făcea de obicei.

Ashmont se încruntă şi trecu o clipă lungă până zâmbi din nou şi ridică din umeri.

— Scrisoarea pe care mi-a trimis-o… A fost blândă.

Ochii lui albaştri se îndreptară spre Olympia, care mergea hotărâtă pe drum.

— Ai face bine să te duci după ea. Ar fi ciudat dacă ar fugi. Din nou.

Ashmont râse şi se alătură bărbaţilor care îl însoţiseră.

Ripley se duse după soţia lui.

*

O găsi aşteptând lângă diligenţă. Cu braţele încrucişate, îl privi apropiindu-se. Ripley avu grijă să nu şchioapete. Capul îl durea şi îl ustura, dar nu avea de gând să recunoască asta.

— Presupun că va trebui să schimb bandajele, spuse ea. Şi să pun gheaţă.

— Cu siguranţă nu, spuse el. Snow o să facă asta. Vrei să-i răneşti sentimentele?

Olympia se uită la valetul lui.

— O să te întorci la casa Ripley cu Perkins. Eu şi ducele o să venim cu trăsura.

Snow îi respectă ordinele, aşa cum păreau să tot facă bărbaţii, dar tot îi aruncă o privire lui Ripley.

— Fă aşa cum a spus Excelenţa Sa. Du-te! Nu o să fie prima ta călătorie cu birja, şi Perkins nu o să te muşte. Cel puţin, nu prea tare. Şansele unei infecţii sunt destul de mici.

Snow plecă.

Pershore dispăruse şi el.

Dacă Ripley ar fi fost Pershore şi ar fi văzut-o pe Olympia mergând spre el, şi el ar fi fugit.

Ripley o ajută pe Olympia să se urce în trăsură, apoi urcă lângă ea.

Tăcerea şi o atmosferă rece se făcură simţite până când se apropiară de taverna Green Man, aflată pe Putney Hill.

— Putem să ne oprim dacă vrei. Ştiu că asta este tradiţia, după un duel.

Păreau să facă progrese.

— Nu azi, spuse el. Am băut înainte. Brandy şi apă. Şi asta e tot o tradiţie.

— Aş fi vrut să ştiu asta, spuse ea. Asta aş fi băut înainte de nuntă. Prima nuntă. Brandy-ul e bun. Ceaiul e bun. Dar, împreună, nu sunt deloc delicioase. Mă bucur să aud că ai cerut tărie. Asta trădează un oarecare nivel de sensibilitate.

— Nu eram insensibil, spuse el. Dar nu-mi era frică de Ashmont. Ştiam că exista pericolul să mă lovească, însă şansele de a fi o lovitură mortală erau mici, de unu la paisprezece. Şi erau şanse de doar unu la şase să fiu rănit.

Olympia îl privi peste ochelari.

— Doar.

— Tu eşti cea practică şi raţională, spuse el. Hai să privim problema dintr-un unghi practic şi raţional. Hai să împărţim corpul unui duelist în nouă părţi. Dacă un bărbat are poziţia corectă, atunci glonţul nu o să-l omoare decât dacă-l loveşte în trei dintre acele părţi.

— Dacă este în poziţia corectă. Şi unde ar fi asta, mă rog? În următorul oraş?

— Ideea e că nu stai complet cu faţa către rival. E ridicol. Dar, dacă stai cum am stat noi, riscul de a fi lovit este de cinci la unu.

— Deci riscul nu e nul, observ.

— Draga mea, ce risc credeai că este să mori în timp ce goneai spre Putney într-o diligenţă? Acei aşa-zişi birjari au impresia că sunt jochei la Goodwood. Diligenţele sunt capcane ale morţii. Ştii la fel de bine ca mine că aruncă pasageri în drum tot timpul. Eu ar trebui să fiu furios pe tine pentru că ţi-ai asumat un asemenea risc, dar nu sunt,

pentru că sunt un bărbat iertător şi ştiu că ai făcut asta din grijă pentru mine. Iar asta nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi dormit, aşa cum ar fi trebuit s-o faci. Nu te-am obosit destul azi-noapte?

Ea făcu ochii mari.

— De asta ai făcut tot ce ai făcut? Ca să mă oboseşti?

— La naiba, chiar crezi că sunt atât de calculat? Te-am vrut pe tine şi să profit din plin de noaptea nunţii, să mă asigur că nu o s-o uiţi niciodată. Am plănuit să nu fiu ucis, dar trebuia să iau în consideraţie şi cealaltă posibilitate, oricât de mic era riscul.

Ea îi privi capul bandajat.

— Dacă trebuie să privim problema logic, presupun că ai demonstrat probabilităţile. Un centimetru ar fi făcut o diferenţă foarte mare.

— Aş fi preferat ca glonţul să fi trecut pe lângă ureche. A fost cam prea aproape.

— Într-adevăr.

— Oricum, trebuie să-i recunosc meritul lui Ashmont. A gândit cât de drăguţ posibil. Toţi suntem ţintaşi foarte buni. Tatăl lui Blackwood s-a asigurat de asta. L-a instruit pe Blackwood, iar noi nu puteam să-l lăsăm să fie mai bun, aşa că am învăţat şi noi. Dar, oricât de bun eşti, nu poţi prezice ce o să facă celălalt. Nu ai cum să ştii ce gândeşte, chiar dacă ţi-e ca un frate. I-am dat peste cap planul lui Ashmont. O prostie din partea mea. Nu am vrut. Voiam să trag ca lumea. Dar tu eşti aici.

În cele din urmă, Ripley greşise în faţa unui prieten care îi era ca un frate, şi singurul lucru onorabil pe care îl putea face era să tragă în aer. Decizia fusese luată pe moment. El dorise să tragă spre Ashmont, dar nu o făcuse.

— Oh, Ripley, spuse ea.

Atmosfera devenise mai caldă.

— Vino aici, spuse el. Nu aşteptă ca ea să se conformeze, ci o trase în braţele lui. Aşa e mai bine.

Ea îşi odihni capul pe umărul lui.

— A fost, de departe, cel mai groaznic minut din viaţa mea.

— Îmi pare rău.

— Credeai că o să dorm şi presupuneai că o să ajungi acasă în viaţă, înainte să mă trezesc şi să citesc scrisoarea. Nu ai vrut ca acel cel mai groaznic moment din viaţa mea să se întâmple după nuntă. După nunta mea reală.

— Nu a fost deloc elegant din partea ta să te trezeşti aşa devreme.

— Am avut un coşmar.

Îi spuse despre el.

— Eu cu turban? Ce drăguţ!

Olympia se uită la el.

— Bandajul seamănă puţin cu un turban. Nu cred în semne, dar se poate să fi simţit ceva. Cu atâţia fraţi, dezvolţi un simţ acut pentru când vreunul nu e bine. O să ai o mare durere de cap, sper că-ţi dai seama de asta.

Îl durea deja capul, şi ar fi avut nevoie de un brandy, fără apă. Două sau trei pahare. Dar ea era în braţele lui, şi se părea că el era iertat. Nu voia decât să ajungă acasă şi să o lase să se agite pe lângă el, în timp ce se prefăcea că nu voia asta.

— Da, îmi dau seama. Am mai trecut prin asta odată cu Ashmont. Cu mult timp în urmă.

— Atunci când aproape şi-a pierdut urechea? Duelul cu Lord Stewkley?

— Ştii despre asta?

— Ştiu doar că a avut loc un duel. Acum zece sau chiar mai mulţi ani, potrivit doamnei Thorne. Cusătoresele vorbeau despre asta, dar nu le-a lăsat să intre în detalii.

— O farsă copilărească, spuse Ripley. Stewkley nu a privit-o aşa.

— Este mult mai mare decât voi, spuse ea. Cred că i-aţi făcut ceva groaznic de a ajuns să se dueleze cu un tânăr care abia terminase şcoala.

— A spus că i-am insultat soţia şi s-a duelat cu Ashmont pentru că farsa a fost ideea lui Ashmont şi el şi-a asumat-o.

— A fost primul duel al lui Ashmont?

— Da. El a aşteptat cu nerăbdare ocazia, la fel ca noi,

de altfel, ca să demonstreze ce putea. Duelul a atras ceva oameni. Tot felul de indivizi. Erau… cum le spune?

— Nu am nici cea mai vagă idee cum le spune.

— Şarade sau tablouri sau ce or fi. Incredibil de plictisitori. Trebuia să imităm ruinele antice. Ashmont a ales Fountains Abbey. A adus o cadă mare şi a instalat-o pe podea. Toţi trei am făcut fântâni în ea.

Olympia îl privi, apoi ochii îi deveniră foarte albaştri şi strălucitori ca nişte stele, izbucni în râs.

Acel sunet minunat. Îl făcu să uite de durerea de cap. Îl făcu să uite toate sentimentele pe care le dăduse la o parte ca să facă ce făcuse.

Ripley îi desfăcu boneta şi i-o dădu jos. Îşi îngropă faţa în părul ei şi inspiră parfumul care îi plăcea atât de mult. O ţinu în braţe şi nu vorbiră prea mult pentru restul drumului, dar, din când în când, ea mai râdea.

— Niciodată nu o să mai pot spune Fountains Abbey fără să râd, spuse ea.

Ripley zâmbi, ca un imbecil ce era.

Se hotărî că mariajul cu o fată rea avea multe avantaje.

*

Ducele de Ripley era căsătorit de numai o săptămână când dădu o petrecere. Cu mult înainte ca bandajele să-i fie date jos, făcea planuri împreună cu soţia lui. Aşa cum îi spusese, îi plăcea distracţia. În mod normal, ar fi organizat un fel de adunare ca să sărbătorească întoarcerea de pe continent.

Diferenţa era că acum avea o gazdă: o ducesă chiar. O altă diferenţă erau invitaţii.

Edwina, verişoara Olympiei, participă şi păru îndurerată. Dar nu ar fi ratat petrecerea pentru nimic în lume. La fel stăteau lucrurile şi cu restul invitaţilor. De fapt, unii chiar apelaseră la tertipuri ca să obţină invitaţii. Era evenimentul sezonului: ducele groaznic se căsătoreşte cu mireasa fugară în circumstanţe scandaloase.

Dacă lumea bună fusese surprinsă de mariajul ducelui de Blackwood cu Lady Alice Ancaster, ce avusese loc în urmă cu un an, era complet şocată de această nouă pereche.

— Dar e plictisitoare! îi spuse verişoara Edwina unei prietene în timp ce priveau dansul cuplului.

Ducesa privea în sus, spunându-i ceva ducelui, şi amândoi izbucniră în râs.

— El nu crede asta, comentă prietena.

Aşa cum sperase toată lumea, urmă şi mai multă distracţie.

Când ducele de Ashmont o conduse pe gazdă pe ringul de dans, camera fu cufundată în tăcere, iar atmosfera deveni tensionată.

*

— A trebuit să alegi un vals, spuse Olympia când Ashmont o luă pe ringul de dans.

— Arată mai bine, spuse el. Mai incitant. Ia uite-l pe Ripley, care îmi aruncă săgeţi din priviri în timp ce eu dansez cu soţia lui, care se întâmplă să fie fosta mea mireasă.

— Voi trei sunteţi maeştrii spectacolului, spuse ea.

— E distractiv să le dai subiect de discuţii. Mereu a fost. Alungă plictiseala. Dansară puţin, după care el vorbi din nou: După toţi anii în care am distrus planurile gazdelor şi le-am stricat balurile şi petrecerile, toţi cred că meritam ca nunta mea să fie făcută ţăndări. Dreptate poetică, aşa zic. Poate au dreptate.

— Îmi pare rău, spuse ea. Pentru că ţi-am stricat nunta. Deşi nu prea, adăugă ea râzând.

El o privi.

— Dar ai scris…

— Am vorbit serios. Atunci.

După puţin timp, faţa lui chipeşă afişa unul dintre acele zâmbete care le veniseră de hac multor femei.

— Mi-ai scris şi mi-ai cerut să îl iert, dar eu tot l-am

împuşcat. Trebuia s-o fac, să ştii!

— Asta spuneţi amândoi. Că trebuia să arătaţi că meritam să vă luptaţi pentru mine.

— Da, dar nu numai asta. E complicat, aşa cum a zis şi Ripley. Dacă nu l-aş fi împuşcat, ţi-ar fi părut cu adevărat rău. Te-ai fi simţit vinovată pentru ce ai făcut şi ţi-ar fi părut rău pentru mine, pentru că eu aş fi părut atât de nobil că m-am fi sacrificat. Ce idee groaznică! Slavă Domnului că l-am împuşcat!

— Nu aş spune că a fost bine, dar m-ai scăpat de multă autoînvinovăţire.

— Şi pe mine de o pată pe reputaţia mea neagră.

— Dacă l-ai fi rănit mai grav, te-aş fi făcut să suferi, zise ea.

— Ştiu. Ştii, când m-ai împins atunci de lângă el, a fost prima oară când o femeie m-a dat la o parte.

— Sper că nu şi ultima!

— Ce femeie rea! spuse el.

— Da, admise ea şi râse.

Râse şi el. Şi, dacă avu regrete, ascunse undeva adânc, le puse într-un loc unde nu îl puteau deranja.

*

Ripley, care dansa cu sora lui, se uita în aceeaşi direcţia ca majoritatea invitaţilor: la Ashmont, care râdea cu ducesa de Ripley.

— Ai norocul diavolului. Dacă te-ai fi întors de pe continent cu o zi mai târziu…

— Nu spune asta. O să-mi dai coşmaruri. Ştiu că totul a fost noroc. Fiecare pas. Când a început totul, te-am blestemat pentru că te-ai dus la mătuşa Julia.

— Ce-am avut eu de-a face cu asta?

— Dacă ai fi fost la nuntă, ai fi adus-o pe mireasă înapoi la mire şi la preot.

— Sau poate aş fi ajutat-o să fugă.

— La asta nu m-am gândit.

— Am îndoieli că ai gândit prea mult.

— Chiar şi aşa, norocul a fost din nou de partea mea. Tu erai departe, dar nu cu mătuşa Julia.

— Am fost cu ea. O vreme.

Privirea lui se îndreptă spre Blackwood, care se afla în cealaltă parte a camerei, dansând cu Lady Charles.

— Ai ceva să-mi spui?

— Nu.

*

Dansul se termina, şi Lady Charles îi spunea lui Blackwood:

— Credeam că o să mergi la familia Drakeley în ziua aia şi o să-ţi iei soţia plimbăreaţă.

— Nu ştiam că are nevoie să fie luată.

— Nu sunt surprinsă. Bărbaţii nu ştiu când au parte de o binecuvântare. Îţi sugerez să dansezi cu ea.

— Să dansez cu propria soţie? Ce propunere şocantă!

— Credeam că-ţi place să şochezi oamenii. A, uite-l pe Lord Frederick.

Bărbatul făcu o plecăciune.

— Lady Charles.

— Lord Frederick. Ce părere ai despre bărbaţii care dansează cu propriile soţii?

— S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, spuse el. Vrei să dansezi, Lady Charles?

Lady Charles ridică din sprâncene.

— Cu tine?

El se uită în jur.

— Nu mă gândeam că aş face invitaţia în numele altcuiva.

— Într-adevăr, s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

Dar Lady Charles îl lăsă să o conducă.

*

Peste câteva ore, după ce invitaţii lor plecară, ducele şi ducesa de Ripley stăteau pe balconul ce dădea spre

grădină şi se uitau la cerul care se lumina în ceea ce mulţi considerau răsăritul în Londra.

Erau îmbrăcaţi pentru somn, dar beau şampanie.

— Cred că a mers bine pentru prima mea petrecere, spuse Olympia. Nu că aş fi avut prea mult de-a face cu ea. Mă bucur că am fost destul de practică şi de raţională să mă căsătoresc cu un bărbat căruia îi place să întreţină oamenii, lăsându-mă să fac ravagii prin biblioteca lui. Deşi mă tem că petrecerea a fost poate cam potolită pentru gustul tău.

— Acum, că sunt un bărbat bătrân şi căsătorit, gusturile mele au devenit mai subtile. Savurez faptul că am şocat înalta societate, iar tu şi Ashmont aţi făcut o figură splendidă flirtând, torturând pe toată lumea cu promisiunea unor complicaţii posibil mortale.

— Părea că flirtăm? întrebă ea. Habar n-aveam. Am multe de învăţat.

— Aş prefera să nu devii expertă, dar mă tem că o s-o faci. Aţi dat un spectacol bun, şi nu aţi fost singurii. Blackwood o înţepa pe Alice cu privirea şi viceversa. Bău din şampanie. Am fost plecat un an. Nu ştiu dacă e ceva recent sau se întâmplă de ceva timp. Aş vrea să ştiu ce se întâmplă, dar Alice îmi spune că nu e treaba mea.

— Şi nu poţi să-l întrebi pe Blackwood.

— Clar nu.

— Nu se face, spuse ea, scuturând din cap. Şi ea observase privirile pe care şi le aruncau Blackwood şi Alice. Era foarte curioasă în privinţa lor, dar era prea devreme să se amestece în viaţa personală a cumnatei ei. Asta nu însemna însă că nu avea să o facă niciodată. Spera că aveau să fie ca două surori şi că aveau să se înţeleagă la fel de bine ca mama şi mătuşile ei. Iar când Alice avea să vrea să vorbească sau urma să aibă nevoie de ajutor, avea să apeleze la Olympia. Şi invers.

Dar asta, cândva în viitor.

— Deci a fost Alice, spuse el. Ce altceva? A, da. Mătuşa Julia şi unchiul lui Ashmont. Apropo de priviri ucigătoare.

— Da, era ceva între ei, spuse Olympia. Se simţea şi când a apărut el la Camberley Place.

— Ştiu că am auzit ceva, cândva. O poveste veche, spuse el. Cred c-am auzit-o de la mama mea. Dar să fiu al naibii dacă îmi amintesc detaliile.

Olympia îşi aminti ce îi spusese Lady Charles.

„Charles nu a fost prima mea alegere. De fapt, m-am căsătorit cu el din resemnare, dar nu chiar din disperare”.

— Cred că există o poveste, spuse ea. Mătuşa ta a făcut o aluzie, dar nu mi-a dat detalii. Ştiu doar că s-a întâmplat înainte de a se căsători cu unchiul tău.

— Deci probabil acum douăzeci şi cinci de ani.

— Oricare ar fi povestea, aş zice că au dansat bine împreună.

— Deloc surprinzător, spuse Ripley. Sunt diplomaţi de cel mai înalt nivel. Nu că ţi-ai fi putut da seama, la cum au sărit unul la gâtul celuilalt după ce ai citit scrisoarea lui Ashmont şi ai plecat.

— Ziua fatală. Scrisoarea fatală. Olympia se rezemă de balustradă şi închise ochii. Am ieşit din casă, şi mă îndreptam spre minunata mea dezvirginare. Ce păcat că nu poţi fi dezvirginat decât o dată.

— Nu neapărat.

Ea se întoarse şi îl privi intrigată, uitând de paharul de şampanie din mână. Băutura se vărsă peste balustradă.

El îi luă paharul din mână.

— Cred că ai băut prea mult, spuse el. Hai să mergem înăuntru şi o să-ţi spun planul meu. E o de aia, cum îi zice?

— Nu ştiu cum îi zice.

Îi făcu semn către uşa deschisă, care dădea spre apartamentele ei. Olympia i-o luă înainte.

El puse paharele jos.

— Ceva gen o şaradă sau un tablou, dar… Nu, scenetă? Sau o piesă, în asta, nu ai fost dezvirginată.

Olympia îşi îndreptă ochelarii.

— Nu am fost?

— Nu. În povestea asta, sunt seducătorul obraznic. Te înghesui într-o parte întunecată a grădinii. O duse într-un

colţ al budoarului, îmi răsucesc mustaţa şi spun: „În sfârşit, stimată fecioară, te am în ghearele mele”. Şi tu spui…

Aşteptă.

Ea îşi ridică mâinile într-un gest teatral de oroare.

— A, nu, cineva să mă salveze!

— Nimeni nu o să te salveze. E prea târziu. Eşti a mea.

O trase în braţele lui. Olympia se prefăcu a se opune.

— Nu, nu, de o mie de ori nu.

— Nu poţi să te împotriveşti. Sunt prea puternic.

— Dumnezeule, aşa este. Îl apucă de braţ. Aşa este. Prea mare şi puternic. Ce… muşchi. Îl atinse pe piept. Câţi muşchi. Pervers, dar masculin.

— Ai face bine să cedezi.

— Trebuie s-o fac?

— Bineînţeles. Ar fi lucrul practic şi raţional pe care să-l faci.

O sărută, şi ea, fiind o fată practică şi raţională, făcu lucrul practic şi raţional şi se lăsă răvăşită. Din nou. Şi din nou, în acea noapte şi cu multe alte ocazii după.

Sfârşit